

JILL MURRAY

*Am nevoie
de iubirea ta*

Traducerea și adaptarea în limba română de
ADINA CĂLIN

ALCRIS

Capitolul 1

Trebuie să te văd...

Karen Radcliffe privi felicitarea cu ochi mari, iar cuvintele se repetau la nesfârșit în mintea ei. Timpul parcă se oprise în loc și nu mai era conștientă decât de șocul pe care-l simțea și de mesajul scris pe cartonașul alb care fusese împins pe sub ușă. Fusese plecată mai puțin de jumătate de oră, pentru câteva cumpărături. Probabil că atunci venise. Nick se întorsese! Fusese acolo! Karen se așează slăbită într-un fotoliu. Dintr-o dată îi tremurau mâinile, i se înmuiaseră picioarele și aproape scăpă biletul printre degete. Ce voia? De ce? După tot acest timp...aproape doi ani de tăcere. Citi din nou cele trei propoziții concise: "Trebuie să te văd. Contează-mă urgent în următoarele douăzeci și patru de ore. Petrecere până la nouă. Acasă după. Nick." Cuvintele acelea nu-i spuneau nimic cu excepția faptului că părea ceva urgent, lucru care o mânie. Era tipic pentru Nick. Nu era nici urmă de rugămințe, doar comenzi scurte. Se întorsese după doi ani, după toate câte se întâmplaseră și se aștepta ca ea să fie gata să-i sară în brațe. Răsuci biletul pe toate părțile, citi adresa binecunoscută, ce fusese cândva casa ei, poate încă ar fi fost dacă... Karen se opri. Fața i se întunecă. Era prea târziu pentru păreri de rău. Avea să ignore asta, o să rupă cartonașul și se va purta ca și cum nu l-ar fi primit. Se apropie de fereastră și privi grădinița prăfuită în care se jucau copii și realizează că, în mod incoștient, își răsuca verigheta de pe deget. Tremura din nou, nu din cauza șocului, nici a

mâniei, ci de frică. Oare aceste cereri ale lui Nick însemnau că se răzgândise? Se hotărâse oare să-și recapte libertatea, în ciuda tuturor jurămintelor? Întâlnise pe cineva? Ciocănitul din ușa o făcu să tresară și inima-i bătu cu putere. Oare era Nick? Se întorsese? Pentru o clipă nu se putu mișca, apoi ciocănitul se auzi din nou și o voce cunoscută răsună pe hol.

– Ești acolo, domnișoară Radcliffe? Eu sunt.

Guraliva, curioasa și vicleana ei proprietăreasă! O moleșeală ce aducea mai mult a dezamăgire o cuprinse pe Karen în timp ce deschidea ușa femeii cu șorțul pătat.

– Mă gândeam eu că te-ai întors, drăguță, spuse doamna Biggins, privind-o cu subînțeleș. Am vrut doar să-ți spun că ai avut un vizitator cât ai lipsit. Cred că abia plecasei.

– Da, știi, spuse repede Karen cu o mână pe ușă, știind că nu mai era cale de întors dacă o lăsa să intre. Nu mai scăpa de ea decât peste o oră.

– Ți-a lăsat un mesaj, nu? I-am sugerat să facă asta când mi-a spus că trebuia neapărat să te vadă. Și era un tip atrăgător, să știi, continuă doamna Biggins, dându-i coate. Înalt și brunet și frumos...cu o privire din aia care le face pe femei să... știi tu!

Karen dădu ușor din cap, fără să zâmbească. Cunoștea foarte bine privirea lui Nick, dar o cuprinse un fel de replusie față de modul cum o descrisese doamna Biggins.

– Păcat că nu l-ai prins, oftă doamna Biggins, văzând că n-are succese cu fata ce o ținea la ușă. Oh, e bine dacă ți-a lăsat un mesaj. Pe sub ușă, nu?

– Da, scrâșni Karen, încercând să rămână calmă. Mulțumesc, doamnă Biggins, a fost foarte drăguț din partea dumneavoastră să mă anunțați. Acum, am foarte multă treabă...mai spuse ea, făcând un pas înapoi și închizând încet ușa.

Doamna Biggins plecă, bosumflată. Nu era prima dată când Karen și-ar fi dorit să fi locuit în altă parte. Departamentul de proprietărea ei. Femeia era destul de drăguță, apartamentul arăta impecabil, iar chiria era suportabilă, dar doamna Biggins era mult prea curioasă, iar Karen era

conștientă de faptul că îi erau urmărite toate mișcările și puținii vizitatori, ca și puținele telefoane pe care le primea, erau monitorizate fără jenă. Cu toate astea, nu era ușor să găsești o locuință în Londra și se considera norocoasă că descoperise această bucățică de rai în casa aceea veche. Se putea refugia în camera ei, departe de celelalte zgomote și de mirosul de pește și cartofi prăjiți, mulțumită că era aproape de metrou, pe care-l folosea să ajungă la serviciu, în oraș. Toate astea nu însemnau decât încercarea de a-și reconstrui viața puternic zdruncinată pentru cei douăzeci și doi de ani pe care-i avea. Începuse să se liniștească, dar încă simțea un fior în timp ce se căznea să despacheteze cumpărăturile și să le aranjeze pe rafturi. Făcea totul aproape în virtutea inerției, dar în timp ce pregătea omleta și prăjea pâinea, mintea-i lucra întruna, căutând răspunsul la mesajul de pe cartonașul alb, a cărui prezență părea să umple tot apartamentul. Nick. Soțul ei. Acele cuvinte o tulburară și câteva picături fierbinți de apă îi stropiră degetele. Nu era niciun dubiu; cererile lui Nick nu puteau însemna decât un singur lucru: întâlnise pe altcineva. Doi ani era o perioadă foarte lungă, suficient de lungă cât să întâlnească zeci de femei, cu toate că fusese nevoit să se mute, din cauza serviciului, în America de Sud. Iar femeile au roit întotdeauna în jurul lui Nick, precum fluturii în jurul luminii. Cum spusese Lisa? Nick le alunga ca pe un fir de praf...Pumnii i se încheștară, luptându-se cu vechea durere de care crezuse că scăpase, în ciuda a tot ce-i spusese Nick, cum că nu-i va ușura sarcina și se va folosi de orice ca s-o împiedice să-și recapete libertatea. Că va trebui să aștepte perioada necesară de doi ani și abia apoi să se descurce de una singură cu divorțul. Cu toate astea, dacă s-ar fi răzgândit, nu s-ar fi obosit să vină să-i spună asta personal, ci s-ar fi folosit de avocat. Și oricum, actele de divorț se puteau semna și trimite și prin poștă. Omleta se răcise deja pe felia de pâine, dar Karen privea în gol. Cu siguranță, n-ar fi venit până aici pentru a-i lăsa un mesaj atât de scurt, ce suna mai mult ca o mustrare pentru faptul că n-o găsisese acasă...Nu putea mânca și împinse farfuria la o parte. Nici măcar de ceai nu se putea atinge. Ce avea să facă? Nu știa cât a stat acolo, fără să se miște. Trebuia să fie nebună să vrea să-l vadă din nou pe Nick. Pur și simplu ar fi răsucit cuțitul

în rană. Dacă avea nevoie ca ea să semneze ceva, putea să facă asta printr-un mijlocitor. Oare chiar avea impresia că-l va aștepta pregătită pentru noi umilințe? Nu, nu se va întâlni cu el! O să-i scrie o scrisoare, una la fel de scurtă și rece ca cea pe care i-o trimisese el când încheiaseră tot ce fusese între ei. Cea în care-i spunea că aranjase să i se plătească o alocație câtă vreme era plecat. Îi va spune că o poate contacta prin avocatul ei. Bătrânul domn Collins, care se ocupase și de afacerile tatălui ei, avea să se ocupe de tot. Unde era adresa aia...? Se ridică și căută prin sertare cutia neagră ce aparținuse tatălui ei, unde ținea certificatele de naștere și alte hârtii vechi ale familiei de care ar fi putut avea nevoie vreodată. Tot acolo erau și fotografii, ce începuseră să se decoloreze, cu ea, cu mama ei, cu bătrâna casă în stil georgian din Canterbury, unde avusese parte de o copilărie minunată, ce nu prevestea nimic despre Nick, Lisa sau Vince Kayne. Ochii i se umplură de lacrimi, dar le șterse repede. Plânsese suficient pentru Nick; n-avea de gând s-o pornească din nou pe drumul acela, indiferent ce s-ar fi întâmplat. Cu privirea încetoșată, reuși să găsească vechea agendă și oftă dezamăgită, răsfoind paginile îngălbenite. Adresa nu era acolo. Dar o putea căuta. Putea suna la centrala din Kent. Avea să se ducă la poștă a doua zi, în pauza de prânz... Se întoarse și cartonașul o privea acuzator de pe masă. De ce nu-i dăduse un indiciu? Să-l ia naiba! Înjură ea mânioasă. De ce se întorsese în viața ei? Și din toate locurile alesese tocmai o fiestă să se întâlnească. Puse vasele în chiuvetă, iar ochii i se umplură cu amintiri. Fiesta...petrecerea celor atrași de adevăratul flamenco, unde Nick o dusesse la prima întâlnire, unde în mai puțin de o lună o făcuse să fie în al nouălea cer când o ceruse în căsătorie...Iar acum se aștepta să fie locul unde vor pune punct definitiv la tot ce începuse în acele seri magice. Karen șterse nervoasă vasele și nu se mai gândi la nimic. Apoi rupse în bucățele cartonașul alb, își luă geanta și haina și plecă. Își petrecu următoarea oră și jumătate la un cinematograful, bău singură o cafea la o terasă și se întoarse acasă puțin după nouă. Habar n-avea ce urmărise la cinema și nici măcar n-a realizat cum a ajuns înapoi acasă; știa doar că-l sfidase pe Nick. Când intra, verifică fără să vrea dacă era vreo schimbare,

apoi oftă. Doar nu se așteptase ca el să se întoarcă! Ușa de la intrarea principală se auzi trântindu-se, semn că domnul Biggins plecase la berea de seară; se mai auziră niște împușcături, ceea ce însemna că băieții doamnei Biggins urmăreau serialul western, iar vizavi fata blondă de la numărul șaptesprezece îi deschidea ușa prietenului ei, mecanicul. Karen trase perdelele și o copleși sentimentul de singurătate. Slăbită, făcu puțină ordine în apartament, apoi își adună cele necesare pentru a putea face o baie. Cea mai mare teamă era să-și uite cheia și să rămână pe dinafară, căci yala de la ușa ei era extrem de sensibilă și se bloca. Nu uitase nici acum prima săptămână când se mutase acolo, când fusese nevoită să coboare în cămașă de noapte, cu părul ud, s-o întrebe pe doamna Biggins dacă n-avea o cheie de rezervă. Aceasta lipsea însă, așa că domnul Biggins și cei doi băieți s-au adunat repede și au condus-o toți înapoi în apartamentul ei. Se simțise foarte prost, cu toate că nu fuseseră deloc nepoliticoși, ci doar puțin amuzați, așa că acum avea grijă să nu se mai repete situația. Totuși, cu pantoful care bloca ușa și cheia din punga cu bureți, se putea relaxa în apa parfumată fără frică. Ieși din baia aburită o oră mai târziu și descoperi holul întunecos. Nu era ceva anormal; cineva probabil închisese lumina de jos, dar ea se obișnuise cu drumul până la ușa ei, așa că nu-i fu greu să ajungă acolo. Când puse mâna pe clantă, se dădu câțiva pași înapoi. Pantoful dispăruse, iar înăuntru lumina era aprinsă! Dar ea nu lăsase lumina aprinsă! Inima începu să-i bată cu putere. Primul ei gând fu că erau niște hoți. Apoi încercă să se liniștească, spunându-și că nimeni n-ar fi trecut de privirea de vultur a doamnei Biggins. Oare îi jucau băieții vreo festă? Dar nu făcuseră asta în cei doi ani de când se mutase aici. Gata să tipe, împinse încet ușa. Camera era goală și totul părea să fie la locul lui, nu părea să se ascundă nimeni după perdele. Lăsă ușa deschisă și păși încet înăuntru, gata să fugă dacă ceva nu era sigur. Pantoful era dat ceva mai încolo, iar Karen era uimită. O pisică? Dar familia Biggins n-avea așa ceva; un canar, doi peștișori și un hamster, dar în niciun caz o pisică. Atunci văzu că ușa de la dormitor era larg deschisă și în același moment auzi un zgomot. Îi scăpă un țipăt și se întoarse repede, lovindu-se de un scaun, moment în care se auzi vocea

din dormitor. Karen rămase blocată, privind silueta bărbatului din dreptul ușii, și suspină:

– Tu!

– Da, eu, spuse Nick, apropiindu-se de ea foarte calm, de parcă era ceva normal să fie acolo. Te-am speriat?

Karen nu-și găsea cuvintele.

– Ce cauți aici? Cum îndrăznești să...să intri pur și simplu în casa mea, de parcă...

– Ușa era deschisă.

De parcă asta ar fi fost o explicație suficientă, trecu pe lângă ea spre ușă, pe care o trânti cu o singură mână. Karen se întoarse și-l privi:

– Ce faci? îl întrebă.

– Închid ușa, răspunse, cu mâinile în buzunare. O privea încordat. M-am gândit că n-o să apari, așa că m-am întors.

– Chiar te așteptai să las totul baltă și...și să-ți fug în întâmpinare? Ai...ceva tupeu!

Nick înclină capul într-o parte, ușor amuzat.

– Deci încă te bălbâi, draga mea. Întotdeauna făceai așa când erai nervoasă. Din punctul ăsta de vedere, nu te-ai schimbat.

– Nici tu nu te-ai schimbat! șuieră ea. Ești la fel de arogant și...și imposibil ca întotdeauna. Habar n-am cum am putut să mă îndrăgostesc de tine. Ești...

– Hai să nu amestecăm dragostea în asta, o întrerupse el rece. N-am venit aici ca să luăm discuția asta de la capăt. M-ai luat de fraier o dată și crede-mă că n-am de gând să te las să repeți figura asta.

– Ieși afară! strigă Karen, cu ochii plini de furie. N-am ce să-ți mai spun...vreodată!

– Dar eu am o grămadă, mârâi Nick, și nu plec până nu fac asta.

– Atunci, fă-o mai repede și pleacă! Nu trebuia să vii până aici în seara asta ca să-ți recapeti libertatea, mai spuse ea, tremurând și privindu-i furia din ochi. Ți-am oferit-o în urmă cu doi ani, când ai spus foarte clar că mă disprețuiești.

– De asta crezi că sunt aici? întrebă Nick, privind-o scârbit. Chiar

meriți să fii disprețuită.

– Asta ai venit să-mi spui? îl întrerpuse ea, repezindu-se la ușă. Ei bine, ai spus-o. Ești mulțumit? mai spuse și deschise ușa, așteptând ca el să iasă.

Un moment, Nick rămase nemișcat, ochii aruncau săgeți de foc, iar buzele strânse arătau cât de mult încerca să-și stăpânească mânia.

– N-am venit aici pentru noi, spuse el într-un final. Am venit pentru Elizabeth.

– Elizabeth? repetă Karen, privindu-l. Ce s-a întâmplat? E...? A avut vreun accident?

Umerii lui Nick se relaxară și se întoarse cu spatele.

– E bolnavă.

Karen se îndepărtă de ușă.

– Îmi pare rău să aud asta. E ceva grav? șopti ea.

– O să moară.

Cuvintele răsunară puternic în liniștea camerei. Karen închise ochii. Oare auzise bine ce-i spusese Nick? Nu putea fi vorba de Elizabeth, femeia blândă și generoasă, pe care ajunsese s-o iubească la fel de mult ca pe mama ei în cele câteva luni pe care le petrecuseră împreună. Femeia căreia Nick îi datora atâtea, cea pentru care el jurase să facă totul pentru a fi fericită. Nu, nu putea fi adevărat. Apoi îl privi pe Nick și văzu mâhnirea de pe fața lui, greu de stăpânit chiar și de el, și atunci știu că era adevărat.

– Ce s-a întâmplat? Când ai aflat? șopti ea.

– Ieri, când m-am întors, spuse, îndreptându-și spatele. Ai ceva de băut, Karo?

Părea să nu-și fi dat seama că folosisse vechiul alint. Karen clătină din cap dezamăgită și se grăbi să deschidă dulapurile.

– N-am alcool, Nick. Doar niște lichior și suc de lămâie...oh, stai o clipă, mai am niște Bacardi. Mi l-a adus cineva de revelion.

– Mersi, spuse el, apropiindu-se și luând paharul pe care i-l întinse. Tu nu bei?

– Nu, mulțumesc. Devenise conștientă de apropierea lui. Brusc, realizează că era aproape dezbrăcată și încercă să-și strângă faldurile cămășii. Nu, mulțumesc, spuse încă o dată, încordată. Probabil o să beau ceva cu

un biscuit înainte să mă culc.

Nick o urmări cu privirea și-i apărură același surâs ironic în colțul gurii.

– Încă mai bei cacao cu lapte înainte de culcare?

Karen strânse buzele.

– Obiceiurile mor greu...întotdeauna beam cacao cu lapte seara înainte să mergem în pat. Nick, pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi ce s-a întâmplat cu Elizabeth.

– Nu e mare lucru de spus, murmură el mohorât, trântindu-se într-un fotoliu. Nu mi-a spus nimeni că e bolnavă... Tu n-ai văzut-o? Întrebă deodată, pe un ton acuzator.

– Nu! răspunse repede Karen. Bineînțeles că n-am văzut-o. Am crezut că am fost de acord că e cel mai bine s-o lăsăm să creadă că...Deși hotărârea asta...mă depășește, adăugă ea cu amărăciune. Nu făceam decât să amânăm vestea. Mai devreme sau mai târziu va trebui să afle.

– Nu, nu va trebui! Mai ales acum, după asta. Dacă aș ști că ai încălca această promisiune...

Karen fu scârbită de tonul vocii lui:

– Elizabeth nu va afla adevărul de la mine, spuse ea dârz și simți vechea agonie ieșind la suprafață. Se întoarse cu spatele pentru ca Nick să nu-i observe durerea și amărăciunea în privire. Spuse încet: dar mi-aș dori s-o vizitez. Mi-a lipsit foarte mult...

– Serios? Mă surprinzi, spuse el ironic. E puțin cam târziu pentru regrete, nu?

– Ascultă, Nick, n-am de gând să-ți ascult iar învinovățiurile. Crede-mă, îmi pare sincer rău să aud vestea proastă și dacă pot face ceva, nu trebuie decât să mă rog. Dar...

– E ceva ce poți face, o întrerupse el brusc. Și o vei face... măcar o dată în viața ta mărunță și egoistă.

– Cum îndrăznești! Cred că mai bine ai pleca, înainte să...

Karen se opri, căci o înșfăcase de umeri. Se cutremură la durerea provocată de degetele ce i se înfingeau în carne, iar privirea lui o ardea. Îi scăpă un suspin involuntar. Apoi, la fel de repede, fu eliberată. Îl privi cu ochi mari; pălise și-i privea mâinile încleștate, iar teama o părăsi, văzând

măhnirea ce se ascundea în spatele acestei răbufniri dureroase. Își frecă umerii, în timp ce el puse deznădăjduit paharul gol pe masă, clătinând ușor din cap.

– Am venit să facem pace...dar nu prea mi-a ieșit, spuse într-un final.

– Pace? exclamă. Ce vrei să spui, Nick?

Vorbi încet, fără să se uite la ea:

– Cred că ar trebui să-ți explic totul. Primul semn al bolii lui Elizabeth l-am primit acum două luni. Mi-a povestit într-o scrisoare că se simțea cam obosită în ultima vreme și se hotărâse să plece într-o vacanță cu familia Mitchell-nu cred că i-ai cunoscut vreodată. Sunt vechi prieteni de-ai lui Elizabeth care s-au stabilit în Marbella când au ieșit la pensie. Au o vilă acolo și-i spusese lui Elizabeth că poate să-i viziteze oricând. Următoarea scrisoare a venit după vreo trei săptămâni și-mi spunea că totul e bine și că număra zilele până la sfârșitul lunii, când ar fi trebuit să ne întoarcem acasă. Ne-a transmis toată dragostea ei și a mai spus că abia așteaptă să ne vadă.

Să ne vadă. Karen înghiți din greu. Prin urmare, Nick păstrase aparențele, așa cum jurase că va face, de-a lungul celor doi ani petrecuți în America de Sud. O lăsase pe Elizabeth să creadă că totul mergea bine în căsătoria lor, iar ea îl însoțea acolo...

– Oh, Doamne! oftă el. Ai dreptate, ar fi trebuit să-i spunem. Ar fi fost rănită și supărată – te aprecia foarte mult – dar i-ar fi trecut. Acum... e prea târziu.

Karen oftă la rândul ei și nu spuse nimic. Nu era momentul pentru a-i aminti că fusese ideea lui s-o înșele în felul acesta pe Elizabeth. Dacă nu s-ar fi întâmplat așa, Elizabeth ar fi reușit să afle adevărul. Iar asta ar fi măhnit-o și mai mult...Nu, fără să știe, Nick alesese calea cea mai bună. Dar asta n-o alinase pe Karen. Oftă din nou și spuse încet:

– Da, e prea târziu acum. Biata Elizabeth!

Nick ridică repede privirea. Avea din nou o sclipire în ochi.

– Dar nu e prea târziu s-o facem cât mai fericită în timpul ce i-a mai rămas.

– Bineînțeles că nu! Era din nou indignată de ceea ce-i suna ca o

acuză. Din punctul meu de vedere, dacă o pot ajuta cu ceva...nu trebuie decât să-mi spui. Pentru numele lui Dumnezeu, Nick, nu mă crezi? N-am cunoscut-o pe Elizabeth mult timp, dar în acea scurtă perioadă am ajuns s-o respect foarte mult. Chiar s-o iubesc foarte mult, adăugă mai încet. Orice ni s-a întâmplat nouă sau căsniciei noastre, n-a schimbat cu nimic asta și nici n-o va face.

– Bun. Nick se ridică, privind-o fix. Asta îmi ușurează sarcina de a-ți spune ce aveam de spus.

Karen așteptă, forțându-se să nu se simtă intimidată și încercă să ignore sentimentele pe care i le trezea apropierea lui.

– Am vorbit mult după-amiaza asta, spuse Nick într-un final, și și-a exprimat dorința de a se întoarce la Dellersbeck. Acolo s-a născut, știi asta, și tot acolo și-a petrecut cea mai mare parte din căsnicie. Abia după moartea unchiului James a renunțat să se mai împotrivescă familiei de a se muta în sud, în apartamentul din Granton Place. Făcu o pauză, amintirile îmblânzindu-i trăsăturile feței. Câteodată mă întreb dacă n-ar fi fost mai bine s-o lăsăm să facă aceste schimbări când era pregătită. Dar Lisa era mult prea implicată în prostiile ei cu moda, iar eu aveam prea multe afaceri care nu-mi permiteau să stau la Dellersbeck. Și cu siguranță casa era prea mare, prea singuratică și prea plină de amintiri ca să rămână acolo doar cu servitorii. Dar m-am întrebat adesea dacă Elizabeth a fost vreodată fericită pe cât spunea că e. Uneori, când vorbea despre Dellersbeck, i se citea o nostalgie în ochi.

– Dar n-ați vândut casa, nu? Doar ați închiriat-o.

– Da, n-aș fi lăsat-o pe Elizabeth s-o vândă. Am închiriat-o conducerii Comeche Construction în perioada când se construia noul centru universitar la Beechley New Town. Dar au plecat când au terminat în urmă cu patru luni și n-am mai avut cereri până acum vreo două săptămâni. Agenția care se ocupă de ea a avut trei vizionări într-o săptămână. I-am sunat azi și le-am spus să retragă casa de pe piață. O să merg până acolo mâine, să văd cum arată și să aranjez totul. Sper s-o pot duce pe Elizabeth acolo cel târziu săptămâna viitoare.

Karen dădu ușor din cap. Nick nu se schimbase. Odată ce lua o

hotărâre nimic și nimeni nu-i putea sta în cale. Dar oare nu ăsta era motivul pentru care Nick, un băiat sărac din ținutul de nord, ajunsese să fie directorul unei prestigioase și puternice companii ce avea contracte peste tot în lume? Fața lui Karen se luminează. Trebuia să-i recunoască meritele și succesele și să admită faptul că-l iubise pentru devotamentul față de femeia care făcuse acest lucru posibil. Spuse blând:

– Mă bucur. Nu cred că e altceva care s-o facă mai fericită

– Un singur lucru.

O privea cu subînțeles. Karen se blocă o clipă.

– Și asta ar fi...?

– Familia ei – cei pe care-i iubește – să-i stea alături.

– Și nu e normal? spuse Karen, înghițind în sec. Vrei...vrei să merg s-o văd?

– Vreau mai mult de atât, Karen.

– Despre ce vorbești?

– Vreau să vii cu mine la Dellersbeck câtă vreme Elizabeth va avea nevoie de noi.

O clipă nu spuse nimic, reacția normală fiind să accepte imediat, gândindu-se numai la Elizabeth, apoi alte complicații îi apărură în minte:

– Da, bineînțeles că vin cu tine s-o văd, dar nu pot să stau, Nick. Am un serviciu aici. Probabil voi putea să-mi iau două zile libere să plec și poate...

Se opri, căci el clătina din cap.

– Nu m-ai înțeles, Karen. Sau faci asta intenționat?

Vru să spună ceva dar se opri, apoi începu:

– Nu cred. Eu...apoi înțelese la ce se referea și-l privi înspăimântată.

Oh, nu, Nick! Doar nu vrei să spui...

– Ba da, exact asta spun. Vii cu mine la Dellersbeck în calitate de soție.

– Oh, nu, n-aș putea. Nu după...

– Poți, și o vei face. O prinse de umeri, forțând-o să-l privească în ochi.

Vei veni cu mine la Dellersbeck și vei juca rolul de soție iubitoare ca și cum n-ar fi intervenit nimeni între noi și vei face asta până când voi crede eu de cuviință.

Se smulse din strânsoarea lui.

– Doar nu vorbești serios! Crezi că putem șterge totul cu buretele și să ne purtăm ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat?

– Niciodată n-am fost mai serios. Și nu încerca să-mi spui că femeile nu pot fi înșelătoare când vor asta, adăugă el. Ascultă-mă, Karen, dacă refuzi, nu-mi lași nicio alternativă, decât aceea de a-i spune lui Elizabeth adevărul. Și dacă mă obligi să faci asta, îi voi spune tot adevărul. Oh, da, adevărul despre așa-zis inocenta mea soție și Vince Kayne! Ce crezi că-i va face asta lui Elizabeth?

– Tu...n-ai putea fi atât de nemilos! murmură Karen pălind. Nu știi despre ce vorbești! Tu...încercă din nou să scape din strânsoarea degetelor puternice și ochii i se umplură de lacrimi. Dă-mi drumul! Mă doare!

– Asta și meriți! spuse Nick, dar se îndepărtă de ea cu o privire disprețuitoare. Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu începe să plângi!

Karen își încleștă mâinile pe spătarul unui scaun, încercând să se controleze, apoi, respirând adânc, spuse:

– Foarte bine. Ai câștigat. Dar lasă-mă câteva zile să...să văd dacă-mi pot lua un concediu sau să-i anunț cumva pe cei de la serviciu. Nu pot pur și simplu să...

– Rezolv eu asta. Cine e șeful tău?

– Lucrez pentru domnul Drummond, la departamentul de vânzări...

– Numele directorului general, nu unul de departament, izbucni el.

– Ce minunat că ai o asemenea influență, spuse ea cu amărăciune. Te rog să nu uiți că trebuie să trăiesc și după această șaradă. Îmi place slujba pe care o am, iar domnul Drummond e un șef bun. Așa că eu...

– Pe ce naiba îți cheltui banii? o întrebă el. La naiba, ar trebui să-ți ajungă alocația pe care ți-o plătesc! Karen strânse buzele.

– Nu m-am atins nici măcar de un cent din ei și nici n-am de gând s-o fac. Nick se încruntă, apoi ridică din umeri ca și cum n-ar fi fost problema lui. Se uită la ceas.

– Atunci, rămâne stabilit. Te caut eu peste o zi, două, imediat ce termin ce mi-am propus.

Karen nu spuse nimic, așteptând doar să plece pentru a se putea lăsa cuprinsă de moleșeala ce o copleșea. Îl auzi îndreptându-se spre ușă, o deschise și aștepta acum sunetul ce-i va spune că a plecat. Dar nu-l auzi. În schimb, îl auzi neobișnuit de ezitant:

– Karen...? Se întoarse spre el, încă palidă din cauza șocului:

– Da? spuse ea, slăbită.

– Înseamnă foarte mult pentru mine...mulțumesc. Îi întinse mâna, dar cum ea nu făcu nicio mișcare, oftă și ieși încet.

Abia atunci Karen înțelese toate lucrurile pe care nu reușise să le deslușească mai devreme-neliniștea, ultima urmă de speranță și umbrele suferinței. Făcu un pas înainte, dar era prea târziu. Ușa se închise încet, lăsând în urmă doar ecoul acelor cuvinte ciudate murmurate la sfârșit. Se trânti într-un fotoliu și-și cuprinse genunchii cu brațele. Îi era frig, se simțea epuizată și o parte din ea îl ura pe Nick pentru aroganța și cruzimea cererii lui. În sfârșit, recunoscuse că a fost o greșeală să nu-i spună adevărul lui Elizabeth. Toate acele minciuni numai din cauza faptului că știa că în momentul în care ar fi aflat, Elizabeth ar fi mutat munții din loc pentru a-i împăca. Așa că împiedicase asta fără milă, ajungând chiar să-i spună, înainte de a zbura spre Rio de Janeiro, că cina de rămas-bun a fost anulată. Dar ce sperase să câștige pe termen lung? Se gândise că după doi ani, anunțarea acelei vești va fi mai ușor de făcut? Se ridică și se plimbă prin cameră ca un leu în cușcă. Independent de sentimentele ei, nu putea simți nici urmă de animozitate în acel moment. Cunoștea prea bine golul lăsat de o inimă zdrobită, Nick ajunsese la rândul lui în acel punct, iar ea nu-l putea alina cu nimic, chiar dacă ar fi recunoscut adevărul pe care-l dezvăluise vizita lui din acea seară. Iar asta era ultimul lucru pe care ar fi vrut Nick să-l audă. Îi spusese foarte clar, în urmă cu doi ani, că n-avea nevoie de dragostea ei. Karen se cutremură când începu să conștientizeze implicațiile acestei serii. Cum se va descurca în viitor, avându-l din nou în viața ei pe Nick? Cum va locui sub același acoperiș cu un bărbat care o disprețuia? Cum îi va ascunde adevărul bărbatului pe care încă-l iubea? Să trăiască într-o minciună pentru Elizabeth...

Capitolul 2

Pentru prima oară în șase luni, Karen își strică recordul de a fi mereu punctuală, când ajunse a doua zi cu douăzeci de minute mai târziu la serviciu. Din primul moment în care deschisese ochii, totul îi mersese pe dos. Descoperise o gaură în perechea de ciorapi pe care o purta, așa că fusese nevoită să-i schimbe; în timp ce-și pregătea micul dejun, câțiva stropi de lapte îi pătasera bluza, așa că fusese nevoită s-o schimbe și pe aceea, apoi, când alerga pentru a prinde metrour, alunecase și aproape căzuse. Din fericire nu se lovisese prea grav, dar i se rupsesse tocul, așa că se văzuse obligată să se întoarcă acasă pentru a face o a treia schimbare a ținutei. Din cauza acestei ultime întârzieri pierdu trenul și fu nevoită să fugă pe jos până la birou. Când ieși din lift era transpirată, aproape fără suflare și singura consolare pe care o simțea era că micile peripeții din acea dimineață o făcuseră să uite pentru o vreme de adevăratele probleme. Tocmai intra pe ușa de sticlă a biroului domnului Drummond, când acesta ieși în același timp aproape ciocnindu-se.

— Îmi cer scuze! spuse Karen în același timp cu domnul Drummond, după care el se retrase câțiva pași.

— Mă întrebam ce s-a întâmplat. Eu...

— Da, am întârziat...îmi pare foarte rău, începu ea, dar parcă totul era împotriva mea și...

— Stați liniștită, spuse el, zâmbind curtenitor. Foarte rar vi se întâmplă să întârziati și sunt sigur că în condițiile de față e scuzabil.

Karen îl privi cu ochi mari.

– Mulțumesc, dar...douăzeci de minute...dacă toată lumea...se bălbâi ea, cu răsuflarea încă tăiată.

Dar domnul Drummond se întorcea deja în birou.

– Îmi pare rău să aud vești atât de proaste despre familia dumneavoastră, doamnă Radcliffe, eu...fu întrerupt de secretara care-l întrebă dacă vrea să-i facă legătura.

În timp ce vorbea la telefon, Karen rămase neliniștită pe marginea scaunului. Oare Nick vorbise deja cu șefii ei? Altfel nu se putea explica replica domnului Drummond. Nick nu pierduse deloc timpul... Domnul Drummond încheie convorbirea telefonică și o privi. Se citea dezamăgire pe fața lui, apoi spuse aspru:

– Înțeleg că acum vreți concediu pe termen nedeterminat?

– Dacă e posibil, vreau să spun...mi-ar plăcea să mă întorc aici, dar îmi dau seama că s-ar putea să n-am această ocazie, spuse ea, ezitând între șeful ei înțelegător și cererile ferme ale lui Nick. Ați prefera să semnez un preaviz? Aș putea lucra în perioada asta și...

– Nu, spuse domnul Drummond. Cum ați putea face asta în timp ce aveți grijă de o femeie bolnavă? Nu, stați liniștită. Sunt sigur că vă vom putea oferi un post când veți fi din nou disponibilă. Ați fost un angajat extrem de conștiincios, doamnă Radcliffe, adăugă el, lăsându-se pe spate. Totuși, continuă el curios, dar mult mai prietenos, de ce n-ai venit la mine, draga mea?

– Voiam să fac asta, spuse ea, mușcându-și buzele, nervoasă pe graba lui Nick, dar abia am aflat aseară.

– Se pare că ai spate puternic, nu-i așa? N-am știut că ai legături cu firma Radcliffe...sau chiar cu familia.

Karen se înroși:

– Oh...nu m-am gândit că e un lucru important de menționat, se bălbâi ea.

Spre ușurarea ei, domnul Drummond zâmbi.

– Bineînțeles că nu. E o problemă personală. Și-apoi, oricum nu facem afaceri cu ei. Ei bine, cred că vrei să pleci. Grele vremuri acelea

când boala lovește din senin. Să mă ții la curent cum evoluează, bine?

– Da, bineînțeles. Și mulțumesc pentru că sunteți atât de înțelegător. Dar...realiză că era liberă și se simțea ușor dezorientată. Cum rămâne cu scrisorile dumneavoastră și copiile ultimului raport?

– Domnișoara Pinkney va trebui să se descurce cu asta, spuse el, întinzându-se după agendă. Se va descurca până ne vom reorganiza. Nu te îngrijora.

– Da, domnule Drummond.

Karen era ușor amețită. Se părea că rămăsese fără slujbă fie că-și dorise sau nu. Se ridică și ieși din biroul domnului Drummond, pentru prima dată nesigură de următoarea ei mișcare. Nick îi spusese că o va contacta. Totodată, îi mai spusese că va merge spre nord azi, așadar era posibil să n-audă de el mai devreme de două zile. Karen se opri pe coridor. Acum că se gândea mai bine, ar fi putut să lucreze în continuare până la momentul plecării, care putea veni abia peste câteva zile. Rămase acolo o clipă, nehotărâtă, pe jumătate decisă să se întoarcă la birou și să termine măcar acel raport. Ar putea să termine chiar și scrisorile până la prânz; Jeannie scria destul de repede, dar cu o mulțime de greșeli gramaticale. Ușile liftului se deschiseră, iar Karen se hotărî. Va rămâne. Se întoarse, dar cineva o strigă.

– Am crezut că ai plecat! spuse abia respirând secretara. Uite, ai primit mesajul ăsta acum câteva minute, adăugă, arătându-i o bucatică de hârtie. E adevărat ce se spune, Karen? Chiar pleci?

Karen înclină ușor din cap, uitându-se la numărul de telefon binecunoscut și cele câteva cuvinte: sună-mă înainte de zece jumătate, dimineața asta. Nicio semnătură, cu toate că nu era nevoie.

– Îmi pare așa de rău, murmură Sandy îngrijorată. O să ne lipsești. N-aș putea face ceva...

– Mersi...spuse Karen, încercând să-i zâmbească și-și luă un rămas-bun grăbit înainte de a intra în lift. Vestea se împrăștiase printre angajați, așa că-și dorea să plece cât mai repede. Fusese întotdeauna reținută în ceea ce privea viața ei personală și cu toate că se știa că fusese căsătorită, toți ajunseseră cumva la concluzia că era văduvă, iar Karen nu

negase niciodată. Îi convenea mai mult situația aceea, pentru că astfel era ferită de a mai da alte explicații. Cu toate că nu era chiar faimos, Nick era volubil și apărea des la televizor, iar ea se făcea mică de fiecare dată când îl vedea, gândindu-se câte explicații ar fi trebuit să dea dacă lumea ar fi cunoscut-o cu adevărat. Din fericire, nu era nimeni în holul de la parter când ieși din lift. La colțul străzii se afla o cabină telefonică, iar Karen avu doar o ușoară ezitare înainte de a scormoni prin poșetă după câteva monede. Formă numărul și așteaptă, realizând că inima începuse să-i bată tulburător de repede. Lângă cabină, o tânără îmbrăcată într-un trening albastru se chinuia să controleze un setter roșcat ce zărise pe celălalt trotuar un ogar afgan. În telefon se auziră câteva sunete ciudate, apoi degetele începură să-i tremure.

– Karen...? se auzi vocea joasă a lui Nick. Mă gândeam eu că tu erai.

– Am primit mesajul tău, spuse ea cu răceală. Chiar trebuia să te porți așa cu șefii mei? Deja am rămas fără slujbă. Ai fi putut aștepta până...

– Nu exagera, Karen. Era absolut necesar, o întrerupse el. Acum, ascultă-mă, îți expiră timpul și după câte te știi nu mai ai mărunțiș. Du-te la...la cocioaba aia unde ai ales să locuiești, strânge-ți toate lucrurile. O să trec să te iau peste vreo oră înainte de a pleca la Dellersbeck.

– Nick, stai puțin! strigă Karen. N-am cum să fiu gata într-o oră...și dacă tu crezi că mă întorc la...tine acasă, te înșeli. Am fost de acord să te însoțesc la Dellersbeck, dar nu...

– N-ai altă opțiune, spuse el mohorât, nici eu. Elizabeth a început deja să pună tot felul de întrebări, de ce n-ai fost acasă ieri... Vine să te vadă după-amiaza asta, și ar fi bine să fii acolo. Altfel o să...

Timpul pentru conversație expirase și se mai auzi doar un fâșâit.

– Nick, stai! strigă Karen, scăpând moneda printre degete și aplecându-se s-o ridice.

Dar era prea târziu. Karen privi exasperată receptorul. După cum îl știa pe Nick, probabil nici nu va mai răspunde a doua oară. Se șterse dezgustată pe mâini cu un șervețel umed, apoi ezită în fața impulsului de a o suna pe Elizabeth. Cumva se așteptase ca Elizabeth să fie ținută la pat, dar se părea că nu era așa. Dacă s-ar fi certat mai puțin cu Nick în seara

precedentă, ar fi aflat mai multe. Dintr-o dată, se răzgândi. Nick îi spusese că avea la dispoziție o oră; nici mai mult, nici mai puțin! N-avea foarte mult timp pentru a împacheta și pentru a rezolva problema chiriei cu doamna Biggins. Nici nu lua în considerare explicațiile pe care trebuia să le dea. Când ajunse la apartament, descoperi încântată că proprietăreaa lipsea. Astfel, amâna puțin inevitabilele întrebări iscoditoare și-i rămânea mai mult timp pentru cea mai rapidă sesiune de împachetări din viața ei. Scoase o valiză și începu să-și păturească lucrurile, dar pe măsură ce valiza se umplea și minutele treceau, intra în panică. Strânsese destul de multe în perioada în care locuise aici. Mult prea multe pentru a-i încăpea în cele două geamantane pe care le avea. Dintr-o dată, se întrebă dacă nu cumva doamna Biggins avea să lipsească toată ziua. Trebuia să aranjeze cumva cu ea să-i păstreze lucrurile pe care nu le putea lua acum. De asemenea, trebuia să ia în considerare ce va face după...se și vedea pe drumuri, fără un acoperiș deasupra capului. Oare doamna Biggins va păstra apartamentul pentru ea pe o perioadă nedeterminată? Poate ar fi trebuit să-i plătească în avans chiria? Karen oftă și-și îndreptă spatele. Asta avea să fie altă problemă; nu mai avea nici un venit. Avea să depindă de Nick... Nervii începură să-l lase. Își jurase că nu se va atinge de banii din alocația de la Nick, dar acum se părea că n-are altă soluție. Oricare altă idee ar fi fost binevenită! Trânti capacul primei valize, luptându-se din greu să țină în frâu lacrimile, apoi, dintr-o dată, își aminti. Clătină încet din cap. Doamne! Cât de egoistă putea fi! Ea stătea acolo, plângându-și de milă, în timp ce Elizabeth...Buzele începură să-i tremure. De ce trebuia să i se întâmple asta tocmai lui Elizabeth, cea atât de blândă și de bună care nu-și putea urî nici măcar dușmanii? Se uită la ceas. Era aproape zece jumătate. Avea să ajungă din clipă-n clipă. Ar trebui să-i lase un mesaj doamnei Biggins, niște bani, și s-o anunțe că vor vorbi mai târziu. Totuși, îi fu destul de greu să conceapă niște fraze simple. Apucase să scrie doar: Am fost sunată de urgență. Păstrați-mi corespondența până vă voi trimite noua adresă, când auzi zgomotul unei portiere și se uită pe fereastră la timp pentru a-l zări pe Nick care tocmai intra în hol. Inima îi bubuia în piept, iar buzele i se uscaseră dintr-o dată. Așteptă să-i audă pașii pe scări,

dar când nu se întâmplă asta, realizează că n-avea cine să-i deschidă. Coborî repede și descuie cu degete tremurânde. Nick o privea acuzator.

– O clipă am crezut...începu el, dar nu încheie propoziția.

– Nu e nimeni aici, spuse Karen repede. Probabil au plecat la cumpărături. Voiam să...

– Ai primit mesajul meu, asta e cel mai important, o întrerupse el. Ești gata?

– Nu, nu încă, spuse ea, luându-i-o înainte. Trebuie să fac o grămadă de aranjamente...am multe de împachetat și nici n-am...

– Lasă-le. O să aranjez să vină să le ia cineva mai târziu, el. I-ai doar ce ai absolută nevoie.

Ajunseră în dreptul ușii, iar Karen zări pe figura lui o expresie de deznădăjduit.

– Chiar n-ai găsit ceva mai bun de atât? spuse, arătând ce-i înconjură. O casă dărăpănată pe o străduță proastă? Doamne, Karen...

– Poate că ție nu ți se pare cine știe ce, îl întrerupse tăios, dar e curat, e respectabil și se potrivește venitului meu. Din punctul meu de vedere, asta e tot ce contează. Îl privi cu răceală, capabilă din nou să fie calmă. Uită că se presupune că am fost plecată din țară în acești ultimi doi ani. Dacă aș fi stat pe aproape de vechiul nostru cartier, nu crezi că aș fi riscat să întâlnesc pe cineva cunoscut?

– Nu trebuia să te muți în East End. Londra e un oraș suficient de mare.

– Iar lumea e incredibil de mică.

O privea încă dușmănos. Apoi, figura aceea cinică binecunoscută apăru.

– Chiar n-ai fi putut inventa o scuză? Poate că nu-ți pria clima?

Trecu pe lângă el și intră în apartament.

– Poate, dar cred că nu e momentul potrivit să ne certăm pe tema asta.

Nick ridică din umeri și privi cum se îndreaptă spre dormitor. Ridică valiza grea de pe pat și se clătină o clipă, dar era mult prea orgolioasă pentru a renunța, așa că o târâi până la ușă, moment în care Nick explodă:

– Bine! spuse el. Am crezut că am făcut o înțelegere aseară. Karen, încerc, dar nu mă pune mult să fac asta, pentru că am tendința de a uita repede.

Karen simți mânia lui Nick, dar se forță să se abțină de la comentarii:

– Mă duc să aduc și cealaltă valiză.

Coborâra în liniște la mașină. În timp ce Nick le pune în portbagaj, ea lăsa biletul doamnei Biggins undeva la vedere, apoi închise ușa în urma ei. Avu un sentiment ciudat în momentul când realizează că stătea din nou pe scaunul din dreapta lui Nick, înconjurată de atâtea lucruri familiare. Replica automată "pune-ți centura", felul cum se răsuca pentru a da în marșarier, mișcările obișnuite de schimbare a vitezelor și parfumul pe care-l simțea stând atât de aproape de el, toate acestea îi trezeau multe amintiri. Hotărî să fie cât mai detașată, așa că se mulțumi să privească pe fereastră. Trecutul rămânea trecut, iar liniștea sufletească pe care o căpătase cu atâtă greutate îi cerea să facă asta. Nu știa dacă Nick observase reținerea ei, pentru că nu dădea niciun semn în acest sens și nu făcu vreo încercare de a rupe tăcerea până se apropiară de un supermarket.

– Vino, trebuie să luăm ceva de mâncare, spuse el după ce parcă.

Chiar și această simplă hoinăreală prin magazin îi dădea impresia de irealitate. Totul se întâmplase atât de repede; trăise singură vreme de doi ani de zile, își făcuse cumpărăturile singură și-și rezolvase toate problemele la fel, iar acum cei doi ani se risipiseră ca prin minune în mai puțin de o zi. Nu putea fi adevărat; în viață nu se întâmplau astfel de lucruri. Nick mormăia ceva despre prețul prea mare al cafelei, apoi luă bonul de cumpărături și fluieră ușor, iar Karen nu reuși să-i dea replica la care se gândise – că multe lucruri se schimbaseră câtă vreme lipsise. În loc de asta, o cuprinse panica; acum cei doi ani i se păreau ireali; deodată, se simțea din nou căsătorită. Dar încă ești măritată, iar Nick încă este soțul tău, îi spuse o voce, în timp ce Nick pune cumpărăturile pe bancheta din spate. Vocea aceea persista și Karen începu să tremure. Tulburarea care o cuprinse o făcu să stea încordată, iar când începu să recunoască împrejurimile, mâna i se încleștă pe geantă. Recunoscă imediat cutia

poștală roșie din colțul străzii, apoi aleea flancată de copaci înalți, verzi și frumoși aliniați, și o parte din casele în stil victorian. Parcă făcuse o călătorie înapoi în timp; parcă se afla în ziua când ea și cu Nick abia se întorseseră din luna de miere, pentru a se opri la a cincea casă. Atunci îi așteptaseră glasuri vesele, persoane dragi ce-i primiseră cu multă căldură...Acum, doar o vrăbiuță zbură în semn de protest față de acel monstru ce-i încălca proprietatea. Până și casa aștepta în liniște să redevină...un cămin. În fața ușii, Nick o așteptă cu o expresie a feței ce-i trăda nerăbdarea, iar Karen intră temătoare. Cufărul mare din lemn de stejar trona încă în hol. Ușa de la capătul holului era întredeschisă, iar Karen zări mobila modernă de bucătărie și se îndreptă automat spre ea, în timp ce Nick sorta corespondența. Ușa frigiderului era deschisă, iar Karen trase cu ochiul în interiorul albastru proaspăt curățat.

— Cum au lăsat totul?

Karen se întoarce:

— Cine?

— Familia Gilburn.

Karen părea nedumerită, așa că Nick adăugă:

— Bineînțeles...n-ai de unde să știi. Le-am închiriat casa în ultimii doi ani. Americani, un cuplu drăguț. Firma lui l-a trimis aici pentru un an, pe urmă șeful lui a fost transferat la noua filială din Italia, iar el a fost promovat aici. Soției lui nu-i plăcea apartamentul în care stăteau și nu suporta gândul de a locui acolo încă doi ani. John Bain le-a făcut legătura cu mine, mai spuse Nick, uitându-se prin dulapuri. Mă duc să aduc lucrurile...

— Nick...? Începu Karen, iar el se opri. E gol...n-ai venit aici aseară?

— Nu...m-am întors la hotel.

— Dar...se încruntă, în bilet spunea că erai acasă.

— Odată ce te-am văzut, n-a mai fost nevoie. I-am spus lui Elizabeth că o să stăm la hotel vreo două zile pentru că familia Gilburn nu poate elibera casa până azi.

— De ce?

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Gândește-te puțin, Karen! spuse

el, exasperat. Dacă ar fi știut asta, Elizabeth ar fi vrut să-ți vorbească și ar fi sunat în clipa următoare. Ieri, i-am spus că te-ai dus să rezolvi o problemă cu o valiză pe care am trimis-o înainte și n-a ajuns...încă una dintre minciunile pe care a trebuit să le inventez ca să explic absența ta.

Karen păli.

– Nu te uita așa la mine, spuse ea. N-a fost ideea mea.

– Știi asta. Vreau doar să te obișnuiești cu ideea, murmură el mohorât. Și dacă tot suntem la subiectul ăsta, am făcut o listă cu lucrurile pe care trebuie să ți le amintești.

Karen îl privi cu ochi mari în timp ce scotea o agendă de buzunar, din care scoase o foaie pe care i-o întinse.

– Adresa la care am stat...mai bine zis adresa unde se presupune că ai stat în Sao Paulo. Numele câtorva dintre colegii mei, locul unde se desfășura proiectul și alte câteva detalii. Ți-am lăsat și un ghid pe care-l poți studia în liniște, iar când mă întorc o să-ți lămuresc orice ai neclar. Trebuie să pari a-ți aminti câte ceva despre oamenii și locurile care pot apărea pe neașteptate în discuție.

Când înțelese ce voia Nick, ochii i se umplură de spaimă.

– Dar n-am fost niciodată în America de Sud, nu știu nimic despre asta, se bâlbâi ea. Cum o să pot vorbi despre o țară și un oraș în care se presupune că aș fi locuit vreme de doi ani? Nu pot, Nick, adăugă ea disperată.

– Nici nu mă gândeam la asta, spuse el scurt. Trebuie, doar să taci din gură și să fii de acord cu tot ce spun eu. O să încerc să-ți ușurez cât se poate de mult sarcina. Dar trebuie să te străduiești să duci asta la capăt câtă vreme va avea Elizabeth nevoie de noi. După aceea...ridică din umeri și se pregăti să plece. O să merite câtă vreme o să stai aici, pe urmă poți să te duci la naiba din punctul meu de vedere.

Karen suspină, suportând cu greu cuvintele dure. Totuși lacrimile ce-i umeziră ochii nu se datorau doar atitudinii lui Nick față de ea.

– Cum poți să faci asta? spuse ea, înecându-se. Cum poți să vorbești despre ce va fi după...? Ca și cum ai măsura timpul pe care Elizabeth îl mai are de trăit!

– De ce nu? Țsta e adevărul și trebuie privit cu realism.

– Ești inuman! strigă ea. Și să vorbești despre cum va merita această experiență, de parcă mi-ai cumpăra timpul petrecut aici! E...

– Da, și asta e adevărat, o întrerupse el. Dacă vrei să privești din punctul ăsta de vedere, sunt gata să-ți cumpăr timpul. Oricare alt bărbat poate s-o facă, de ce nu și soțul tău?

– Nick! Karen se albi la față. Cum îndrăznești?

În următoarea clipă se afla lângă el, iar zgomotul produs de palma ei lăsa în urmă o liniște apăsătoare. Ca într-un film în care totul mergea cu încetinitorul, Nick își duse mâna la obrazul înroșit.

– Vulpe! Ticăloasă nemernică ce ești! Eu...o prinse de gât, iar ochii îi ardeau de mânie. Te-aș putea omorî...

Soneriei telefonului străpunse atmosfera tensionată, făcându-i să coboare cu picioarele pe pământ. Nick îi dădu drumul, iar Karen se dădu câțiva pași înapoi, atingându-și cu mâini tremurânde vânătăile de pe gât. Telefonul suna în continuare, iar Nick se repezi să răspundă. Karen îi auzi vocea la început nesigură, trădând tulburarea, apoi recăpătându-și calmul.

– Da, suntem aici. Abia am ajuns...da, dragă, e aici...

Karen îl văzu întorcându-se cu fața la ea, întinzându-i receptorul. Picioarele îi tremurau și se simțea slăbită în timp ce se apropia de el și fu nevoită să se sprijine de masă când puse mâna pe telefon.

– Bună, șopti ea.

– Karen, draga mea. În sfârșit! se auzi vocea blândă a lui Elizabeth. Ce bine-mi pare să-ți aud din nou glasul. Ce faci?

– Foarte bine. Conștientă de prezența impunătoare a lui Nick, era nevoită să-și caute cuvintele, ceva ce nu i se mai întâmplase când vorbise cu Elizabeth în trecut. Tu ce mai faci? spuse ea într-un final, regretând apoi că lăsase să-i scape acea întrebare. Dar Elizabeth părea să nu fi băgat de seamă.

– Mult mai bine după vacanța asta prelungită, dar întoarcerea voastră e cel mai bun medicament. Ești bucuroasă că te-ai întors acasă, scumpo?

Ca și cum ar fi auzit întrebarea, Nick se mișcă amenințător.

– Oh, da, mi-a fost atât de dor de tine, șopti Karen. Abia aștept să te văd și...și Nick la fel.

– Oh, scumpii de voi, dar n-o să vă țin din treabă, spuse deodată Elizabeth. Sunt convinsă că sunteți ocupați până peste cap cu despachetatul și aranjatul casei. De fapt, de asta am sunat. Nick se grăbește să ne ducă pe toți în Yorkshire și nu mi se pare corect, pentru că abia v-ați întors și nici n-ați apucat să vă trageți sufletul. Spune-i că nu e nevoie să facă asta, pe mine nu mă ascultă!

– Serios? Pe mine sigur nu mă va asculta, își spuse Karen, apoi înghiți în sec. Stai liniștită, o să avem grijă de tine și vom încerca să ne relaxăm și noi o vreme. Așa că de ce nu l-am lăsa să facă așa cum vrea?

– Da, dragă, începu Elizabeth, protestând ușor, dar nu reușesc să-l fac să înțeleagă că n-am nevoie de ajutor. Sunt bine acum și n-ar trebui să ia drept literă de lege tot ce spun doctorii, știi și tu asta. Ei sunt primii care spun că diagnosticele lor nu sunt sută la sută corecte. Știu că mi-au spus că lucrurile nu stau tocmai cum trebuie, dar n-o să vă las să vă faceți atâtea griji pentru mine. În cele din urmă contează cum mă simt, nu?

Karen încerca să spună ceva, dar nu reușea, și în cele din urmă murmură ceva greu de înțeles. Elizabeth o întrebă, mai serios:

– Ești sigură că te simți bine, Karen? Pari un pic încordată. S-a întâmplat ceva, scumpo?

– Nu...nu, nu s-a întâmplat nimic. Eu...eu....

Nick îi smulse receptorul.

– Mamă Beth, singurul lucru care se va întâmpla este acela că vei avea o factură de telefon uriașă, dacă nu încetați cu vorbăria asta. Vocea i se mai îmblânzi. Karen o să treacă pe la tine imediat ce termină de despachetat, iar eu o să vin peste vreo două zile, bine?

Printr-un vâl de lacrimi, Karen îl văzu cum zâmbea la ce-i spunea Elizabeth, apoi își luă la revedere și închise. Se întoarse spre ea și-i zări lacrimile pe care nu încercase să și le ascundă, și murmură mai blând:

– Pentru numele lui Dumnezeu, nu. Nu trebuie să te dai de gol.

Karen clătină ușor din cap și vru să plece, dar îi simți mâna pe umăr, iar Nick spuse:

– Nu...nu, Karen, și încercă s-o faci să se uite la el. Îmi pare rău, n-ar fi trebuit să spun ce-am zis...mai devreme. Doar că...toate astea...și...se opri și în ochi i se citea din nou suferința pe care o zărise o clipă, în apartamentul ei.

Buzele îi tremurau și șopti:

– Și mie îmi pare rău...îmi pare rău că te-am lovit. N-am vrut...

– Nu mai spune nimic. Trebuie să încercăm să uităm problemele dintre noi. Nu va fi ușor, dar trebuie să facem asta de dragul lui Elizabeth.

Se îndepărta apoi de ea, iar Karen îl urmări pe când ieșea din casă, îndreptându-se spre mașină. Când se întoarse cu prima valiză a ei, reușise să-și recapete calmul. Totuși, era tulburată. Pentru o clipă, avusese impresia că mai devreme își dorise s-o ia în brațe. Dar nu făcuse asta, iar sentimentul pe care i-l trezise o luase pe neașteptate. Ar fi fost atât de ușor; putea doar să se încline un pic spre el...Scutură din cap, încercând să nu ia în seamă aceste gânduri și se repezi să-l ajute să care bagajele. N-a durat foarte mult și, din dorința de a se menține ocupată, cotrobăi prin pungile de la magazin după cafea și lapte. Nick intră în bucătărie, fără a trăda vreo urmă de emoție cauzată de furtuna de mai devreme și o văzu, chinându-se să răsucescă robinetul de apă.

– Lasă-mă pe mine

Karen se trase înapoi.

– Voiam să fac niște cafea, spuse ea repede.

– Chiar n-am timp, spuse Nick, scuturându-se de praf și îndreptându-și cravata. Vreau să ajung la Dellersbeck până la patru, să am timp să arunc o privire pe acolo și să cumpăr ce trebuie înainte de a se închide magazinele.

– Cum rămâne cu masa de prânz?

– O să mănânc un sandwich pe drum.

Părea grăbit să plece, iar Karen își reținu impulsul de a se oferi să-i pregătească un pachetel cu mâncare pentru drum; era prea devreme pentru asta...sau poate prea târziu, se gândi ea cu tristețe.

– Vrei ceva înainte să plec? o mai întrebă.

– Nu cred.

– Nu? adăugă Nick ironic. Ce zici de astea? Chei de rezervă-în caz că nu le mai ai pe ale tale. Bani. Numărul de telefon de la Dellersbeck-l-au schimbat de curând. Și ghidul ăla.

– N-am nevoie de astea, spuse, arătând teancul de bani.

Nick ridică din umeri.

– Pune-i în birou, atunci. Îi găsești acolo dacă te răzgândești.

Se părea că nu mai aveau ce să-și spună și redeveni conștientă de dorința de a simți un pic de compasiune, de înțelegere pentru a putea face față acestei situații în care soarta alesese s-o arunce. Dar nu veni așa ceva din partea lui Nick. După ce-i reaminti că putea să-l sune la Dellersbeck în caz că se întâmpla ceva, se urcă în mașină. Acum că încheiase cu succes prima parte a planului, o trata cu indiferență. Și de ce n-ar fi făcut-o? Karen închise ușa în urma lui și privi cu ochi mari casa ce-i fusese odată cămin. Înțelegerea și compasiunea erau sentimente care proveneau din iubire, iar Nick nu făcuse nicio referire la sentimentele lui actuale. Nick n-o mai iubea. Câteodată se întreba dacă o făcuse vreodată.

Capitolul 3

Se întoarse în bucătărie și-și făcu o cafea. Începea să resimtă consecințele furtunii ce tocmai se încheiase; cearta cu Nick o sleise de puteri. Se cocoță pe unul dintre taburetele din bucătărie și-și încleștă degetele reci pe cana de cafea. Cum avea s-o scoată la capăt? Să trăiască o minciună de dragul lui Elizabeth; să pretindă că ea și Nick încă trăiau aceea fericire maximă pe care o cunoscuseră atât de puțin timp. Cana era foarte fierbinte și-i arse degetele și se ridică pentru a o răci, privind în gol faianța cu model gri, verde și galben de pe perete. Era singura parte din bucătăria aceea minunată pe care n-o aleseseră împreună și singura care nu-i plăcea. În modelul ciudat erau ascunși și ochi ce-i păreau diabolici. Faianța o alesese Lisa, ca o contribuție personală la noua casă, iar lui Nick îi plăcuse, căci se potrivea cu restul aranjamentului. N-avuseseră timp să caute un model de faianță pentru peretele deasupra barului, așa că în dimineața când Lisa adusese acea mostră și insistase să fie cadoul ei de casă nouă, Nick fusese de acord și chiar adăugase că nu vor găsi ceva care să se potrivească mai bine. Dacă s-ar putea da timpul înapoi până la acea dimineață. Cu trei zile înainte de nunta lor... Karen fu scuturată de un fior și luă o gură de cafea. Ce rost avea să se tot întrebe cum ar fi fost dacă...? Ce rost avea să spere la o minune care să facă să dispară neînțelegerea care dusesse la ce trăia acum? Făcuse o promisiune. Dar dacă ar fi știut la ce o va duce acea promisiune de a păstra secretul... Se ridică dintr-o dată de pe taburet. Clăti cana și hotărî să renunțe la întrebări inutile ca acestea.

Dacă avea să locuiască aici câteva zile, de una singură până se întorcea Nick, trebuia să-și aranjeze o cameră și să vadă ce se întâmplase în ultimii doi ani în care casa fusese ocupată de străini. În dreptul scărilor, însă, ezită. Fantoma vremurilor fericite și cea a viitorului sumbru se băteau cap în cap; la fiecare pas ceva îi amintea de trecut. Dădu peste globul de sticlă albastru-verzuie, în care era închis delfinul adus din Florida la întoarcerea lor din luna de miere, iar raftul pe care stătea îi aduse aminte de ziua în care Nick îl fixase cu mâinile lui, cu prețul unei tăieturi destul de grave. Cum se mai panicase atunci! Era sânge peste tot și nu știa ce se făcă mai repede, să sune doctorul sau să curețe ea însăși rana. Într-un final legase rana cu un prosop și, în ciuda protestelor lui, îl dusesse la doctor unde avusese nevoie de trei copci. Fusese extrem de îngrijorată când ajunseseră acasă, amintindu-și toate poveștile bătrânilor despre răni netratate cum trebuie care duseseră în final la tetanos, iar Nick se amuzase copios pe seama ei. Fusese indignată, dar el o luase în brațe și-i spusese: Pot să fac dragoste cu tine și cu o singură mână... Karen se forță să facă abstracție de aceste amintiri și să-și continue turul. Foștii chiriași lăsaseră casa în perfectă ordine și singurul lucru care amintea de prezența lor acolo era un teanc de lenjerie de pat și două prosoape. De unul dintre prosoape era prins un bilet în care era împăturită o liră sterlină: "Multe mulțumiri pentru faptul că ne-ați încredințat casa. Am încercat s-o lăsăm așa cum ne-ar fi plăcut și nouă s-o găsim. Îmi pare rău că am lăsat astea, sper ca banii să acopere costurile pentru spălat. Sue Gilburn." Karen le duse mulțumită în mașina de spălat. N-avea mare lucru de făcut, pentru că n-avea rost să se apuce să aranjeze casa, din moment ce avea să fie închisă curând pentru o perioadă nedeterminată de timp. Majoritatea lucrurilor lui Nick, pe care nu le luase cu el în America de Sud, și cele pe care ea le lăsase atunci când a plecat, erau împachetate și depozitate într-o debara. Karen hotărî că puteau rămâne acolo; ar fi tulburat-o prea mult să se apuce să le sorteze. După ce înșiră rufe la uscat, în curtea din spate, își pregăti un prânz ușor, apoi urcă din nou la etaj pentru a alege câteva păături pe care avea de gând să le ducă în dormitorul pe care-l alesese drept camera ei. Era orientată spre nord și era cea mai răcoroasă

cameră din casă – nici încălzirea centrală nu părea să facă față acelei încăperi – dar acolo avea să fie scutită de amintirile pe care i le trezea dormitorul principal și camera de oaspeți în care ea și Nick dormiseră câtă vreme la camera lor încă se lucra. Oftă, realizând că nu era capabilă să oprească fluxul amintirilor. Avuseseră o poveste de dragoste minunată. Nici nu semnaseră bine contractul pentru casă și se căsătoriseră, drept urmare se întorseseră la o casă în șantier. Cu toate astea, au dat o petrecere în mijlocul construcțiilor! Nick angajase o firmă de catering să se ocupe de tot, au dansat pe podele fără covoare în sufrageria unde singura mobilă era masa pe care se urca cel care pune tapetul și pe care puseseră atunci casetofonul. Unul dintre invitați călcase din greșeală pe cimentul proaspăt turnat în garaj și se întreba de ce era noroi pe jos, având în vedere că nu plouase de săptămâni bune. Apoi săriseră siguranțele și, pe întuneric, cineva lovise din greșeală o cutie cu vopsea de doi litri. Dar erau atât de fericiți încât nu făcuseră altceva decât să râdă cu lacrimi. Chiar și în lumina rece de a doua zi dimineată ea și Nick răsuseră, unul în brațele celuilalt...Ochii i se întunecară. Dacă ar fi știut că petrecerea aceea era doar preludiul dinaintea dezastrului! Pentru că aceea a fost seara în care l-a cunoscut pe Tony Foster, cel care venise cu unul dintre prietenii lui Nick, pentru a fi număr egal de invitați. Dar de unde ar fi putut ști că Tony avea să fie prima verigă a lanțului ce ducea la Vince Kayne, faimosul artist, o întâlnire ce avea să ducă la panta spre declin și la distrugerea fericirii ei. Lacrimile o podidiră, dar se forță să și le controleze. Nu te mai gândi la asta! strigă ea, în timp ce înfăța o pernă. S-a terminat totul. E prea târziu. Dar cum puteai să nu te mai gândești la așa ceva, cum puteai să-ți blochezi amintirile, când inima ți se rupea de durere în fața sortii ce se dovedise atât de nemiloase? De ce i s-au frânt tocmai ei toate visele și speranțele? Întinse cuvertura pe pat cu mișcări de robot. De ce nu reușea să înțeleagă că mai bine se întâmplase totul atunci și nu mai târziu, când lucrurile s-ar fi complicat cu un copil, poate? Doar se dovedise câtă încredere avea Nick în ea! Crezuse din primul moment ce era mai rău despre ea și nici măcar nu-i oferise șansa de a explica... Asta o duruse cel mai mult, mai mult decât cuvintele dure pe care i le adresase

când... Clinchetul soneriei străpunse liniștea casei, făcând-o pe Karen să revină cu picioarele pe pământ. Cine putea fi? Oare...? Deodată, se încordă. Oare se întorsese Nick? Termină repede de înfățat cuvertura, încercând să-și calmeze tulburarea ce o cuprinsese în fața acestei idei și coborî scările în grabă. Probabil era vreun vânzător ambulant sau cineva care venise pentru cititul contorului, nimeni nu știa că era aici. Zări conturul persoanei prin sticla încetoșată a ușii și exclamă fără să vrea: Elizabeth. Un moment destul de lung, privi cu ochi mari silueta mamei adoptive a lui Nick, apoi Elizabeth o îmbrățișă.

– Sper că nu întrerup nimic, dar trebuia să vin să te văd. Dacă ești ocupată, te rog să-mi spui, scumpo.

– Nu! Doar că eu...eu...

– Nu te așteptai să mă vezi, termină Elizabeth în locul ei, râzând. Mulțumesc lui Dumnezeu că încă pot să mă mișc.

Karen respiră adânc. Nu știa la ce să se aștepte de la prima întâlnire cu Elizabeth, după pauza de doi ani; în niciun caz nu se așteptase s-o vadă atât de puțin schimbată. Poate puțin mai slabă, iar părul era complet alb, acum, dar cam atât. Ochii albaștri erau la fel de senini, pielea la fel de fină și sufletul la fel de deschis și de cald. Abia la o privire mai atentă se zărea suferința ce o ascundeau ochii și aerul de fragilitate ce o înconjura.

– M-am gândit că poate te pot ajuta cu ceva...să lipsești de acasă timp de doi ani, e o schimbare importantă în viața oricui. Oh, îmi pare atât de bine că v-ați întors, exclamă Elizabeth, privind-o cu drag. Au fost cei mai lungi doi ani din viața mea!

Karen se simțea paralizată, dar reuși să zâmbească și s-o conducă înăuntru.

– E minunat să te revăd, adăugă ea, intră, o să fac un ceai.

O instală într-una dintre camere și se grăbi spre bucătărie să umple ceainicul. Acest tip de activități domestice o ajutau să-și recapete calmul, iar când se întoarse cu tava și ceștile de ceai, reuși să spună pe un ton destul de natural:

– Nick n-a plecat de mult. Dacă veneai un pic mai devreme, îl prindeai.

– Nu voiam să-l văd, spuse ea, refuzând biscuitul pe care i-l oferea Karen. Cu tine voiam să vorbesc...ăsta e adevăratul motiv pentru care am venit.

Inima lui Karen tresări. Ce se întâmplase oare? Știa Elizabeth ceva? Se așeză alături de ea și o privi neliniștită.

– De ce...s-a întâmplat ceva?

– Nu, dragă, nu chiar, continuă Elizabeth, amestecând în ceai. Dar sunt cam îngrijorată pentru tine și această nouă schimbare.

Karen se încruntă nesigură, și Elizabeth continuă:

– Nu sunt deloc mulțumită de aranjamentul lui Nick să ne mutăm cu toții la Dellersbeck. Sunt convinsă că nu mai trebuie să-ți amintesc cum se încăpățânează să ducă la capăt o idee odată ce i-a intrat în cap, dar ultimul lucru pe care mi l-aș dori ar fi să te știu forțată să faci mișcarea asta.

Karen răsuflă ușurată, apoi spuse repede:

– Bineînțeles că nu! Cred că e o idee minunată.

– Serios? E bine, mie nu mi se pare atât de minunată, spuse Elizabeth direct. Nu mi se pare deloc corect. Nici n-ai apucat să despachetezi bine, că trebuie s-o iei din nou din loc.

– Asta e ultima mea grijă, spuse Karen hotărât. Te rog să nu te mai gândești la asta, pentru că eu n-o voi face.

– Mă tem că Lisa nu va fi de acord cu tine, oftă Elizabeth. Știi la fel de bine ca și mine că se va plictisi la cinci minute după ce vom fi ajuns la Dellersbeck, iar Clifford va fi nevoit să facă naveta la Yorkshire și să se întoarcă la un apartament gol în timpul săptămânii. Dar Nick pur și simplu refuză să asculte. Mă întreb...dacă n-ai putea să-l convingi tu să renunțe la asta?

– Eu?

Îi venea să râdă în hohote. Dacă ar fi știut Elizabeth! La rândul ei renunțase, în urma discuțiilor cu Nick, la un apartament, pierduse o slujbă bună și, în urma înțelegerii pe care o făcuseră, convenise să participe la o înșelăciune ce nu prevestea nimic bun.

– Mă îndoiesc, spuse ea grăbită. Nick e hotărât să facă asta.

– Mă temeam că ăsta o să fie răspunsul, murmură Elizabeth resemnată și ușor enervată. Problema e că nici nu sunt convinsă că asta e cea mai bună soluție. Oh, știu că Nick face totul pentru mine și apreciez foarte mult, dar mi se pare că n-a analizat suficient de atent afacerea asta de a o face pe mama fericită. Pe figura ei de obicei blândă se zări o urmă de ironie. Hai să fim serioși, dacă ai fi în locul meu, ai fi entuziasmată ca toată familia să se adune în jurul tău și să aștepte să dai colțul?

– Oh, nu! murmură Karen. Sunt sigură că Nick nu...

– Ești sigură? o întrerupse Elizabeth sec. Dar asta e realitatea, nu? Doar că Nick nu poate sau nu vrea să vadă asta. El își imaginează totul ca pe o reuniune de familie, toată lumea se strânge în jurul mamei, în încercarea de a-i face timpul rămas cât mai plăcut și mai fericit.

Elizabeth se opri o clipă și surâse ușor, privind expresia mohorâtă a lui Karen.

– Nu te uita așa la mine, scumpo. N-am de gând să accept cu ușurință un viitor atât de sumbru, acum că știu ce obstacol trebuie să depășesc. Principala mea problemă constă în faptul că nu reușesc să fac lumea să înțeleagă că mă simt foarte bine, mult mai bine decât acum două luni. Și n-am de gând să fiu pusă într-un cocon, chiar dacă familia mea iubită e cea care face asta. Ar putea să obosească înainte ca presimțirile lor cele mai rele să se adevărească.

Karen nu știa ce se spună. Pusă față-n față cu atitudinea curajoasă de care Elizabeth dădea dovadă, o urmă de speranță apără în sufletul ei. Era oare posibil ca doctorii să se fi înșelat? Ar fi fost crud din partea ei să sugereze asta, căci, așa cum aflase de la Nick, mama lui ceruse să i se spună adevărul, iar verdictul fusese unul tragic. Dacă Elizabeth lua soarta în piept, ei aveau datoria de a-i respecta dorințele. Elizabeth își mai turnă o ceașcă de ceai, apoi o privi pe Karen.

– I-am spus lui Nick cât de mult îmi place Dellersbeck primăvara, vara, chiar și toamna, dar dacă-și închipuie că o să-mi petrec iarna ce vine acolo, se înșală. Mă întorc la Marbella în noiembrie, dacă asta va fi voia Domnului, adăugă ea slab.

Karen își mușcă buzele.

– Nick are impresia că nu ești fericită în apartamentul din oraș, se avântă ea.

– Ei bine, nu sunt nefericită în oraș, spuse Elizabeth, ridicând din umeri, și n-o să pretind că n-am spus că mi-aș dori să revăd Dellersbeck, dar începe să-mi pară rău că am spus-o cu voce tare. Nick s-a apucat într-o clipă de toate aranjamentele.

Da, era tipic pentru Nick, se gândi Karen, amărâtă. În ciuda acestei idei se îmblânzi repede. Oricât de dur fusese cu ea, oricât de nemilos era în afaceri, avea o slăbiciune și-i purta un respect enorm, fiind complet devotat femeii care-i arătase ce însemna grija și iubirea într-un moment când întreaga lume părea a fi împotriva lui. Nu era prima dată când Karen era curioasă și ar fi vrut să afle mai multe despre partea aceea secretă a vieții lui Nick. Nu vorbise niciodată despre asta, nici chiar în momentele când fuseseră extrem de apropiați și singurul lucru pe care-l știa Karen, era că fusese orfan și că Elizabeth și soțul ei îl primiseră în casa lor când avea doar unsprezece ani, că fusese momentul în care cineva îi oferise dragoste și, ce era cel mai important pentru un copil singuratic, îi oferiseră încredere. Karen se ridică brusc și o luă în brațe pe Elizabeth.

– Te rog, Elizabeth, o imploră ea, încearcă să nu-ți mai faci griji și să ne lași pe noi să ne ocupăm de tot, iar eu îți promit să încerc să-l fac pe Nick să rezolve totul așa cum vrei tu. O să vezi, o să fie bine. Sunt sigură.

– Binecuvântată să fii, scumpo, surâse Elizabeth. Sunt cea mai norocoasă femeie să am un fiu și o noră care să fie atât de minunați. Acum, continuă ea, pregătindu-se să plece, ar trebui să mă întorc, altfel Magda o să se agite ca o cloșcă bătrână.

– Magda încă stă cu tine?

– Da, bineînțeles. Pentru o clipă Elizabeth o privi surprinsă, apoi zâmbi: ar fi cazul să se pensioneze, dar refuză să mă părăsească.

Karen o conduse la ușă. Aproape se dăduse de gol cu întrebarea aceea prostească despre Magda, menajera care se afla în serviciul lui Elizabeth de aproape treizeci și patru de ani. O trecu un fior pe șira spinării; atâtea capcane pentru cineva care-l înșela pe cel de alături. Tresări, când Elizabeth se întoarse brusc.

– Apropo, scumpo, îți mulțumesc pentru toate acele scrisori minunate pe care mi le-ai trimis cât ai fost plecați. Era o adevărată bucurie pentru mine să primesc vești în mod regulat-Nick n-a scris o scrisoare în viața lui! Și bătute la mașină atât de frumos, continuă Elizabeth. Nu înțeleg de ce unii oameni spun că scrisorile bătute la mașină ar fi impersonale. Mie mi se pare că e o modalitate mult mai bună și în plus sunt mult mai ușor de citit. La ce scris au unii...

Karen se simțea din ce în ce mai neliniștită, conștientă de faptul că primea niște laude necuvenite. Oare ce-i scrisese Nick? O urmări pe Elizabeth pe măsură ce se mașina ei se îndepărta și închise încet ușa, fiind în sfârșit liberă să se relaxeze. Întâlnirea cu Elizabeth îi arătase o scurtă imagine a prăpastiei pe marginea căreia pășea în această minciună. Iar pe vremea asta, săptămâna viitoare, avea să fie și mai periculos. Aveau să fie toți la Dellersbeck, cu imaginea unui viitor sumbru pentru Elizabeth și cea a unei căsătorii destrămate pe care încerca s-o ascundă. Lăsând la o parte faptul că avea să fie acolo și Lisa...Nu presimțea nimic bun din asta, dar n-avea scăpare. Făcuse o promisiune și în adâncul sufletului știa că nu-și dorea s-o încalce. Pentru că oricât de mult încercase să-și impună că nu mai ține la Nick, știa că nu era adevărat. Asta era doar o altă minciună...Următoarele trei zile fură dintre cele mai dificile din viața ei. Nu primi nicio veste de la Nick-deși nu obișnuia să dea telefoane inutile, niciodată n-o făcuse-și nici vreo intervenție din partea Lisei, lucru care n-o surprindea, având în vedere faptul că niciodată nu reușiseră să treacă de acea barieră care le împiedica să devină prietene apropiate. Când sună a doua oară, Elizabeth o anunță că Lisa și soțul ei veneau să cineze cu ea în seara aceea și putea și Karen să li se alăture. Panica o cuprinse pe dată și aproape instantaneu se scuza, spunând că avea deja planuri cu o altă prietenă. Elizabeth fu extrem de înțelegătoare, compătiment-o pentru faptul că trebuia să se împartă între atâtea persoane pe care trebuia să le viziteze înainte ca Nick să-i ducă pe toți la Dellersbeck. Când închise telefonul, Karen își simțea obrajii arzând, sentimentul de vină mai puternic ca niciodată, și totuși ușurată de faptul că întâlnirea cu Lisa era amânată. Era chiar ridicol din partea ei să se simtă așa, își spuse. N-avea

niciun motiv s-o evite pe Lisa. Dar nu și-o putea imagina îngrijorată din cauza...Cu un efort major, reuși să nu se mai gândească la trecut și profita de ocazie pentru a da o fugă pe la micuțul ei apartament. Acolo discută cu proprietărea ei, reușind să evite cele mai iscoditoare dintre întrebări și plecă având inima ceva mai ușoară. Doamna Biggins se oferă să-i depoziteze restul lucrurilor în pod și-i promise că-i va aranja ceva la întoarcere.

Karen înțelese și n-avea nicio îndoială că doamna Biggins nu s-ar ține de promisiune. Așa avea un fel de ascunzătoare pentru când se va termina totul...Pe drum spre casă, se opri și făcu ceva cumpărături, pierzând ceva mai multă vreme decât se așteptase și auzi soneria telefonului exact când vârî cheia în broască. Era convinsă că Nick o suna.

— Pe unde naiba umbli? o întrebă nervos. E a treia oară când încerc să dau de tine.

— Iartă-mă, am ieșit la niște cumpărături, spuse ea pe nerăsuflăte, dar mă așteptam să suni mai pe seară. E totul în regulă?

— Mai mult sau mai puțin. Mă întorc în seara asta și nu văd de ce n-am duce-o pe Elizabeth acolo chiar mâine.

Karen se încrunță.

— Nu prea are timp de împachetat, Nick. E trecut de șapte deja.

— Putem să plecăm după-prânz, mormăi el. Ascultă-mă, Karen, sunt într-o benzinărie și mă grăbesc să mă întorc...am o întâlnire la opt. Nu mă aștepta, o să mănânc în oraș și o să întârzi. Așa că ar fi bine să-ți pregătești bagajul din seara asta, pentru ca mâine să-i dăm lui Elizabeth o mână de ajutor. Bine?

— Da. Nu prea avea ce să mai spună.

— Oh, vrei să s-o suni tu pe Elizabeth s-o anunți? Mai economisesc ceva timp în felul ăsta.

— Da, spuse din nou Karen, după care-și luară la revedere.

Își pregăti apoi o masă ușoară și începu să-și strângă lucrurile de care avea nevoie pentru călătorie. În timp ce împătureau hainele, se întreba cine îl făcea pe Nick să întârzie? Probabil o femeie, se gândi Karen, dar realiză că nu-i plăcea răspunsul la care ajunsese intuitiv. Dar nu era logic?

Era puțin probabil ca Nick să se fi purtat ca un călugăr în cei doi ani de zile. Apoi își aminti că se întorsese doar de o săptămână-nu prea se putea spune că ar fi avut timpul necesar pentru a lega o nouă relație, mai ales ținând cont de faptul că trei zile le petrecuse în Yorkshire, pregătind casa pentru Elizabeth. O clipă își găsi echilibrul, doar pentru ca în următorul moment se fie din nou cuprinsă de nelinișe. Fusesse o perioadă lungă...doi ani de zile...avusese timp suficient pentru a-și face tot felul de relații, oriunde s-ar fi aflat. Oh, ce rost aveau întrebările astea? Nick încă era soțul ei...pe hârtie. Tot ceea ce făceau împreună era de dragul lui Elizabeth și cu cât înțelegea asta mai repede, fără să-și mai frământa mintea cu tot felul de prostii, cu atât mai bine. Însă, odată cu lăsarea nopții, nu reuși să adoarmă. Într-un final, spre miezul nopții, aprinse lumina și începu să citească. Pe la unu și zece termină cartea și-și frecă ochii obosiți; cu siguranță, o va lua somnul acum. Se ghemui în pat, apoi auzi zgomotul pe care recunosc în adâncul sufletului că-l aștepta. Cel al mașinii care întorcea pe alee, al portierei, scârțâitul ușii de la garaj și cel al ușii de la intrare. Se încordă și clipi des, privind crăpătura ușii de la dormitor, pe unde ar fi trebuit să se zărească lumina de pe hol în momentul în care Nick ar fi aprins-o. Dar nu se văzu nimic, niciun zgomot, nicio lumină, nimic, cu excepția faptului că știa că nu e singură în casă. Trecură aproape douăzeci de minute, iar Karen începu să se panicheze. De ce nu făcea niciun zgomot? Avusese suficient timp să-și facă un sandwich, cu toate că era conștientă de faptul că nu-i stătea în fire să mănânce după orele normale de masă. De ce nu se culca, să poată și ea dormi liniștită? Se ridică brusc din pat. Aprinse lumina și păși încet pe hol. În bucătărie nu era lumină și nici în sufragerie, apoi zări ușa întredeschisă în birou. Intră:

– Nick...tu ești? băigui ea, și-l văzu tolănit într-un fotoliu, luminat doar de becul slab al lămpii de birou.

Lângă el era un pahar mare cu whisky, aproape plin. Karen rămase o clipă nemișcată, neștiind ce să facă. Să-l lase oare să doarmă acolo? Nu putea face asta. Dimineată s-ar fi trezit cu o durere mare de spate și ar fi putut chiar să răcească. Totuși, ezita. Putea fi beat. N-avea de unde să știe.

Nu se îmbătase niciodată, dar avea o slujbă solicitantă, iar doi ani de zile pot schimba un om. Păși ezitant spre Nick și tresări speriată când observă că avea ochii deschiși și o privea ironic.

– Karen, trebuie să recunosc, începui el, iar dinții îi sclipiră în întuneric, nu mă așteptam la o primire atât de calduroasă la ora asta.

– Am...am crezut că ai adormit, se bâlbâi ea.

– Dormeam, până ai intrat aici ca o creatură a nopții și mi-am dat seama că nu visez. Ai preocupări de nevastă?

Karen ignoră sarcasmul din vocea lui.

– Nick, știi cât e ceasul? Dacă ai de gând să conduci spre Dellersbeck mâine, n-ar trebui să te culci?

– Ah, ești îngrijorată! spuse el, ridicându-se și aranjându-și neglijent cravata. Sau poate ai alte idei?

– Ce idei? apucă să spună, înainte să realizeze la ce se referea. Își înfășură repede halatul în jurul corpului și se dădu câțiva pași înapoi. Te fletezi singur, șuieră ea nervoasă.

– De ce nu? Încă ești soția mea.

Se apropie de ea cu mișcări extrem de rapide și o prinse de mână. Dintr-o dată era foarte înalt, foarte puternic și tulburător de aproape de ea.

– Spune-mi, Karo, șopti el, ce-ai zice dacă ți-aș spune că s-au trezit în mine dorințe legate de tine pe care le credeam dispărute de mult?

– Ți-aș spune...să le ignori! murmură Karen, în vreme ce inima-i bătea cu putere.

Îi vedea buzele în întuneric, îi simțea răsuflarea caldă, conturul corpului, prin halatul subțire; toate îi aduceau aminte de apropieri din trecut, de promisiuni... Încercă să scape din strânsore.

– Nick, pentru numele lui Dumnezeu, revino-ți! Asta nu făcea parte din înțelegere și o știi și tu!

– Serios? șopti el ironic, fără să dea vreun semn că ar vrea să-i dea drumul. Credeam că am făcut pace.

– Da, spuse Karen, luptându-se din răspuțuri pentru a-și menține controlul. De dragul lui Elizabeth, îți amintești?

Nick răsuflă adânc și o eliberă. Se întoarce cu spatele și-și scoase cravata.

– Da, știu, spuse el plictisit. Doamne, ce obosit sunt.

– Nu ești singurul, murmură Karen, legându-și cu degete tremurânde cordonul halatului. Vrei să-ți fac o ciocolată caldă sau ceva? Avem lapte suficient.

– Lapte! Oh, Doamne, scutește-mă de activități de soțioară îngrijorată.

– Asta crezi...își strânse buzele. M-am gândit că te va ajuta să te relaxezi.

– Pot să mă relaxez și fără genul ăsta de ajutor, o întrerupse, luând apoi o gură sănătoasă din paharul de whisky, stând în continuare cu spatele la ea. Ținu o clipă paharul în mână, apoi bău și restul. Puse paharul pe birou, își trecu degetele prin păr, apoi se întoarce. Când o văzu că încă era acolo și-l privea îngrijorată, i se întunecă privirea.

– Pleacă odată la culcare și lasă-mă singur, Karen, mormăi el, sau...se opri și-și lăsă mâna să-i cadă pe lângă corp.

Karen își umezi buzele dintr-o dată foarte uscate. Nu se putea înșela în privința tonului din vocea lui. Tensiunea dintre ei era precum un fir întins la maximum, gata să plesnească, așa că bâigui ceva de neînțeleș și ieși din cameră, închizând ușa în urma ei. Când ajunse în camera ei și se urcă în pat, tremura din cap până-n picioare. Ce proastă fusese să coboare la el, făcându-l astfel să creadă că...Dar la ce s-ar fi putut aștepta, când acționase ca un copil? Nick nu era beat, dar apariția ei la acea oră...Ce proastă! Bătu cu pumnii în pernă și încercă să-și rețină lacrimile. Avea totuși o vagă consolare. Mândria și autocontrolul înăbușiseră acea dorință săbatică, reușind astfel să-i reziste lui Nick. Ar fi fost atât de ușor. Privi în gol cu ochii uscați, așteptând ca acea febră mistuitoare să dispară. Încă o dată intervenise orgoliul, dar oare meritase? se întrebă cu amărăciune. Orgoliul putea da naștere la tot felul de lucruri, mânie, aroganță sau durere. În cel mai bun caz aducea cu sine golul satisfacției de a avea dreptate, iar în cel mai rău caz chinul produs de năruirea tuturor iluziilor. Dar falsa mândrie era cea mai crudă dintre toate, așa cum învăța pe propria piele. Nu putea fi împiedicată cumva?

Capitolul 4

Călătoria spre nord de a doua zi păru fără sfârșit. Au plecat imediat după-prânz, pe soare, dar la mai puțin de patruzeci de mile la nord de Londra, cerul s-a înnorat și primii stropi de ploaie stropiră parbrizul. În câteva minute se aflau în mijlocul furtunii. Condițiile proaste pentru condus îl făcură pe Nick să fie extrem de tăcut, din fericire însă, nu păreau să le deprime pe Elizabeth și pe Magda, care stăteau pe bancheta din spate. Magda, o femeie grasuță și mică, de vreo șaizeci de ani, era extrem de încântată că se întorcea în ținutul unde se născuse, așa că ea și Elizabeth discutau mulțumite, fără să țină cont de vijelia de afară. Karen se ghemuise pe scaunul din față, pierzându-se în propria-i suferință. Micul dejun fusese extrem de ciudat; Nick vorbise foarte scurt și la obiect, în vreme ce pentru ea seara precedentă plutea deasupra lor ca un nor de ploaie. Fusese mulțumită că avuseseră atât de multe de făcut; terminaseră de împachetat, apoi încărcaseră bagajele în mașină și verificaseră casa înainte să plece să le ia pe Elizabeth și pe Magda. Până au terminat și la Elizabeth aceleași operațiuni se făcuse deja prânzul. Karen își înăbuși un căscat. Căldura din mașină o moleșise și o făcuse să realizeze cât era de obosită. Se uită pe fereastră și văzu că ploaia se mai liniștise, iar la orizont cerul părea să se curețe. În sfârșit se liniștea vijelia. Închise pleoapele pentru ceea ce îi păru o clipă, pentru a se trezi speriată de o mișcare bruscă a mașinii.

— Nu fi încăpățânat, Nick! Nu poți continua.

Erau din nou în mijlocul furtunii. Dacă n-ar fi știut, ar fi zis că e noapte; cerul era brăzdat din când în când de fulgere înspăimântătoare, în timp ce bubuitul tunetelor făcea comunicarea aproape imposibilă.

– Nu pot să opresc aici, se auzi Nick. Acoperiți-vă urechile încă vreo două mile.

Autostrada arăta ca un râu învolburat din care luminau pe ici, pe colo farurile mașinilor. Karen și celelalte două femei tăcură, fericite că nu erau la volan, iar câteva minute mai târziu, luminile unei benzinării se zăriră în întuneric. Nick parcă în față și o luară toți la fugă spre adăpostul cafenelei, unde așteptară să se potolească furtuna, bând un ceai cald, cu biscuiți.

– Karen pare foarte obosită, remarcă Elizabeth.

Karen abia dacă o auzise, dar reveni cu picioarele pe pământ la timp pentru a-l auzi pe Nick, spunând neglijent:

– N-are nimic, nu-i așa, Karo?

– Cum poți să spui asta, Nick? E palidă ca o fantomă, își mustră Elizabeth fiul.

Nick zâmbi și puse o mână după umerii lui Karen.

– Te-au speriat tunetele, scumpo?

Ar fi vrut să-i dea peste mână, dar știa că era nevoită să joace acest rol.

– Nu, Nick, doar de felul în care ai condus!

Elizabeth râse cu poftă, iar Nick se retrase destul de brusc.

– E timpul să plecăm, spuse el. Vrea vreuna dintre voi să dea un telefon?

Furtuna fu doar una dintre întârzieri. Ceva mai târziu, Magda îl convinse pe Nick s-o ia pe o scurtătură, care se dovedi a nu fi bună, drept urmare abia pe la cinci reușiră să găsească din nou drumul corect.

– Am făcut drumul ăsta de unul singur în trei ore, mormăi ușor nemulțumit Nick, în momentul în care se zări indicatorul că intraseră în Dellersbeck.

– Îmi pare rău, spuse biata Magda, dar sunt sigură că acea cotitură ar fi trebuit să ne scoată din nou la șoseaua Helmsley.

– În loc de asta, am nimerit într-o rețea de șosele și aproape ne întorsesem la York. Femeile și scurtăturile lor...!

– Oh, Nick, scumpule, ce contează? Avem toată ziua la dispoziție, încercă Elizabeth să calmeze spiritele. Nu suntem la curse, cu toate că așa mi se părea câteodată, adăugă ea.

Ca o ironie a sorții, când ajunseră în vârful dealului ce cobora spre Dellersbeck, apărură soarele. Valea era înverzită, iar casele albe și frumos aliniat dădeau impresia de ordine. Elizabeth era fermecată; privea cu ochi mari locurile pe care le iubise și le arăta casa în stil georgian în care se născuse, iar când Nick întoarse lângă pod, spuse:

– Oh, Nick, oprește, te rog. Vreau să mă uit.

Fără să spună ceva Nick opri, iar Elizabeth exclamă:

– E atât de frumos...cum am putut oare să plec de aici? Deschise brusc portiera. Ia-o înainte Nick, vreau să vin pe jos, se bălbâi ea, coborând din mașină.

– Nu cred că e o idee bună, o întrerupse Nick. Așteaptă până mâine.

– N-o să mă rățăcesc, spuse ea, privindu-l. Nu fac mai mult de zece minute pe jos!

Karen zări sclipirea de îngrijorare din ochii lui Nick și, fără să mai stea pe gânduri, își luă poșeta și își desfăcu centura de siguranță.

– Mă duc eu cu Elizabeth.

– Serios? Mersi, Karo.

Era prima oară pe ziua aceea când văzu căldură în privirea lui. Dar știuse că așa va fi. N-avea altceva mai bun de făcut decât să se obișnuiască. Îndepărtă aceste gânduri și o luă la fugă spre Elizabeth, care o luase înainte. Zgomotul mașinii îi acoperea pașii, așa că o strigă pe Elizabeth, ca să se asigure că n-o sperie. Elizabeth se întoarse, zâmbind surprinsă, apoi mâhnită.

– Nu-mi spune că te-ai făcut să te dai jos din mașină!

– Nu...amorțisem.

– Da, a fost un drum lung, murmură Elizabeth, inspirând aerul curat. Trebuia să merg așa...ca prima dată, ca prima plimbare...din nou.

Karen nu înțelegea exact la ce se referea.

– Așa am făcut și prima oară când am venit în Dellersbeck; tot așa ne-am plimbat, lăsând mașina exact unde o parcase Nick mai devreme.

— Tu și soțul tău?

— Da. Era o zi de martie atunci. Natura abia-și schimbase hainele de iarnă. Îl întâlnisem pe Jack doar de câteva săptămâni, dar știam că ne găsisem perechea. Trebuia să mergem la York, apoi, dintr-o dată, a spus: Vino cu mine acasă și a întors mașina până aici. Când am ajuns la capătul aleii, mi-a spus că vrea să-mi arate barajul, continuă Elizabeth. E puțin mai încolo.

Rămase apoi tăcută, conducând-o pe Karen pe poteca ce se îngustase printre copaci; apa se revărsa cu zgomot la poalele văii. Un pod micuț pe care crescuse mușchi verde trecea peste pârâul mărginit de ferigi și de o salcie pletoasă.

— Pe podul ăsta m-a cerut James de soție, apoi am mers la casa părinților lui să-i anunțăm, spuse Elizabeth, sprijinindu-se de marginile podului, visătoare. Eram atât de fericiți.

Karen nu spuse nimic.

— La șase ani de la nunta noastră, tatăl lui James a murit și ne-am făcut o casă aici. Mama lui era o drăguță și a avut camerele ei proprii în casă, fără să avem vreodată vreo discuție sau vreo ceartă, cum se mai întâmplă între soacră și noră. A fost o casă plină de fericire.

Karen privi rotocoalele de apă. Era prima ei vizită la Dellersbeck. În primele luni de căsătorie auzise multe despre această moșie, iar Elizabeth îi arătase poze cu soțul și cu casa ei. Soțul lui Elizabeth murise cu un an înainte de întâlnirea lui Karen cu Nick.

— De când e în familia ta?

— De aproape trei sute de ani, murmură Elizabeth, mângâind lemnul uscat al podului. Deși știu că epoca în care trăim nu-i va permite lui Nick să locuiască aici, sper doar să nu vândă locul după ce nu voi mai fi.

— Oh, sunt sigură că nu va face asta! spuse Karen, regretând imediat că nu vorbea cu mai multă convingere. Nick iubește Dellersbeck.

— Da, știu. E atât de ciudat că el, care n-are legătură de sânge cu mine, s-a atașat mai mult de Dellersbeck, decât a făcut-o Lisa. Ea nu va locui niciodată aici. Abia a așteptat să împlinească optsprezece ani ca să fugă la oraș. Totuși, încă de la început, Nick a înțeles cum se conduce o moșie și

ce responsabilități ridică acest lucru. Când James a avut primul atac de cord, Nick a fost extrem de puternic în cei doi ani ce au urmat. A vrut chiar să renuțe la studii și să se mute din nou acasă, dar am insistat să nu-și întrerupă educația. Avea nevoie de asta, iar Nick este exemplul perfect pentru expresia de diamant neșlefuit.

Karen n-ar fi putut-o contrazice; în ciuda certurilor și disputelor pe care le avuseseră, încă îl compătimea pentru copilăria grea pe care o avusese prin comparație cu cea lipsită de griji, alături de părinți iubitori, pe care o trăise ea.

– Da...spuse ea, presupun că nimeni crescut alături de o familie iubitoare nu-și poate imagina cu adevărat cum e să crești într-un orfelinat, fără să ai pe cineva de partea ta. Cu toate că cei de acolo sunt foarte blânzi și încearcă să-i ajute pe copii să aibă parte de un start bun în viață, nu se pot implica sută la sută pentru fiecare dintre micuți.

Elizabeth se întoarse pentru a o privi.

– Orfelinat? Draga mea, Nick n-a fost niciodată într-un orfelinat.

Veni rândul lui Karen s-o privească mirată.

– Dar am crezut...întotdeauna am presupus...

– Nu ți-a povestit niciodată?

– Nu. Știam că a fost orfan și că a avut o copilărie foarte nefericită până când l-ați adoptat tu și James, când avea doar unsprezece ani. Și știu că te iubește enorm și ar face orice pentru tine. Dar nu mi-a vorbit niciodată despre viața lui anterioară. Odată, imediat după căsătorie, l-am întrebat despre anii aceia din copilărie, dar a schimbat destul de brusc subiectul și când am insistat, a spus că nu vrea să vorbească niciodată despre asta.

– Da, murmură Elizabeth gânditoare, a încercat să șteargă cu buretele anii aceia, ca și cum n-ar fi existat. Ne-a rugat să nu mai vorbim despre asta și știind ce am făcut, am înțeles că era un coșmar pe care voia să-l uite. Nici măcar Lisa nu știe adevărul. Dar sunt surprinsă că n-a avut încredere în tine.

Adevărul! Ce adevăr? Karen fu scuturată de un fior de teamă. La ce se referea? O privi rugător pe Elizabeth.

– Nu înțeleg...ce i s-a întâmplat lui Nick? Adică, ce l-a făcut să...? ezită,

fiindu-i teamă să nu forțeze o mărturisire pe care Elizabeth n-ar fi vrut s-o facă, totodată conștientă, dintr-o dată, de dorința de a afla secretul pe care Nick îl ascunsese nu numai față de sora lui adoptivă, ci și de soția lui.

Elizabeth oftă.

– A fost trist, de fapt mai mult decât atât; a fost tragic. Câteodată mi se pare că nici noi n-am învățat tot ce trebuia. Vezi tu, Nick nu și-a cunoscut niciodată părinții sau lucruri despre nașterea sa. I s-a spus doar că mama lui a plecat când era foarte mic, iar tatăl lui a fost ofițer de marină și a murit pe mare. Abia pe la opt ani, a aflat în cel mai crud mod cu putință că mama lui era o puștoiacă de șaptesprezece ani care l-a abandonat imediat ce l-a născut și a dispărut în Londra, iar tatăl lui un simplu marinar al cărui nume nici nu se cunoștea. Nick a fost crescut de părinții fetei, care, din câte ne-am dat seama, au fost destul de buni cu el, cel puțin până când bunica lui a rămas văduvă și s-a recăsătorit. Avea vreo șase, șapte ani pe atunci și din acea zi viața lui a fost un adevărat coșmar în mâinile noului lui bunic vitreg. Elizabeth se opri o clipă, tulburată. Era un bărbat îngrozitor, iar noua lui soție avea să fie curând îngrozită de el. Deși termenul de bunică îți dă imaginea unei bătrâne, nu era deloc așa. Nici nu împlinise încă patruzeci de ani și curând rămase însărcinată, și-i mai avea și pe cei trei copii vitregi, la fel de bătărași ca și tatăl lor. Nu prea putea să-l protejeze pe Nick, așa că el a fugit de acasă. Elizabeth se opri din nou, clătînând ușor din cap. L-au găsit în Durham, unde a fost prins furând un hanorac dintr-un supermarket, și l-au adus înapoi. Poți doar să-ți imaginezi ce l-a așteptat acasă, căci peste doar două săptămâni a fugit din nou, către Leeds de data aceasta, unde a fost descoperit de un polițist, dormind într-o stație de autobuz. Bietul de el, a strigat și s-a luptat din răsuputeri când a auzit că-l vor duce din nou acasă și, din fericire, un tânăr polițist a devenit suspicios. Împreună cu un asistent social, l-au examinat pe micul Nick și au descoperit îngroziți răni și vânătăi cumplite pe corpul lui. A fost un proces în urma căruia bunicul vitreg a primit o amendă mare și a fost amenințat cu închisoarea și evident binecunoscuta apărare care susținea că Nick era un copil-problemă și că asta nu se va mai repeta. Elizabeth oftă. Bineînțeles că s-a repetat, iar Nick a fost luat de protecția

socială câteva luni mai târziu.

Karen era uimită.

— Nu mi-am închipuit niciodată că putea fi vorba despre ceva atât de grav. Am crezut...se opri fără să știe cum să continue, încercând să și-l imagineze pe micul Nick, singur și neajutorat, la discreția unei lumi crude și fără vreun prieten. De ce nu-i spusese nimic?

Elizabeth oftă din nou.

— Dar la acel moment Nick simțea deja că întreaga lume era împotriva lui așa că totul a venit de la sine: chiuluri, vandalism, mici furturi, până când protecția copilului a ajuns la exasperare. Nimeni nu reușea să se înțeleagă cu el, iar soțul meu, care era judecător pe atunci, a fost avertizat oarecum ironic de un coleg care i-a spus că problemele vor fi pe drum odată ce Nick va împlini vârsta la care va deveni responsabil din punct de vedere legal pentru acțiunile lui. Oricum, chiar înainte să împlinească nouă ani, i-au găsit o familie adoptivă și toți am început să sperăm că totul se va rezolva. N-am mai auzit nimic de el timp de trei luni, apoi am aflat din nou că avea probleme. Pe atunci eram în comitetul director al unei organizații ce lupta împotriva abuzului copiilor. Am fost să-i vedem pe părinții adoptivi, care au jurat că nu puteau face nimic; era o pacoste ce nu putea fi controlată nicum. Nick s-a răzvrătit. A spus că nu mai vrea să stea cu ei, pentru că-l urau și erau răi cu el. Părinții adoptivi au fost îngroziți de astfel de acuzații și ne-au dat exemplul celorlalți copii pe care-i adoptaseră, trei fete, fiecare având o slujbă stabilă sau locuind cu familiile lor. Soțul meu era din ce în ce mai intrigat de cazul lui Nick-întotdeauna s-a priceput la caracterul oamenilor; era convins că Nick nu era rău la inimă și, contrar așteptărilor, băiatul era foarte deștept, dovedind un potențial mare. Dar cum ar fi putut să-i canalizeze energia spre ceva constructiv? Elizabeth urmări barca ce plutea pe râu. Respiră adânc, privind din nou în gol spre trecutul încărcat cu amintiri. Părea o problemă fără rezolvare. Am vorbit cu Nick, am vorbit cu părinții adoptivi și cu dirigintele lui și am sperat. Apoi, dintr-o dată, a izbucnit scandalul. Un alt băiat, cu un an mai mic decât Nick, a ajuns la aceeași familie. Elizabeth zâmbi sec. Mă întreb deseori dacă Nick și-l mai amintește pe

micul Rickie și câte îi datorează.

Karen se încruntă, dar nu spuse nimic.

– Era genul de copil cu ochi mari și privire angelică, genul de copil care-i câștiga pe toți de partea lui, care era pus să-i supravegheze pe alții și pe care toți îl priveau cu respect. Bineînțeles că era o pușlama la fel de mare ca și Nick, dar avea un cazier fără pată, ca să zic așa – spre deosebire de bietul Nick – așa că toată lumea îl credea. L-a suportat pe noul lui tată vitreg exact o săptămână, apoi, într-o zi pe când se întorcea de la școală, s-a oprit la protecția copilului și a depus o plângere.

– Se întâmplase ceva?

– Ceva foarte grav! exclamă Elizabeth. În toții anii pe care mi i-am petrecut în acest domeniu al protecției copilului, n-am mai auzit de un astfel de caz. De obicei era invers, părinții adoptivi făceau o treabă extraordinară cu acești copii, iar noi asistam la scene extrem de triste când se despărțeau. Dar cineva făcuse o greșală îngrozitoare când îi alesese pe acel bărbat și pe soția lui. Era un adevărat monstru!

– Oh, Doamne! murmură Karen cu răsuflarea tăiată. Ce groaznic!

– Nu-i rănea din punct de vedere fizic. Metodele lui erau mult mai îngrozitoare. Ceea ce a povestit Rickie despre adevărate torturi psihologice pe care bărbatul le aplica tuturor copiilor care nu i se supuneau întocmai, este mult prea dureros pentru a putea fi suportat. Bineînțeles că avea probleme psihice și după interogatoriu s-au descoperit lucruri și mai grave. Nick și Rickie nu fuseseră primii care suportaseră astfel de tratamente sadice. Cele trei fete au fost căutate și, după ce au fost convinse că nu vor păți nimic dacă vor spune adevărul, au apărut trei povești care semănau prea mult pentru a fi pure coincidențe. Dar ca și Nick aveau un trecut de copii dificili, ce proveneau din medii familiale cu multe probleme, așa că nimeni nu le credea pe cuvânt. Elizabeth se întunecă la față. În tot acel timp, omul ăla era privit ca un stâlp al societății, fără ca nimeni să știe prin ce orori treceau bieții copii.

Karen simți fiorul groazei; cât de mult suferise Nick din moment ce ajunsese la un punct în care își pierduse orice urmă de speranță că cineva

va mai crede vreodată în el.

– Se pare că metoda preferată pentru pedepsirea copiilor obraznici era închiderea acestora pentru o zi și o noapte, într-o cămaruță joasă, fără ferestre, pentru a rămâne întunecată, doar cu pâine uscată și niște apă. Era ca o poveste de groază, spuse Elizabeth, mișcată. Îți poți imagina? Nick abia împlinise nouă ani și deja nu-și mai amintea ce însemna fericirea și iubirea într-un cămin adevărat. Imaginează-ți izolarea și teama care te cuprind în întuneric. Imaginează-ți că ai sta la masă fără să poți mânca, dar să fii obligat să-i privești pe ceilalți făcând asta, pentru că în ziua precedentă te-a durut burta și n-ai putut mânca și grăsimea de la carne. Poți să-ți închipui sentimentele pe care le are un copil când aduce acasă un cățeluș de pe stradă pe care tatăl vitreg îl ia și-l vâra într-o găleată cu apă unde-l ține până...

Karen oftă și închise ochii. Simțea că i se face rău și ar fi vrut să-i spună lui Elizabeth să se oprească, să nu-i mai spună și altceva. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Elizabeth spuse încet:

– Da, așa ceva pare imposibil, pentru că deși toate s-au întâmplat în urmă cu douăzeci de ani, ne lăudasem atunci că găsisem cele mai bune soluții pentru protecția copiilor. Povestea lui Nick ne-a bântuit săptămâni întregi. Știam că fusese dus la o casă de copii de pe malul mării, într-o vacanță, pentru o lună de zile, unde ar fi trebuit să fie bine tratat. Apoi, într-o seară, James mi-a spus dintr-o dată: Încă te mai gândești la băiatul ăla, nu-i așa? Iar eu am spus: Da. Iar el a continuat: Știu, nici eu nu pot să mi-l scot pe bietul puști din cap. A doua zi dimineață la micul dejun m-a întrebat ce părere aș avea dacă mi-ar propune să-l adoptăm noi. Nu pot spune că am fost surprinsă. Odată ce am luat hotărârea asta, am fost extrem de nerăbdători să încheiem cât se putea de repede toate problemele legale și am încercat să dăm de mama lui, îngroziți de gândul că ar putea să-l vrea înapoi pe Nick...Prietenii ne-au avertizat că aranjamentul ăsta putea să dea greș, că trebuia să ne gândim la Lisa – avea cam patru ani pe atunci – și că doctorii s-ar putea înșela, și că aș mai putea avea copii. Dar nu i-am ascultat și chiar a mers bine și-i mulțumeam Domnului pentru asta.

Elizabeth tăcu, iar Karen privea în gol. Ar fi vrut să spună atâtea lucruri, dar nu reușea să formuleze o propoziție; nu putea decât să se gândească la Nick, în lumina acestor noi informații și la ce s-ar fi ales de el dacă n-ar fi întâlnit-o pe femeia ce stătea acum lângă ea. Elizabeth se mișcă ușor și-și strânse mai bine haina în jurul gâtului.

– Cred...cred că ar fi bine dacă ai fi discretă cu toată povestea asta... n-aș vrea să creadă că i-am trădat încrederea, murmură Elizabeth. Dar m-am gândit că trebuia să știi. Te-ar putea ajuta să-l înțelegi când...când e mai retras și mai ursuz.

– Da, spuse Karen, mușcându-și buzele. Îți mulțumesc pentru că mi-ai spus.

– Pentru că știu că a lăsat o cicatrice foarte mare, continuă Elizabeth, de parcă nici n-ar fi auzit-o pe Karen, și ăsta e motivul pentru care i se câștigă atât de greu încrederea. Nick a avut întotdeauna mulți prieteni, dar nu și-i apropia de inimă. Chiar și Lisa, care pur și simplu îl adora când erau copii – era foarte protector cu ea – n-a reușit să se apropie cu adevărat de el. Dar nimeni nu poate trăi o viață întreagă așa, temându-se să se încreadă în semenii lui din cauza unei posibile trădări, de asta ți-am povestit totul, pentru că atunci când eu nu voi mai fi, Nick va avea nevoie de tine mai mult decât îți închipui. Doar pe tine te va avea.

Karen simți un fel de gheară ce i se puse în gât. Era conștientă de faptul că Elizabeth aștepta un semn de îmbărbătare, iar ea înghiți în sec. Realitatea o lovea din nou...teatrul pe care aleseseră să-l joace. Cu toate astea, putea oare să-i spună lui Elizabeth altceva decât ce voia să audă? Nu făcea asta parte din planul Nick? Apoi îi zări mâinile delicate, cu pielea albă, încleștate pe marginea podului și o simți tremurând. Fără să stea pe gânduri, o luă în brațe.

– Te ajută dacă-ți spun că n-am mai iubit alt bărbat în afară de Nick? Că tot ce mi-am dorit a fost să-l iubesc toată viața și să-i port de grijă? Oricât timp ar avea nevoie de mine?

Își ținu respirația, știind că spusese doar adevărul, totuși, neîndrăznind să vorbească la prezent, așa cum ar fi trebuit. Oare Elizabeth observase? Apoi îi simți degetele reci care o prinseseră de mână.

– Ai înghețat! exclamă Karen. N-ar trebui să mergem? Aproape s-a întunecat. În ciuda acestor observații, Elizabeth nu se mișcă, de parcă era încă prinsă în plasa trecutului și încă n-o putea îndepărta. Apoi, dintr-o dată, o privi pe Karen și-i zâmbi.

– Cerul de la țară e atât de senin și de frumos seara, spuse ea blând. E imens și liniștește sufletul. Aici ai impresia că timpul se oprește în loc. Oh, sunt atât de fericită că m-am întors.

– Da, dar nu vei mai fi atât de fericită când vei face pneumonie din cauză că te-a prins frigul înserării. Haide, spuse ea pe un ton glumeț, conducând-o spre casă, altfel Nick se va supăra. Și știi cine va fi găsit vinovat! Eu! Pentru că n-am avut grijă de tine!

Elizabeth chicoti și o prinse prietenește de braț. Totuși, în ciuda aparentei înveseliri, Karen simțea apăsarea sufletească a femeii. Era încă perfect conștientă de mărturisirea pe care i-o făcuse Elizabeth, iar șocul provocat de adevărul despre trecutul lui Nick avea să persiste o vreme. Evident, aceste noi informații aduceau o nouă perspectivă asupra caracterului lui Nick și chiar le putea afecta – într-un fel sau altul – relația...sau ce mai rămăsese din ea, își spuse cu amărăciune. Ce bine ar fi fost dacă ar fi știut cum va decurge totul!

Capitolul 5

Profețiile lui Karen nu se dovediră nefondate. Când într-un final ajunseră acasă, îl găsiră pe Nick în grădina din față. Cu toate că se întunecase de-a binelea, lampa din spatele lui făcea suficientă lumină cât să se observe îngrijorarea de pe fața lui. Se îndreptă grăbit spre ele, iar Karen simți cum se făcea mică.

– Pe unde naiba ați umblat? întrebă el, privind-o acuzator. Mă pregăteam să trimit poliția după voi.

Elizabeth râse cu poftă.

– Prostii, ce credeai că ne-am pierdut? Am stat de vorbă pe pod...oh, Doamne, aș fi vrut să vadă și Karen casa pe lumină.

– Poate s-o vadă și mâine, spuse Nick, luând-o de mână și grăbind-o spre casă; vino, cred că ai înghețat, mai spuse el, apoi se întoarse spre Karen și izbucni: serios, Karen, trebuia să te gândești mai bine. Cum ai putut s-o ții de vorbă pe vântul ăsta? De ce n-ai...

– Nick! îl întrerupse Elizabeth. Nu e vina ei! E vina mea. Nu știu cum ți-a afectat America de Sud temperamentul, însă în orice caz nu ți l-a îmbunătățit!

Karen își mușcă buzele, simțind din nou acea vinovăție cauzată de nedreptatea pe care ea și Nick o făceau acum. Deja tensiunea ce exista între ei doi afecta fericirea lui Elizabeth. Însă se stăpâni.

– Lasă-mă să-i fac lui Elizabeth o băutură caldă.

– Magda a făcut deja ceaiul, e în camera de zi, dar cred că s-a răcit de mult, mormăi el nemulțumit. Ați pierdut aproape o oră pe drum.

– Ți-am spus, dragă! oftă Elizabeth. Am început să-mi aduc aminte de întâmplări din trecut și nici n-am băgat de seamă frigul, spuse ea și o luă pe Karen de braț. Hai, scumpo, să bem ceaiul ăla, chiar dacă e rece, și poate așa o să fim iertate.

O conduse pe Karen spre arcada de la intrare, apoi în holul ce dădea în camera de zi, cu mobilă de stejar, unde se zărea focul vesel din șemineu. Pe o măsuță joasă se afla o tavă argintie pe care aștepta ceaiul. Erau pregătite și câteva gustări, biscuiți cu unt, bezele, mici sandvișuri, iar setul din porțelan albastru întregea imaginea călduroasă pe care dorise Magda s-o creeze. Karen tocmai se pregătea să toarne ceaiul, când intra Magda:

– Lasă-l pe ăla, am adus unul cald, spuse ea, zâmbind mulțumită și ocupându-se de gustări. Fără să-și dea seama, Magda se obișnuise deja cu gândul de a fi din nou la Dellersbeck, ținutul ei de baștină. N-avem decât din astea cumpărate de la magazin, spuse ea în timp ce le turna ceai, dar de mâine trecem la cele făcute în casă. Acum, cina...

– Cina? Își privi Elizabeth amuzată menajera. Dar e aproape șapte. Vom lua masa în seara asta, Magda?

– Păi, domnul Nick s-a gândit la o friptură și la...

Elizabeth clătină ușor din cap.

– Nu cred că e cazul să te agiți pe lângă aragaz în seara asta, pentru că a fost o zi lungă și obositoare. Eu m-aș mulțumi să stau în fața focului ăsta. Și-apoi nici n-am despachetat, mai spuse ea și se uită la Karen. Ce spui, draga mea? Vrei o masă mai serioasă?

– Nu mi-e foame...în niciun caz după toate astea.

Totuși, Magda părea nehotărâtă.

– Nici n-ați intrat în bucătărie încă, doamnă Radcliffe.

Elizabeth se încruntă.

– Nu, e ceva în neregulă?

Magda oftă.

– Nu, nu s-a întâmplat nimic. Dar e un frigider nou, imens, plin cu o grămadă de mâncare. N-am mai văzut atât de multă mâncare decât în magazine. Și cămara e plină. Probabil că...

– S-a pregătit de asediu? chicoti Elizabeth. Mi-e teamă că Nick exagerează uneori.

– N-o să găsesc nimic, murmură Magda, ușor mâhnită. E și un mixer nou...foarte mare. Mi-a spus că o să-mi ușureze munca, adăugă ea neîncrezătoare.

Elizabeth râse.

– Dacă nu ești de acord cu ceva, știi ce trebuie să faci! L-ai mai dat afară din bucătăria ta și în trecut. Nu te teme să-i arăți că tu ești șeful acolo, adăugă râzând și ghemuindu-se în fotoliu. Acum, așază-te și bea și tu niște ceai.

După o clipă de ezitare, Magda se supuse și o vreme cele două femei discutară despre casă, despre cum se simțeau acum că erau din nou acasă, despre sosirea Lisei și a soțului ei, Clifford, de a doua zi. Karen era tăcută, privind flăcările din șemineu și întrebându-se unde dispăruse Nick. Oare ar fi trebuit să se ofere să-i gătească ceva? Era evident că Magda era obosită, iar Elizabeth se va culca foarte devreme, fără să mai mănânce altceva. Dar Magda poate nu va fi de acord cu prezența unui intrus în bucătăria ei, oricât de bine intenționat ar fi acesta. Puse ceașca de ceai la loc pe tavă și oftă. Dintr-o dată, realizează că era de obosită, iar căldura 0focului o moleșea. Își reținu un căscat și în aceeași clipă intra și Nick în cameră. Înainte să apuce să spună ceva, Elizabeth îl luă în primire:

– Nick, ce înseamnă toată treaba asta cu cina? Suntem cu toții atât de obosiți și nu cred că ar trebui...

– Eu cred că da. Dacă pe voi vă satură biscuiți cu ceai o zi întreagă, ei bine, pe mine nu. Stai liniștită, totul e sub control. Luăm masa la opt și jumătate și nu vreau să fiu întrerupt în bucătărie. Ați înțeles? spuse el, privind-o ironic pe Magda, care uitase de nemulțumirea de mai devreme și chicotea.

– Și ce o să servim, domnule bucătar-șef Nick? Friptură arsă și cartofi pârliti?

– Mă surprinzi, Maggy, se prefăcu el a o amenința. Nu știi că gelozia nu te duce nicăieri?

– Eu? Geloasă? Pe ce?

– Haide, Maggy, știi foarte bine că cei mai buni bucătari sunt bărbați, adăugă el surâzând și trecând pe lângă Karen pentru a mai pune un buștean pe foc. Abia aștept să gust o mâncare adevărată.

– Și cine se ocupă de dezastrul de după? întrebă Elizabeth fără vlagă.

– Maggy.

– Oh, nu! spuse Elizabeth ferm. N-o să spele ea muntele de vase murdare pe care o să le lași tu în urma distracției din bucătărie.

Nick ridică din umeri.

– Atunci, le lăsăm să se ocupe Timsy mâine dimineată de ele.

– Timsy! murmură Elizabeth cu ochii mari, în timp ce fața i se lumina de bucurie. Nick, vrei să spui că...

– Da, șopti el, mulțumit de reacția ei. Se întoarce doar pentru tine. Ar fi vrut să fie de azi aici, să te poată întâmpina, dar era botezul celui de-al patrulea nepot și, evident, trebuia să stea acolo.

– Draga de Timsy...nu-mi vine să cred! Acum știu că m-am întors acasă! spuse Elizabeth, ridicându-se brusc și îmbrățișându-și fiul. Cred că asta e cea mai bună surpriză pe care mi-o puteai face.

– Să înțeleg că acum sunt iertat?

Ochii lui Elizabeth străluceau de fericire.

– Pentru ce?

– Pentru că am fost atât de bătăran când am ajuns.

– Furtuna e de vină...cred că ne-a făcut pe toți să fim puțin mai încordați, spuse repede Elizabeth, așezându-se la loc în fotoliu. Acum, vezi dacă te-a iertat și Karen...pare atât de obosită, sărăcuța de ea, abia-și poate ține ochii deschiși.

Pentru prima oară de când intrase în cameră, Nick își privi soția. Într-adevăr, părea obosită, ochii mari întunecați și obraji ușor îmbujorați de căldura focului, iar buzele ușor tremurătoare, neștiind care va fi reacția lui la porunca lui Elizabeth. Se apropie de ea și se așază pe marginea fotoliului; îi puse o mână pe umeri, gâdilând-o cu degetele pe gât, apoi o trase spre el.

– Ești obosită, scumpo?

Brusc o cuprinse mânia și ar fi vrut să se smulgă din brațele lui. Ce

credea că e? O jucărie pe care o lași jos sau pe care o ridici când ai chef? Apoi, cu trupul încordat, o văzu pe Elizabeth care-i urmărea și încercă să se relaxeze.

– Da, puțin, șopti ea. Dar o să-mi treacă. Cine e Timsy? Întrebă în disperare de cauză.

– Coloana vertebrală a Dellersbeckului, îi răspunse Nick, continuând s-o mângâie pe gât. A fost dădaca Lisei, apoi menajeră, Magda era pe atunci bucătăreasă, dar când ne-am mutat la Londra, n-a vrut să-și părăsească familia. Rob, soțul ei, s-a ocupat de caii tatălui meu ani buni. Degetele lui Nick se opriră, iar Karen îl simți ușor încordat. Apoi râse și se uită la Elizabeth. Îți amintești ziua când m-a prins încercând să-l călăresc pe Lucifer? Îi venea să mă biciuiască.

– N-am cum să uit, chicoti Elizabeth. Mare noroc am avut că am trecut în ziua aceea pe la grajduri. Nu știu cine era mai jignit, Lucifer, pentru că un copil îndrăznește să-l călărească, sau Rob care se chinuia să impună o disciplină. Dar nu puteam permite asta. Fusesei...

Elizabeth se opri, iar cuvintele nerostite se formară în mintea lui Karen: Fusesei pedepsit destul...Oare asta a vrut să spună?

– Calul ăla era o fiară, oftă Elizabeth. Stăteam ca pe ghimpi când știam că James era pe el.

– Mda, murmură și Nick, apoi se ridică. Trebuie să verific friptura. Scuzați-mă.

Se îndreptă spre bucătărie, iar Karen îl urmă fără să-și dea seama. Îl prinse din urmă la ușă și spuse:

– Te ajut și eu.

– Credeam că ești obosită.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu...spuse și închise ușa în urma ei. Nu mă mai înțepa, Nick. Încerc să fac ce e mai bine.

– Îmi pare rău, spuse pe un ton superficial. Cred că toți suntem un pic tensionați.

– Și mi-ar fi puțin mai ușor dacă n-ai juca atât de convingător...când îți aduci aminte! adăugă Karen sec.

– Nu prea te străduiești, știi? E nevoie de doi pentru asta.

– Serios?

– Ce vrei să spui? o întrebă, aruncându-i o privire rece.

– E nevoie de unul singur, la cum te porți, răspunse cu amărăciune.

– Am spus că-mi cer iertare, pentru numele lui Dumnezeu, verifică friptura aia...cum s-or fi descurcat cu invenția asta antică, nu știu.

"Invenția antică" era cuptorul imens și destul de bătrân de care se folosiseră bucătăreasa de la Dellersbeck înainte de apariția cuptoarelor cu gaze, spre dezaprobarea soacrei lui Elizabeth, care și-ar fi dorit unul electric. Karen deschise cu grijă ușa de metal, ferindu-se de căldura emanată de cuptor, și scoase tava în care se afla friptura; o unse cu unt, o întoarse și o vârî din nou în cuptor.

– E bine, spuse ea, dar cuptorul e prea încins. Poți să mai domolești focul?

Nick înjură pentru sine.

– Cum naiba se descurcau cu el oare...bombăni el încă o dată. Slavă Domnului că mâine vin electricienii să monteze unul nou.

Karen oftă.

– Se spune că astea sunt foarte eficiente. Trebuie doar să te obișnuiești cu ele. Poate ar trebui s-o întrebăm pe Magda...

Nick se strâmbă, încăpățânat.

– Am spus că o să mă ocup de masa din seara asta și asta am de gând s-o fac. Până acum nu m-a învins vreo invenție de genul ăsta și n-o să fie acum o premieră. Se întoarse cu spatele la cuptorul jignitor și adăugă: poți să pregătești ceva pentru desert?

Karen căută prin dulăpioare pentru a găsi ingredientele necesare pentru ceva dulce și răcoritor; din fericire, Nick făcuse provizii, iar Karen se apucă să facă o cremă de caise și lichior. Nick scotea legumele din frigider, iar Karen nu-și putu reține un zâmbet, amintindu-și remarcă lui Elizabeth referitoare la felul cum aprovizionase Nick frigiderul acela imens. Nu pierduse deloc timpul de-a lungul acelor câtorva zile pe care le petrecuse la Dellersbeck pentru a aranja totul. Pe lângă frigiderul plin cu mâncare congelată și diverse feluri de carne, se mai găseau și un robot

de bucătărie, ale cărui componente nici nu erau scoase din cutie în totalitate, o mașină de spălat vase și o mobilă nouă de bucătărie elegantă, în nuanțe de verde-pal și negru. Fosta masă de bucătărie fusese exilată într-un colț îndepărtat al camerei, împreună cu dulăpioarele ieșite din uz și vechea mașină de spălat, care se părea că trecuse prin multe. Karen aranjă pe un platou câteva gustări, pregăti cafeaua și laptele, pe care avea să le încălzească mai târziu, verifică din nou friptura, apoi se uită la Nick.

– E gata în vreun sfert de oră...aș vrea să mă spăl și să mă schimb. Unde e camera mea?

– Urci scările, prima ușă pe stânga. Are și baie proprie. Ți-am dus valizele sus.

Reuși să ajungă în holul principal și, în timp ce urca scările, admiră decorațiunile: scara frumos lucrată din lemn de stejar, pereții acoperiți cu un tapet verde cu flori de crin și tablouri cu rama aurită ce aminteau de vremuri de demult. Etajul era format dintr-o galerie în trei direcții, pe holurile cărora se zăreau cel puțin câte șase camere. Deschise ușa primei camere din stânga, băjbâind după întrerupător. Primul lucru pe care-i căzură ochii fură valizele ei care stăteau chiar în mijlocul odăii. Închise ușa, răsuflând ușurată și aruncă o privire prin cameră. Ca și celelalte pe care le văzuse până în acel moment, era foarte înaltă și spațioasă, cu o friză cu motive florale. Cele două ferestre mari erau ascunse de perdele groase din catifea albastru-deschis ce atârnav din tavan până în podea, ce se potriveau foarte bine cu acel covor cu motive chinezești. Șemineul era alb, la fel ca mobila în stil Regency, cu mânere aurite. Karen atinse absentă cu degetele tapetul bleu; dintr-o dată, își aminti de casa părinților ei din Kent. Nu că s-ar fi putut compara ca vechime sau grandoare cu Dellersbeck Hall, dar era la fel de pașnică și caldă, atmosfera liniștitoare a caselor de la țară care au îmbătrânit frumos. Aici, ca și acolo, singurele concesii făcute modernității erau sistemele de încălzire și mobilierul din baie. Nostalgia căldurii și a siguranței copilăriei îi umeziră ochii. Fuseseră momente când nu apreciasse ce avusese, chiar și dragostea lipsită de egoism a părinților ei, până când fusese prea târziu, și acum realiza cât de multe pierduse. Își aminti că n-avea prea mult timp la dispoziție și

deschise valiza pentru a scoate cele necesare pentru a face o baie. Se dezbracă repede și învârti robinetul, sperând să fie apă caldă. În acel moment realizează un lucru important. Un dormitor atât de spațios cu două paturi...Se uită în jurul ei, suspicioasă. Se repezi apoi la șifonier, doar pentru ca suspiciunea să devină certitudine; da, hainele lui Nick erau acolo. Iar setarele comodei erau pline cu șosetele, cravatele și cămășile lui...Intră repede în baie, doar pentru a fi complet cuprinsă de stupoare; era clar o baie folosită de un bărbat, halatul albastru, trusa de bărbierit și parfumul puternic bărbătesc dovedeau asta.

— Oh, nu! șopti ea, pălind în fața acestei descoperiri. Doar nu-și imagina...doar nu credea că o să ducă toată această mascaradă până la acest punct! Se încruntă, apoi simți cum se înfurie și se întoarse repede în dormitor. Îi dispăruse orice idee de se mai schimba și adună hainele pe care și le pregătise și le pusese pe pat, când o umbră pe covor o făcu să tresară. Nick stătea lângă fereastră. O privea ușor surprins:

— Ai văzut vreo fantomă în baie?

Karen reuși să vorbească:

— Ce cauți aici?

— Opresc robinetul și trag perdelele, spuse el, făcând exact aceste lucruri. S-a întâmplat ceva?

— Dacă s-a întâmplat ceva! explodează Karen. Ieși afară!

— Poftim? Din camera mea?

— A ta?

— Am stat aici toată săptămâna trecută.

— Atunci, de ce mi-ai adus aici valizele? îl întrebă, indignată de tonul lui.

— Cred că e evident, spuse, mutându-se la cealaltă fereastră pentru a trage perdeaua.

— Ce vrei să spui? murmură Karen, dându-se un pas înapoi.

Nick se întoarse cu fața spre oglindă, aranjându-și nodul cravatei, apoi îi vorbi, privindu-i reflecția din oglindă:

— Nu e normal ca soțul și soția să împartă același dormitor?

— Nu și în cazul ăsta! Asta nu făcea parte din înțelegere...strigă ea

indignată.

– Nu-mi aduc aminte să fi discutat despre acest aspect, o întrerupse. Am crezut că se înțelege de la sine.

– Ești un...! Cum îndrăznești? se bâlbâi, furioasă.

– De ce nu privești în ansamblu? Ce crezi că va crede Elizabeth, ca să nu mai vorbesc de ceilalți, dacă vom dormi în camere separate?

Karen se retrase puțin din fața acelor ochi mânioși. Își cuprinse umerii cu mâinile și abia atunci își dădu seama că era rece sloi. Vru să-și pună puloverul pe ea, dar nervoasă cum era, devenise complet neîndemânatică. Nick o privi amuzat.

– Ai nevoie de ajutor?

– Nu din partea ta.

– De ce nu? Te temi că aș putea cădea pradă farmecelor tale?

Karen se înroși de indignare și-și trase colțurile bluzei în jos.

– După tot ce ai spus în urmă cu doi ani?

– Poate că am mai uitat, mormăi Nick.

– Dar nu ți-a trecut și disprețul! Ei bine, n-am de gând să te las să-ți împropătezi memoria. Odată îmbrăcată, Karen se simțea mai sigură pe ea. Vorbesc serios, Nick. Vreau altă cameră.

– Asta nu e posibil și știi foarte bine de ce.

– Nu mai accept ce-mi spui, de acum încolo.

– Mi-e teamă că n-ai o alternativă mai bună, adăugă el sec.

– Nick! N-o să fac dragoste cu tine!

Nick o privi aspru.

– Mi-e foarte clar lucrul ăsta. Dar tu...

– Atunci, să-ți intre și mai bine în cap! N-o să fac sex cu tine!

– Nu mi-am dat seama că ți-am cerut asta. Vrei să mă asculți până la capăt, pentru numele lui Dumnezeu?

– N-am ce să mai aud! strigă nervoasă. Dacă...

– Oh, nu mă interesează ce vrei, pentru că o să asculți! spuse, prinzând-o de umeri. Crezi că te-am adus aici ca să te forțez să faci asta? După tot ce s-a întâmplat acum doi ani? Crezi că am uitat atât de ușor?

– Nick...Dă-mi drumul!

Părea să n-o audă; era un munte de furie, iar ea se zbătea fără sorți de izbândă să scape.

– Cum crezi că m-am simțit în tot acest timp? șuieră el. Îmi aminteam întruna ce s-a întâmplat. Nici în America de Sud n-am reușit să scap. Ziua în care mă plimbam pe o stradă din Sao Paulo...Odată în casa altcuiva, a unui străin...ultimul loc unde m-aș fi așteptat să văd...

– Hei..?

Karen auzi vocea slăbuță și bătaia din ușă. Nick se îndepărtă, încercând să-și revină.

– Da...? Intră, spuse el cu vocea încă tulburată, în timp ce Karen rămăsese ținută de locului, cu o mână la gât.

Elizabeth intră cu zâmbetul pe buze, însă îi pieri repede buna dispoziție când îi văzu pe cei doi. Se uită încruntată de la unul la altul, apoi își privi fiul:

– Am venit să vă anunț că totul e gata. Ne-a venit un miros de arsură...mi-e teamă că cei care au încasat-o au fost cartofii. Din fericire, Magda a reușit să salveze friptura și spune că dacă nu vă grăbiți, sosul va fi distrus.

– Parcă i-am spus că ne ocupăm noi de cina din seara asta, spuse Nick distrat. Noi...

– Cred că am făcut mai bine că nu te-am crezut pe cuvânt. Mai durează mult?

– Karen vine imediat. Coborâm îndată.

Simțindu-se de parcă ar fi scăpat dintr-o furtună, Karen încercă să-și aranjeze părul, dar nu reuși așa că și-l dădu pur și simplu după urechi și adăugă repede:

– Sunt gata.

Ieși grăbită, știind că n-ar mai fi făcut față la încă o scenă ca cea de mai devreme până nu-și va reveni complet în simțiri. Elizabeth era tăcută, iar pașii lui Nick în urma lor păreau să-i transmită lui Karen mânia stăpânului. Pentru ea fu cea mai îngrozitoare cină pe care fusese vreodată obligată s-o suporte. Își dorea să poată fi ca Nick; să-și ascundă adevăratele sentimente în spatele unei măști politicoase. Dar trebuia să

recunoască faptul că-i ușura într-adevăr sarcina, spunând mici povestiri despre America de Sud la care ea putea răspunde monosilabic, după care schimba subiectul cu mult tact, întrebând-o pe Elizabeth despre planurile de viitor ale grădinii. Aceasta fusese întotdeauna entuziasmată de grădinărit.

– Măine, la prima oră, o să fac o inspecție, spuse ea nerăbdătoare.

– N-o să faci așa ceva! spuse Nick hotărât. O să iei un mic dejun în pat și o să ieși afară la o oră potrivită.

– Oh, Nick! Se vedea că n-o mulțumea aranjamentul acesta. Dacă ai impresia că o să stau în pat, să mă dădăciți ca pe o babă neajutorată...

Karen profită de ocazie și scăpă, plecând în bucătărie să aducă ceștile de cafea. O compătimea pe Elizabeth; cu toate că din cauza sănătății subrede pe care o avea trebuia să fie îngrijită cu mai multă atenție, Nick exagera. În ciuda bunei intenții pe care o avea, putea face mai mult rău decât bine. Căci Elizabeth era genul de persoană care voia să ducă această luptă cu boala în felul ei, iar atitudinea lui Nick putea să-i clatine încrederea. Dar cine putea să-l facă să înțeleagă un lucru, odată ce se fixa asupra unei idei? Oftă; era îngrozitor de încăpățânat, iar asta îl ajutase în cariera pe care o alesese, carieră ce nu făcuse decât să-i întărească această trăsătură de caracter. Iar după mărturisirile lui Elizabeth de după-amiază, Karen vedea mai bine cum se formase temelia caracterului lui Nicholas Radcliffe. Duse tava în camera de zi, aprinse lampa și mai puse un buștean pe foc. Ceilalți erau încă în sufragerie și tocmai se ducea să-i anunțe când sună telefonul. Ezită o clipă, neștiind dacă era cazul să răspundă sau nu, fiind convinsă că nu era pentru ea, sau să se grăbească să-l anunțe pe Nick. Răspunse.

– Cine e la telefon? se auzi de la celălalt capăt al firului.

– Karen, spuse încet, recunoscând imediat vocea surprinsă. Ce mai faci, Lisa?

– Oh, bine. Imperceptibil aproape, tonul Lisei se schimbă. Nu te-am recunoscut.

– Nu ne-am mai auzit de mult, spuse Karen, mai calmă decât se simțea cu adevărat. Așteaptă puțin, mă duc s-o chem pe mama ta.

– Da...stai puțin!

Karen așteaptă.

– E... e totul în regulă?

Oare se simțea o urmă de teamă în vocea Lisei?

– Mama ta pare fericită că s-a întors acasă și în afară de faptul că e puțin obosită, s-a adaptat foarte bine de-a lungul călătoriei.

– Oh, ce bine. Ezită încă o dată, apoi: Nick e acolo?

– Da, vrei să vorbești cu el?

– Nu...nu, nu încă. Parcă o și vedea pe Lisa: ușor încruntată, mușcându-și încet buza de jos. Dacă ai putea s-o chemi pe mami, puțin...n-o s-o țin mult, dacă e obosită.

– Cred că vine chiar acum, murmură Karen, întorcându-se. E Lisa, îi spuse lui Elizabeth și-i înmână receptorul.

Karen se întoarse în camera de zi și turnă câte o ceașcă de cafea pentru ea, Magda și Nick, apoi se tolăni pe un fotoliu, obosită. Se simțea slăbită, era din nou deprimată și nu-și dorea decât să fi stat singură. Se simțea deja ca și cum ar fi stat o veșnicie la Dellersbeck. Abia trecuse de nouă, așa că nu se putea scuza să plece la culcare. Și-apoi, mai era vorba și de cealaltă problemă. Trebuia s-o rezolve cumva în seara asta. Nick trebuia să înțeleagă că tot acest teatru pe care-l jucau de față cu ceilalți trebuia să aibă o limită. Fusese prea multă durere și amărăciune și prea multe acuzații, lăsând la o parte cei doi ani de zile ce trecuseră, care nu făcuseră decât să adâncească prăpastia într-o căsnicie de mult eșuată. Câteodată se întreba dacă nu cumva cele câteva luni de fericire pe care le trăiseră nu fuseseră doar un vis, unul în care plutiseră împreună, descoperindu-se unul pe celălalt, până când, dintr-o dată, visul s-a destrămat. Deodată, s-a trezit alături de un Nick străin, complet diferit de bărbatul pe care-l iubise cu toată ființa ei. Un Nick ce nu mai avea încredere în ea, care acuza și n-avea răbdarea necesară să asculte explicațiile ei. Acum, ca și atunci, ajunsese la concluzia crudă că Nick n-o iubise niciodată. Căci dacă ar fi iubit-o cu adevărat, cu siguranță cuvântul ei ar fi fost suficient. Nu i-ar fi cerut niște explicații pe care n-avea cum să i le dea... Căldura focului o toropea și clipi des, apoi întâlni ochii negri ai

lui Nick. O clipă inima îi stătu în loc, surprinzând o fărâmə de dorință de comunicare, dar nu dură prea mult și privirea rece și distantă reveni. De fapt fusese acolo tot timpul, se gândi ea cu amărăciune. Ceea ce văzuse nu fusese decât o iluzie cauzată de lumina focului din șemineu...Elizabeth intră brusc, cerându-și scuze că a lăsat cafeaua să se răcească, însă era puțin îngrijorată.

— Era Lisa, se pare că nu poate să ajungă mâine. A venit un asociat foarte important de la New York și, evident, trebuie să rămână să-l ajute pe Cliff cu oaspetele și soția acestuia. Dar speră să ajungă vineri după-amiază. Nick nu spuse nimic în vreme ce Elizabeth vorbea, dar după ce aceasta termină, ieși bombănind din cameră. Elizabeth se așează în celălalt fotoliu cu ceașca de cafea în mână și privi absentă flăcările din șemineu. După convorbirea telefonică pe care o avusese cu fiica ei, toată bucuria și fericirea ce i se citise pe față de-a lungul zilei dispăruse. Karen o privi cu atenție și simți cum o cuprinde îngrijorarea. Putea vedea acum semnele bolii lui Elizabeth; avea fața trasă și palidă, ochii albaștri erau obosiți, iar degetele îi tremurau pe marginea ceștii. Dar cât de mult din starea pe care o avea acum se datora discuției cu Lisa? Sau era doar o simplă dezamăgire datorată amânării reuniunii de familie? Începu blând:

— De ce nu încerci să mergi la culcare...cred că a fost o zi foarte obositoare pentru tine.

— Da, murmură Elizabeth, surâzând ușor. Adevărul e că mă simt cam obosită. Te superi dacă plec?

— Bineînțeles că nu. Pot să te mai ajut cu ceva...? o întreabă Karen, dar Magda era deja acolo și o ajuta.

După ce pleacă, Karen rămase în picioare, nesigură în camera mare și tăcută. Nick dispăruse. Își aminti apoi că rămăseseră nestrânse mesele din sufragerie și din bucătărie. Dar nu-i luă foarte mult să strângă și să spele vasele de la patru persoane și se gândi că putea pregăti masa pentru micul dejun de a doua zi, dacă tot era la capitolul ăsta. Tocmai termina, când auzi pași pe hol. Dar era doar Magda, care venise să încălzească laptele pentru Elizabeth, și care o muștră că n-o așteptase s-o ajute cu strânsul mesei.

– Vei avea destule de făcut și aș fi bucuroasă dacă aș ști că ți-am fost de folos. Apoi ezită. Spune-mi dacă te-am deranjat, Magda.

O clipă, avu impresia că felul direct în care se exprimase o jignise pe menajeră, dar fața Magdei se luminează de un zâmbet larg, apoi izbucni în râs.

– Mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta! Știi, mă întrebam cum o să fac față într-o casă cu atâția oameni, fără vreun ajutor. Știi, e o casă mare, iar domnișoara Lisa nu e prea dornică să dea o mână de ajutor. Din contră! Deși n-ar trebui să vorbesc despre asta. Întotdeauna a așteptat să fie servită. O adevărată domnișoară...și bineînțeles, de când s-a căsătorit cu onorabilul...presupun că trebuia să ne așteptăm la asta, mai spuse Magda, chicotind și salvând la timp laptele să nu dea în foc. Da, domnișoara Lisa a făcut o căsătorie foarte bună, trebuie să recunosc.

Karen nu spuse nimic. Părerile ei despre căsătoria bună a Lisei nu puteau fi precizate acum, mai ales de față cu Magda, o confidentă atât de apropiată a mamei Lisei.

– Dar ce mai contează cu cine te căsătorești, fiu de conte sau de fermier, important e să fiți fericiți împreună, nu?

Karen încercă să zâmbească.

– E adevărat. Mă întreb...ar trebui să plec. Nick probabil se întreabă pe unde sunt.

– Oh, a plecat de ceva vreme. Obişnuia să facă plimbări din astea noaptea, își aminti Magda. Lua unul dintre câini și închidea el uşile când se întorcea. Uite, cred că e chiar el acum.

Karen urmări cu privirea umbra pe care i-o arăta Magda. Totuși, din bucătăria luminoasă nu putea desluși prea bine persoana și dintr-o dată fu bucuroasă că nu era singură. Dacă era un intrus? Apoi se deschise uşa, iar Nick îi spuse:

– Haide, Karo, vino cu mine să iei o gură de aer proaspăt înainte de culcare.

În primul moment vru să refuze, apoi, conștientizând că Magda era acolo și-i urmărea, ieși după el.

– Dar n-am nicio haină, o să-mi fie frig...

– E una veche de-a mea aici. N-o să te vadă nimeni.

– Da, da, du-te, o încurajă Magda. Puțin aer proaspăt e tocmai bun înainte de somn. Nick îi puse pe umeri un hanorac vechi. Ultimul lucru pe care și-l dorea Karen în acel moment era să se plimbe în întuneric alături de Nick. Dar n-avea nicio scăpare, mai ales că menajera nu se mișca de acolo. Karen îl urmă încet.

Capitolul 6

Felul cum îi pusese hanoracul pe umeri i s-ar fi părut oricărui privitor un gest al unui soț iubitor și atent, dar pentru Karen nu era decât conștientizarea falsității relației lor. Nick nu spuse nimic după ce închise ușa în urma lui; pășiră încet în întuneric, călăuziți doar de lumina slabă a unei lămpi. Noaptea era rece, iar umbrele tufișurilor nu erau deloc primitoare. Dar Nick o duse mai departe de casă, apoi se opri.

— N-o să te țin mult aici, dar trebuie să-ți vorbesc undeva unde nu există posibilitatea ca cineva să ne audă.

Karen își strânse și mai mult hanoracul în jurul umerilor și se uită la umbrele amenințătoare ale tufișurilor.

— Am crezut că s-a spus tot ce era de spus, murmură ea obosită. Mai e o singură problemă de rezolvat și știi foarte bine despre ce vorbesc.

Nick oftă.

— Nu prea am pornit-o cu dreptul, nu?

Karen se încordă.

— Te avertizez, Nick, nu încerca să dai vina pe mine pentru asta. Nu-mi ușurezi deloc sarcina, spuse ea încet.

— Nici tu mie! veni replica lui. Sunt convins că înțelegi...

— Stai puțin, îl întrerupse, să lămurim niște lucruri. N-am venit aici ca să ne certăm din nou...sau să ascult alte acuzații. N...nu știu câte pot să mai îndur, Nick. Eu...Încerca din răsputeri să-și controleze vocea, căci simțea cum o cuprinde disperarea. Pentru numele lui Dumnezeu,

încearcă să înțelegi, Nick.

– Dar eu? Cum crezi că mă simt? Crezi că pentru mine e mai ușor?

– Nu știu, murmură ea. Știu doar că se dovedește mult mai greu decât mi-am imaginat. De fapt, nu știu dacă n-ar fi mai bine să plec din nou. Odată ce vor fi toți aici, Elizabeth își va da seama și noi...

– Nu! spuse Nick vehement. Nu, nu trebuie să pleci. Va strica tot ce încerc eu să fac. Ascultă, Karo...trebuie să facem să mergă fără ca Elizabeth să-și dea seama.

– Dacă rămân, e mult mai probabil să aflu, spuse ea cu amărăciune.

– Nu și dacă încercăm să lăsăm deoparte neînțelegerile dintre noi. Și dacă termini cu ideea care ți-a intrat în cap în legătură cu dormitoarele separate.

– Nu...sunt gata să mă țin de promisiune, dar nu să...

– Karo, murmură el, luând-o de mână, ascultă-mă. Știu la ce te gândești, dar trebuie să rezolvăm problema asta. Uite, mai sunt aici doar câteva zile...mai bine spus nopți, adăugă el ironic, pe urmă trebuie să plec o săptămână. Săptămâna ce urmează probabil o să lipsesc din nou, așa că, în orice caz, timpul pe care o să-l petrec aici va fi limitat. Dacă ții cont de asta poate vei fi mai convinsă că facem ce trebuie, iar eu promit să nu-ți încalc intimitatea.

Karen căzu pe gânduri o clipă, neștiind câtă încredere putea avea în această promisiune. Părea destul de serios și intuia ce însemna asta pentru orgoliul lui. Totuși, instinctul îi spunea că nu era atât de simplu pe cât părea. Cum avea să funcționeze această apropiere dintre ei, când erau amândoi ca două arcuri întinse la maximum, gata se plesnească din cauza unui cuvânt? Își aminti seara când ajunsese târziu acasă, iar ea, în încercarea de a face un inocent gest prietenesc, fusese privită ca o ispită. Apoi scena din seara asta, înainte să-i întrerupă Elizabeth...Cum credea că vor reuși să împartă cea mai intimă cameră dintre toate, dormitorul, ca și cum ar fi niște străini? Nick îi simți îndoielile și-i dădu drumul la mână.

– Ascultă, spuse el aspru, știu că între noi totul s-a sfârșit. Așa că, ai încredere în mine?

O privea dezarmat și pentru o clipă Karen ar fi vrut să lase toate

neînțelegerile deoparte, să-l îmbrățișeze și să-i strige: Nu trebuie să se încheie totul așa! Putem încerca din nou...? Însă el s-a tras ușor înapoi, iar Karen simți răceala din privirea lui.

– Dacă-ți va ușura sarcina, pot să-ți promit un lucru. Când se va termina totul, o să fac tot ce-mi stă în putință să-ți ofer libertatea cât mai repede. Și o să mă asigur că n-o să suferi din punct de vedere financiar.

– Nu trebuie să mă mituiești, spuse cu amărăciune în glas. Nu vreau nimic de la tine.

– N-o fac pentru tine...nici pentru mine, ci pentru Elizabeth.

Dintr-o dată vântul se opri, iar foșnetul frunzelor se potoli. Erau cufundați într-o tăcere tulburătoare. Aproape că-și simțea inima împietrindu-se, apoi se auzi, spunând pe un ton glacial:

– Și eu la fel, credeam că ai înțeles.

Îi întoarse spatele și se îndepărtă, împiedicându-se, spre casă. Nick o urmă, iar ea mări pasul. O prinse din urmă, chiar înainte de a ajunge la ușă.

– Stai puțin, Karo. Nu e destul.

– Ce vrei să spui?

– Nu poți să intri în casă arătând de parcă...de parcă aș fi omul pe care-l urăști cel mai mult de pe întreaga planetă. Pentru numele lui Dumnezeu, Magda e acolo!

– Magda? murmură ea, privind în gol.

– Nu ți-ai dat seama ce fel de femeie e?

– Nu...nu înțeleg. Ce legătură are cu noi?

– Karen, ești oarbă? exclamă el nervos. Magdei nu-i scapă nimic. E singură pe lume și știi ce înseamnă asta.

– Nu știi la ce te referi. Ce înseamnă?

– Că suntem singura ei familie. Îi e devotată trup și suflet lui Elizabeth și orice tulburare a liniștii familiei nu trece neobservată și neraportată. Lumina din bucătărie se reflecta pe fața lui. Trebuie să-ți fac un desen? Tu știi cel mai bine Karen! Doar n-ai uitat!

Intensitatea tonului lui o uimea și mai mult pe Karen. Totuși, întreaga lui atitudine denota un sentiment de teamă.

– Ce nu trebuia să uit?

Nici cel mai adânc întuneric n-ar fi putut masca furia din ochii aceia, iar Karen se trase înapoi.

– Vrei să spui că...Magda știe? șopti ea.

– Sper că nu, mormăi Nick nemulțumit. Am reușit s-o conving că nu ești tu cea din fotografie. Dar...

– Fotografia!

Nick o privi cu ochi mari, disprețuitor.

– Oh, termină Karen! Nu încerca să te prefaci că nu știai la care fotografie mă refer. Pot răbda multe, dar...

– Bine, dar care e rolul Magdei în povestea asta?

– Magda a văzut fotografia. Chiar m-a sunat să mă întrebe dacă tu ești cea de acolo.

– Oh nu!

În urma șocului, fu cât pe ce să se prăbușească. Se înclină spre el, iar Nick o prinse în mâinile-i puternice.

– Dar n-am știut! murmură ea, luptând din răputeri să rămână conștientă. N-am crezut că mă va recunoaște cineva. Era atât de neclară și...

– Karen, revino-ți! spuse el, sprijinind-o. Tot ce am vrut să fac a fost să te avertizez. Dimineața aia a fost un adevărat coșmar. Tu te-ai ascuns în camera ta...apoi a venit telefonul Magdei...nu-mi venea să cred. I-am spus că e cazul să-și schimbe ochelarii; erau sute de fete cu părul lung și cu haine cu guler de blană în Londra. Sunt sigur că atunci am convins-o. Dar eu știam, spuse el, oftând. Deși trăsăturile tale nu erau foarte clare, catarama genții te-a dat de gol. Așa am știut. Pentru că era poșeta pe care ți-o cumpărasem cu vreo două zile înainte. Slavă Domnului că Magda n-o văzuse! Stephan Esse și fata misterioasă în fața studioului lui Vincent Kayne...cită Nick mohorât. Singurul lucru la care mă puteam gândi era că Elizabeth nu trebuie să afle.

Karen simți că i se face rău. Oare avea să scape vreodată de urmările acelei zile îngrozitoare? Cu ultimele puteri, reuși să se smulgă din brațele lui. Hanoracul îi căzu pe jos și se clătină, încercând să se aplece să-l ia.

Nick însă, fu mai rapid, îl ridică și i-l puse pe umeri.

— Ar trebui să intrăm...tremuri, spuse el, deschizând ușa. Și ține minte, îi mai șopti la ureche, fii atentă!

Se împletici, căutând cuierul de pe hol, în timp ce Nick încuia ușile. În bucătărie încă era lumină, iar Karen o zări pe Magda lângă chiuvetă, clătind cana lui Elizabeth. În clipa următoare, i se păru că Magda o cerceta cu privirea; menajera surâse însă imediat, iar Karen se liniști.

— S-a făcut frig, nu-i așa? Desigur, întotdeauna a fost mai frig aici decât la Londra. Vrei să-ți fac o ciocolată caldă?

Dar Karen nu voia decât să scape mai repede și să rămână singură.

— Nu...mulțumesc...trebuie să termin de despachetat.

Simți apoi privirea lui Nick ațintită asupra ei.

— Nu mă aștepta, scumpo, dacă ți-e somn. Mai am niște treabă și o să mai dureze puțin, spuse el, mângâind-o protector pe umăr.

Tonul și cuvintele păreau perfect normale, dar pentru urechile lui Karen mesajul era evident: Eu îmi joc rolul, sper ca și tu să faci același lucru. Încuviință fără să mai spună altceva, știind că Magda o urmărea cu atenție din partea cealaltă a camerei. Cu ultimele puteri, îi zâmbi și-i ură menajerei noapte bună. O oră și jumătate mai târziu, după ce termină de despachetat, era încă tulburată. Dacă Magda își amintea? Dacă faptul că o văzuse din nou îi trezea vechi amintiri ce duceau până la acele zile îngrozitoare premergătoare plecării lui Nick în America de Sud? Dacă mai păstrase poza? Se foi neliniștită în pat, încercând să-și spună că-și închipuia ce era mai rău. Dacă Nick nu i-ar fi vorbit despre asta, nu s-ar mai fi gândit nicio clipă la toată povestea cu Magda. Din această cauză, menajera apărea într-o cu totul altă lumină. Chiar și așa, chiar dacă Magda și-ar fi amintit, ce mai conta? Nick ar fi avut grijă să nu ajungă la urechile lui Elizabeth. Nu era totul pentru Elizabeth? Cât despre ea însăși, ce mai avea de pierdut? Pierduse ce fusese mai important în urmă cu doi ani. Iubirea, încrederea și respectul lui Nick. Chinuită de amintirile proaspăt reînviaste, căzu ușor pradă inutilului ce-ar fi fost dacă...? Ce-ar fi fost dacă în acea dimineață fatidică nu s-ar fi abătut de la planul inițial și ar fi plecat la cumpărături în ciuda ploii de afară? N-ar mai fi răspuns celui apel

pentru ajutor... Dacă n-ar mai fi așteptat băutura pe care se oferise să i-o prepare Stephan Esse, pe care nici n-o voia, ar fi reușit să plece înainte ca presa să ajungă acolo. Instinctul îi spusese să nu mai piardă vremea, iar graba lor a atras și mai mult atenția, făcându-i pe toți să creadă că ea era fata misterioasă care intriga atât de mult mass-media și lumea artei. Dar ce ar fi putut face? Promisese că va păstra secretul. Cum ar fi putut încălca acea promisiune? Trecu multă vreme până când Karen reuși să adoarmă. Cel puțin Nick se ținuse de promisiune. Îi lăsase deschisă veioza de pe noptiera de lângă celălalt pat, ca să nu bâjbâie pe întuneric, iar el intrase fără să facă prea mult zgomot. Când se întoarse din baie, i se păru că se opri lângă patul ei, dar nu-i spuse nimic, iar ea nu dădu vreun semn că ar fi conștientă de prezența lui acolo. Câteva minute mai târziu, veioza se stinse și nu se mai auzi decât respirația regulată a lui Nick. Simpla lui prezență atât de aproape, o tulbura. De câte ori nu visase momentele fericite pe care le trăiseră împreună? De câte ori nu le retrăise, chiar și cu ochii deschiși? De câte ori nu-și dorise, nu tânjise...iar acum soarta îi îndeplinea oarecum dorințele, însă sub forma unui coșmar. În niciun caz nu-și închipuise că va petrece o noapte alături de Nick în felul acesta. Atât de aproape și în același timp atât de departe...Reuși să adoarmă, pentru ceea ce i se păru o veșnicie, apoi tresări, simțind o mână pe umăr. Se făcuse dimineață; soarele călduț de martie strălucea prin perdeaua albastră, iar Nick o privea, stând pe marginea patului. Pe noptieră o aștepta o cană cu ceai.

— Magda a adus tava acum câteva minute, îi spuse. I-am spus să nu te trezească, pentru că erai foarte obosită. Am crezut că e cel mai bine.

— Da, cred că da...mulțumesc.

Își acoperi umerii goi, simțindu-se aproape fără apărare și încă somnoroasă. Dar următoarele lui cuvinte o făcură să-i treacă orice teamă.

— Arăți îngrozitor.

Îi tremură mâna pe ceașca de ceai.

— N-am...putut să dorm foarte bine, încercă ea să se apere.

— Ai plâns azi-noapte?

— Dacă am plâns? se bâlbâi ea, încercând să se apere.

– Da. De ce?

– N-am plâns, spuse mai calm, sorbind din ceai. Cred că ți s-a părut.

– Orice ar fi fost, m-a trezit din somn. M-am ridicat și am venit la tine. Mi-era teamă să nu-ți fie rău sau ceva de genul ăsta. Apoi m-am gândit că îngrijorarea mea să nu fie prost înțeleasă.

– Ai fost îngrijorat? îl întreabă fără să-l privească.

– Să știi că am inimă, totuși.

– Să n-ai impresia că am plâns din cauza ta, șuieră ea.

Nick se ridică și o privi ironic.

– Da, e puțin cam târziu pentru remușcări, Karen. Bea-ți ceaiul cât e cald. Ne vedem la masă.

Ieși fără să se mai uite înapoi, iar Karen izbucni în plâns imediat ce închise ușa în urma lui. Dacă ar fi găsit o cale de a ține piept cruzimilor lui Nick! Sorbi restul de ceai și se ridică din pat, conștientă că n-avea chef să înceapă acea zi. Când se privi în oglinda din baie, înțelese atitudinea lui Nick. Nu era de mirare că se purtase așa. Era palidă, cu ochii încă roșii de la plâns adânciți în orbite și buzele ușor mai colorate decât obrajii. Cumva reuși să țină piept tentației de a se urca din nou în pat și a anunța că nu se simte bine. Dar îngrijorarea pe care ar fi trezit-o în ceilalți o făcu să se abțină. S-ar fi simțit și mai mult ca o impotoare. Și ar îngrijora-o pe Elizabeth. Karen se simți dintr-o dată extrem de rușinată. Cum putea fi atât de egoistă? Și unde era mândria ei? Nu reușise cumva în ultimii doi ani să se convingă că Nick nu merita? Căci conștiința ei era curată. Îi spusese adevărul; că în acea dimineață îl întâlnise pentru prima oară pe Stephan Esse și probabil nu se vor mai întâlni vreodată. Că nu-l întâlnise niciodată pe faimosul lui prieten, artist și protejat, Vincent Kayne, care murise în acel accident de mașină cu autor necunoscut. Dar Nick n-o crezuse...iar singura persoană care i-ar fi putut confirma povestea nu putea, nu îndrăzne...s-o facă. Când coborî, fu mulțumită să afle că Nick luase deja micul dejun și plecase în oraș să-i cumpere lui Elizabeth niște plante pe care le dorea în mod special. Aproape terminase masa, singură în sufrageria uriașă, când Elizabeth intră zămbitoare și o sărută.

– Te acompaniez la a doua ceașcă de cafea. Cred că de azi înainte nu

voi mai fi convinsă să iau micul dejun în pat. Sunt atâtea de făcut!

Făcuse deja o listă cu activități ce păreau foarte importante; husele canapelei și ale fotoliilor din camera de zi erau prea învechite, perdelele se destrămau, tapetul se umezise într-un colț, iar cureaua de la geamul din dormitor se rupsese.

– Trebuie să rezolv toate astea înainte de sosirea Lisei, zâmbi Elizabeth. Fiica mea e atât de neatență încât sigur se va lovi acolo.

Karen nu spuse nimic. Din povești auzite în familie de-a lungul timpului, se părea că era adevărat faptul că Lisa nu putea sta prea mult timp departe de necazuri. Depășise cu mult numărul căzăturilor obișnuite de pe cal, își rupsese piciorul la schi, lovise mașina pe care o primise de la tatăl ei când împlinise optsprezece ani, prima oară când se urcase la volan și, judecând după necazurile din care o scosese Nick pe când avea doar patru ani, era clar de ce Elizabeth fusese mereu atât de grijulie. Cu toate astea, se pare că se găsea întotdeauna cineva care s-o scoată pe Lisa din nazuri, se gândi Karen cu amărăciune.

– De asta trebuie să mă ocup în primul rând, spunea Elizabeth.

– Scuză-mă, spuse Karen, am fost puțin neatență.

– Slavă Domnului că nu sunt singura, râse Elizabeth cu poftă. Spuneam că trebuie să-mi strâng lucrurile ca să ne putem apuca să pregătim camera pentru Lisa și Clifford.

– Care cameră? A ta? se bâlbâi Karen.

– Da, mă mut în dormitorul mai mic de lângă camera voastră. Nick probabil a uitat când mi-a pregătit fosta cameră, dar e o problemă cu baia. Nu putem să-i lăsăm pe Lisa și pe Clifford să împartă baia cu Magda și cu Timsy. Pentru ei, sunt servitoare. Iar Lisei n-o să-i placă să folosească baia veche de la al doilea etaj. Pe de altă parte, n-aș putea să le pun pe Magda și pe Timsy să tot urce scările alea. Așa că cea mai bună soluție e ca Lisa și Clifford să stea în camera mea, tu și Nick în camera de oaspeți, iar eu, Magda și Timsy o să folosim dormitoarele mici și baia comună. Așa, nici nu va trebui să deschidem și etajul celălalt. Și-n plus, nu mai am nevoie de o garderobă acum și...

– Nu! o întrerupse Karen. Nu mi-am dat seama...de ce nu pot sta în

camera noastră? Nu mă deranjează să folosesc baia comună și sunt convinsă că Nick nu va fi de acord cu mutatul tău din camera unde ai stat întotdeauna. Nu, Elizabeth, ne mutăm noi, pentru a face totul mai ușor.

Dar Elizabeth nu era de acord.

– Nu, scumpo, nici nu mă gândesc să vă las să stați într-o cameră unde nu e nici măcar chiuvetă și-n plus n-aș putea să-l las pe Nick să stea la coadă la baie după trei femei.

– Nu cred că va fi de acord cu planul tău, protestă în continuare Karen.

– Nu, o întrerupse Elizabeth, zâmbind, cred că Nick va înțelege că e cea mai bună soluție...

În acel moment se auzi soneria urmată de clinchetul unor voci vesele și apoi senzația că era cotropită sufrageria. Sosise Timsy. Numele se asociase în mintea lui Karen cu o persoană micuță și firavă. Timsy nu era deloc așa. Femeia care o strângea în brațe pe Elizabeth era masivă, puternică și zgomotoasă. Avea părul alb, drept și tăiat scurt, cu obraji sănătoși de femeie trăită la țară, îmbrăcată simplu. Cu siguranță, niciun copil ce trăise sub regimul lui Timsy nu îndrăznise să nu se supună acelei voci de bariton și gesturilor de comandant, se gândi Karen, în timp ce Elizabeth o prezenta. Dar ochii albaștri ai lui Timsy erau extrem de blânzi, zâmbetul cald și prietenos, iar strângerea de mână nu se dovedi a unui uriaș, cum se așteptase Karen. Magda se duse să facă un ceai, Elizabeth și Timsy se retraseră în camera de zi, iar Karen se scuza și dispăru. Era clar că Elizabeth n-avea să se apuce de nimic mai devreme de o oră, până nu terminau de povestit. În felul ăsta, avea timp să facă pregătirile necesare pentru a o scuti pe Elizabeth de încă o mutare obositoare, decizie în care simțea că Nick o va susține necondiționat. Camera rămăsese exact așa cum o lăsase înainte să coboare la masă, așa că se apucă de treabă. O oră mai târziu, strânsese toate hainele ei și pe ale lui Nick în valize, gata pentru a fi transferate în altă cameră. Tocmai se apucase de schimbatul lenjeriilor, când Nick intră fără să-l audă.

– Ce naiba faci?

– Nick! tresări ea, speriată.

Din doi pași, ajunse la ea și o prinse cu putere de umeri.

– Ce înseamnă asta? Nu-mi spune că n-ai de gând să-ți ții promisiunea! Ești...

O scutura cu putere, fără să asculte ce-i spunea. Karen se împinse în pieptul lui:

– Nick! Ascultă-mă! Nu plec...lasă-mă să-ți explic!

Se opri pentru o clipă.

– Atunci, de ce împachetezi? Karen, am crezut că am rezolvat asta! Vrei să strici totul?

Deodată, Karen nu se mai împotrivi.

– Când o să termini cu acuzațiile, o să-ți spun.

Tonul ei reuși să-l facă să se relaxeze puțin.

– Nu înțeleg, Karen. Despre ce e vorba? spuse el, arătând bagajele.

Îi explică totul și pe măsură ce făcea asta, vedea în ochii lui cum dispărea mânia și tulburarea, pentru a fi însă înlocuite de un alt tip de enervare. Îi dădu drumul și spuse:

– Deci, asta era!

– Cred că Elizabeth e ultimul membru al acestei familii care ar trebui deranjat când abia am reușit să terminăm cu mutatul, adăugă ea, mângâindu-și umerii răniți. Am fost sigură că o să fii de acord cu mine.

– Bineînțeles că sunt, deși înțeleg și punctul ei de vedere, spuse el încet. Dar nu te deranjează? adăugă după un moment de gândire.

– Să renunț la luxul unei băi proprii? Nicidecum. Nici n-am avut așa ceva până să ne căsătorim, așa că n-o să-i duc dorul, adăugă sec, amintindu-și baia destul de rudimentară din copilărie, cea în care avuseseră mereu probleme cu apa caldă, transformând ritualul băii într-o activitate strict necesară. Nick era încruntat.

– Problema e că la Dellersbeck nu prea s-au făcut modernizări, în niciun caz la standardele de azi. Hai să vedem ce ne poate oferi. O luă înainte, apoi se opri și se întoarse. Am uitat ceva...n-ai apucat să vezi restul casei, nu?

– Nu, nu încă, spuse ea, terminând de înfățat o pernă pe care o aruncă pe pat, în timp ce Nick o aștepta nerăbdător la ușă.

La primul etaj erau șase dormitoare și pe măsură ce Nick îi arăta casa, Karen începu să-i înțeleagă îngrijorarea lui Elizabeth. Erau două dormitoare mari, care avuseseră antree proprii, ce fuseseră transformate în timp în băi, dar celelalte două dormitoare duble erau prea mari și mirosea a mucegai în ele, nefiind utilizabile.

– Uită-te la tapet! mormăi Nick.

– Probabil arăta foarte bine când a fost pus, spuse Karen politicoș, privind hârtia decolorată și mobila masivă victoriană. Mulți încearcă să copieze modele ca ăsta.

– Scutește-mă de teoria modei, spuse Nick, privind disprețuitor mobila din lemn de mahon. Suntem în secolul douăzeci. Trebuie să trăiești ca atare. Nu poți întoarce timpul.

– Nu, spuse ea trist, conștientă că nu era singura situație în care Nick aplica această concepție. Cel puțin nu-și mai făcea iluzii. Se apropie de fereastră. Are o priveliște minunată, spuse.

– Da, mai frumoasă ca cea din față. Hai să vedem dacă putem deschide geamurile.

Nick se întinse după încuietorea geamului, iar ea se trase câțiva pași înapoi; fereastra cedă sub forța degetelor lui, cu o ploaie de praf și bucățele de vopsea ce se desprinseseră de pe toc. În clipa următoare, Karen simți o durere ascuțită în ochiul drept și tipă fără să vrea.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă tăios.

– Nimic...mi-a intrat ceva în ochi. O prinse de umeri.

– Lasă-mă să văd. Se supuse, aproape fără voia ei. Ochiul i se înroșise:

– Am văzut-o, nu te mișca.

Reuși să scoată intrusul din ochi, folosindu-se de colțul unei batiste.

– E mai bine?

– Da...cred că da.

Răsuflarea lui era caldă, încă îi atingea bărbia cu degetele și-i simțea corpul puternic aproape de al ei. Își șterse ochiul umezit și respiră adânc înainte de a se îndepărta, însă Nick o ținu ușor de mână.

– Karo, îmi pare rău că m-am răstit așa mai devreme.

Îl privi surprinsă.

– Oh, nu mai contează.

– Poate că nu, dar...oftă, privirea îmblânzindu-i-se pentru o clipă. Îmi dau seama că nici ție nu ți-e mai ușor. Serios vorbind, nici nu eram sigur că vei vrea să vii cu mine aici...

– Nu prea mi-ai dat de ales, murmură ea.

– E adevărat. Dar n-ai cunoscut-o pe Elizabeth pentru mult timp și nu-ți poți imagina cât de mult înseamnă pentru mine. Dacă ai ști, cred că ai înțelege.

Karen se uită în jos, nefiind în stare să-l privească în ochi fără să se dea de gol. Știa și acum înțelegea, datorită mărturisirilor lui Elizabeth, dar nimic din toate astea nu schimba relația dintre ei doi. Nu trebuia să uite nicio clipă motivul pentru care o căutase Nick, pentru a se putea abține să nu-i privească buzele, brațele, întreaga lui ființă după care trupul ei tânjea. Nu trebuia decât să se uite la el în felul acela...Însă acest lucru nu trebuia să se întâmple. Căci Nick ar fi făcut-o, văzuse asta în ochii lui când surprinsese sclipirea dorinței, dar dacă s-ar fi întâmplat, după fericirea de scurtă durată, Nick și-ar fi amintit...Ar fi alungat-o, s-ar fi disprețuit pe sine însuși și-ar fi urât-o pe ea...Simți un fior pe șira spinării. Îi îndepărtă încet mâinile și se întoarse cu spatele la el, privind pe fereastră, încercând să-și potolească slăbiciunea. Înghiți cu greutate de câteva ori înainte să poată spune:

– Cred că înțeleg și...și-ți mulțumesc pentru scuze.

Încă aproape de umerii ei, Nick spuse încet:

– Când am intrat și am văzut valizele alea...am crezut...

– Da, ei bine, nu te îngrijora, îl întrerupse, fără să-și ia ochii de la peisaj. N-o să-mi încalc promisiunea. Era încă tulburător de aproape de ea, așa că plecă de lângă fereastră. Arată-mi și restul casei. Acolo ce e?

– Vechea cameră a copiilor, unde ne făceam lecțiile și acolo câteva camere la mansardă unde stăteau servitorii pe vremuri. Vrei să urci?

– Da, mai târziu. Care a fost camera ta?

– Oh, murmură el, coborând de pe scară, asta, spuse, deschizând o ușă în dreptul lui Karen. Mă gândeam că o poate folosi Timsy...dacă Elizabeth n-are altă idee.

Karen păși în camera ce purta încă semnele tânărului Nick, care trăise acolo. Așa cum bănuise era foarte simplă. Era un divan cu câteva sertare dedesubt, un birou înconjurat de rafturi, pe pereți alte rafturi și un dulap. Pereții erau colorați într-un verde-deschis, iar mocheta era de culoarea algelor.

– Tu ai făcut toate astea? îl întreabă.

– Da, spuse, zâmbind și rupând un afiș de pe un perete. Nu cred că Timsy l-ar aprecia.

Karen răsfira cu degetele casetele audio vechi, apoi zări o placă de lemn în spatele divanului. La baza acelei plăci era o mică poliță pe care stătea un mic ciocan dintr-un lemn frumos finisat.

– Ce e aia? întreabă curioasă.

– Oh...Nick ridică din umeri. Am făcut asta cu ani în urmă, când aveam vreo treisprezece ani. Perechea lui e de partea cealaltă a peretelui, în camera Lisei. Cred că a fost ciocanul unui judecător...le-am găsit în mansardă, acum mult timp...habar n-am de unde au venit.

– Sunt niște ornamente ciudate, nu?

– Lisa obișnuia să aibă niște coșmaruri îngrozitoare...se trezea pe la trei noaptea. Câteodată plângea...Așa că într-o zi mi-a venit ideea asta. I-am spus să bată de trei ori, eu o să mă trezesc și o să fac același lucru, iar ea o să știe că totul e bine. De-a lungul timpului am ajuns să batem în ritmul unor melodii, iar a doua zi dimineată îmi spunea că a recunoscut melodia și eu la rândul meu pe a ei. Nick puse ciocanul la loc pe poliță. Prostii de-ale copiilor, dar erau utile când era speriată, iar în timp i-au trecut spaimetele. Dar nu m-a lăsat niciodată să le dau jos.

Karen nu spuse nimic; căzuse pe gânduri, întristată, dar se forță să-l întrebe veselă:

– Și bubuiturile astea din miez de noapte nu-i deranjau pe ceilalți?

– Nu cred. Camerele astea sunt în spatele casei, iar pereții sunt destul de groși. Cred că Elizabeth era atât de mulțumită că Lisa se calma cumva și se liniștea, căpătând încredere, că puteam organiza o adevărată orchestră câtă vreme funcționa. Făcu o pauză, privind în depărtare. N-o să uit niciodată primul meu contact cu acele coșmaruri ale Lisei...au

început când avea în jur de șapte ani. Visa că era prinsă în mijlocul unui foc, se trezea tipând și fugea în camera părinților ei, plângând și spunând că încă încerca să stingă flăcările de pe rochița de noapte. După ce se trezea așa, trebuia să stăm ore întregi lângă patul ei ca să poată adormi la loc. Nick ieși s-o conducă în celalaltă cameră, pe vremuri a Lisei, acum a Magdei, iar Karen îl urmă. Cunoscuse și ea teama provocată de coșmaruri, dar nu de o asemenea gravitate. Se opri în pragul ușii, privind camera frumos aranjată și realizează că nu mai avea niciun semn al trecerii Lisei pe acolo, cu excepția poliței de pe perete.

– Oricum, dacă Timsy sau Magda au coșmaruri, acum au și leacul la îndemână, adăugă Nick, redevenind sarcastic.

Dar Karen nu putea zâmbi. Trăia o mică fantezie: să doarmă în acel pat îngust în vreme ce Nick ar fi fost de partea cealaltă, transmițându-și mesaje prin perete, poate de dragoste...Această poveste îi oferise o imagine a afecțiunii ascunse adânc în sufletul lui Nick, în ciuda cicatricelor pe care le lăsaseră experiențele trăite în copilărie. Oricât ar fi încercat, nu-și putea alunga sentimentul de amărăciune. De ce totul se întorcea mereu la Lisa?

Capitolul 7

Pe de o parte, Karen fu norocoasă să aibă o zi atât de încărcată, lucru care nu-i permitea să se mai gândească la propriile probleme. Cei pe care Nick îi angajase să curețe camerele anunțaseră că nu pot ajunge decât luna viitoare, așa că foarte multe căzură în spinarea lui Karen. Totuși, Nick nu era genul care să spună că munca din casă nu e pentru bărbați, așa că au lucrat cot la cot pentru a curăța dormitorul și a rearanja mobila. Vechea cameră a Lisei era deja gata pentru Magda și nu mai dura mult până o pregăteau și pe cea a lui Timsy, care după sesiunea de povești cu Elizabeth din camera de zi, ieșise în grădină cu vechea ei prietenă și fostă stăpână. Nick le vedea pe geam în timp ce repara o galerie. Se încruntă și se clătină puțin pe scară.

— Sper să nu răcească, mormăi el după care exclamă. Ce Dumnezeu! Acum s-a așezat în genunchi ca să smulgă buruienile!

Karen opri aspiratorul și se apropie de geam. Elizabeth se apucase voinicește de plivit zona din jurul tufelor de trandafiri de la capătul aleii. Timsy stătea lângă ea, oferindu-i sfaturi. Nick nu mai spusese nimic, apoi se uită la Karen.

— Îmi promiți ceva, Karo?

— Dacă pot, murmură ea, încă nesigură de felul în care se purtase în ultimele ore.

— Știu că lui Elizabeth nu-i place s-o dădăcesc, dar nu pot să nu fiu îngrijorat pentru ea. Poți încerca să ai grijă să nu se extenueze făcând cine

știe ce cât sunt plecat?

– Bineînțeles, nici nu trebuia să mă rogi. Dar crezi că e o soluție bună? Adică, nu vrem s-o facem să creadă că n-are niciun pic de libertate, adăugă Karen, prinzând curaj. În definitiv, ea știe cel mai bine cum se simte și cât suportă. Cred că trebuie să înțelegi asta, Nick, pentru că altfel riști să-i slăbești încrederea și curajul în forțele proprii.

Nick oftă.

– A vorbit cu tine, nu-i așa?

– Da.

– Mă gândeam eu, mai spuse el, coborând de pe scară. N-o să te forțez să-mi povestești ce-ți spune, dar ține minte un lucru, Karo, mă bazez pe tine.

Se simțea o ușoară avertizare în glasul lui, dar și în privire. Aceeași avertizare o simți și în dimineața următoare, când Nick se pregătea de plecare. Își luase la revedere de la Elizabeth, apoi se întoarse spre Karen, care simți deodată cât era de încordată și tulburată, știind că sub privirea cercetătoare a lui Elizabeth și a lui Timsy, Nick trebuia să-i ia la revedere și de la ea într-un mod călduros. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, își luă servieta, apoi pe ea de braț și o duse până la mașină.

– Sper să nu uiți ce te-am rugat, șopti el.

– Încearcă să nu-ți faci prea multe griji, spuse ea.

– Te sun diseară, mai spuse Nick, se vor aștepta să fac asta. Și se mai așteaptă și la asta...se aplecă puțin spre ea, trăgând-o mai aproape și o sărută profund și fără grabă.

Își dădu silința să nu se lase amestecată de parfumul pielii lui și de căldura corpului lipit de al ei. Când o eliberă, își fixă privirea pe nodul de la cravată.

– Stai liniștit, o să avem grijă de Elizabeth.

Nick aruncă servieta în mașină.

– O să mă întorc marți, mai spuse și se urcă la volan.

În următoarea clipă se îndepărta, iar Karen privi mașina până ce dispăru la orizont. În clipa în care pași în hol se simți singură, iar sentimentul provocat de plecarea lui Nick o urmări toată ziua. Încercă

să-și spună că în sfârșit se putea relaxa, pentru că avea câteva zile în care se putea obișnui cu împrejurimile fără a mai fi tulburată de tensiunea provocată de prezența lui Nick. Însă o parte din ea și-ar fi dorit să nu fi plecat, cel puțin să fi așteptat sosirea Lisei, pentru a nu fi singură la prima întâlnire după doi ani cu aceasta. Karen încercă să se calmeze, dar pe măsură ce se apropia după-amiaza de vineri, era tot mai tensionată. Își spuse că n-avea de ce să fie atât de îngrozită de această întâlnire cu fiica lui Elizabeth; Lisa nu cunoștea ruptura ce se petrecuse în căsnicia fratelui ei vitreg și chiar dacă ar fi știut, era puțin probabil să-i dezvăluie totul mamei ei. Oricare ar fi fost defectele Lisei, lipsa dragostei și respectului față de mama ei nu se aflau printre ele. O adora pe Elizabeth și ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să-i facă rău. Și cu toate că Nick nu spusese nimic, era posibil să i se fi destăinuit Lisei și să-i fi cerut să fie discretă. Așa încerca biata Karen să se îmbărbăteze, în ciuda mâinilor reci și a faptului că tremura din cap până-n picioare când Mercedesul alb parcă în fața casei, puțin după șase, vineri după-amiază. Soțul Lisei coborî primul. Cliff era înalt, slab, cu păr blond-deschis și o figură prietenoasă. Îi deschise portiera soției lui, care ieși cu brațele deschise, încercând parcă să cuprindă întreaga casă.

— Mămico! strigă ea. Și Timsy! Oh, dragele mele!

Era la fel de frumoasă ca întotdeauna. Înaltă, suplă și grațioasă; purta un costum roșu de lână, cu un pulover alb, cu guler rotund. Cizme albe din piele de căprioară, mănuși albe asortate și o tocă roșie de piele peste părul scurt blond. Totul era purtat cu grația unui fotomodel. Karen tresărise în primul moment, căci o recunoscuse cu greu pe Lisa. Nu că s-ar fi schimbat prea mult în ultimii doi ani, căci nimic nu-i trăda cei douăzeci și șapte de ani pe care-i avea, cu toate astea, ceva se modificase. Până în urmă cu doi ani Lisa avusese aproape aceeași culoare de păr ca și ea-șaten-închis, și-l purta lung peste umerii micuți. Acum era un blond-deschis, scurt, și-i încadra fața foarte frumos, schimbând-o însă complet.

— Salut, Karo! Ce bine-mi pare să te revăd! spuse Lisa, îmbrățișând-o. Ajunsesem să ne întrebăm dacă nu cumva te-ai pierdut prin junglă, nu-i

așa, dragule? mai spuse, râzând cu poftă. Clifford zâmbi ușor. Era un bărbat rezervat, aproape sobru, iar Karen găsise că era extrem de dificil de purtat cu el o discuție în rarele ocazii în care se întâlneau în trecut. Cu toate că putea vorbi ore în șir despre subiecte care-l interesau, nu puteai sta pur și simplu la taifas cu el. Acum, când îl revedea, Karen se întreabă, așa cum o mai făcuse de multe ori în trecut, ce-i lega pe cei doi, pe Lisa de Clifford. Chimie, presupuse ea, ridicând din umeri și renunțând la astfel de întrebări. Intrară în holul primitiv și calduros, iar Lisa alergă la șemineu, unde focul era aprins numai în anumite ocazii, exclamând fericită:

– Oh, ce mă bucur că Percy e încă aici!

Percy era o armură, destul de fioroasă, ce stătea lângă șemineu, privind amenințător spre intrare.

– Ți amintești când m-am ascuns aici ca să-l sperii pe Nick și s-a prăbușit totul peste mine de nu mai puteam ieși? chicoti Lisa.

– Cum să nu, râse cu poftă Timsy. Bietul tău tată a venit în fugă, crezând că se prăbușea casa.

– Și ne-am chinuit toți patru să te descarcerăm, spuse și Elizabeth, vesel. Și acum mai sunt zgârieturile pe perete.

– Iar Nick mi-a spus că meritam să rămân prizonieră acolo tot restul vieții! mai spuse Lisa, zâmbind. Că veni vorba de el, unde e Nick?

– A fost nevoit să se întoarcă la Londra, spuse Karen, văzând că ceilalți evitau răspunsul.

– La Londra? Până când? întreabă Lisa intrigată, uitându-se la Karen de parcă ea ar fi fost vinovată pentru asta. Cum îndrăznește să lipsească de acasă când vin eu?

– A crezut că vii la începutul săptămânii, o întrerupse Elizabeth. Se întoarce marți, nu-i așa? adăugă ea privind-o pe Karen.

– Da, spuse repede Karen. N-ar trebui să-l ajutăm pe Clifford cu bagajele?

– Nu...e un bărbat puternic. Nici n-avem foarte multe, adăugă Lisa nepăsătoare. Oricum Cliff va sta aici numai în weekend.

În ciuda acestor garanții, Karen era sceptică. Se uită pe geam și-l văzu

pe bietul Clifford încărcat cu două geamantane mari. Lângă mașină mai așteptau încă multe alte lucruri-tot felul de cutii, pungi, coșuri și ceea ce părea a fi o valiză mobilă pentru machiaj. Karen se repezi afară și luă câteva obiecte, dar fu oprită de Cliff, care se întorcea.

– E foarte drăguț din partea ta, dar te rog, lasă-le.

– Dar oricum trebuie să vă arăt camera în care o să stați și n-are rost să urc fără să duc nimic, îi spuse ea, luând-o înainte pe scări.

– Așa e, o sprijini Timsy, care luase parte la scenă.

Clifford se strâmbă. Când ajunse la etaj, se aplecă peste balustradă și strigă:

– Lisa, ar trebui să-ți aduci restul lucrurilor. Mi se pare că a început să plouă.

Comanda sunase destul de binevoitor, dar Karen simți că era nemulțumit. Se părea că și Lisa observase asta, căci ieși imediat afară și se întoarse cu restul lucrurilor.

– Nu plouă, spuse ea pe un ton acuzator. Unde sunteți?

– Aici, spuse Karen, ieșind din cameră.

– Oh, ce bine! murmură vesel Lisa, zburdând prin dormitorul pe care-l cedase Karen. Întotdeauna mi-am dorit să dorm aici, dar n-a fost gata până am plecat de acasă, iar pe urmă am închiriat casa.

– Scumpo, trebuia să facem locul să arate ceva mai bine ca să justificăm suma colosală pe care o sugerase agentul imobiliar, se auzi glasul lui Elizabeth, care le urmase la etaj. Se sprijini de dulap, încercând să-și recapete suflul și-i zâmbi fiicei ei. Dar arată bine, nu?

– Minunat, dar eu am ales culorile și mobila din baie, îți amintești? spuse Lisa, după ce-și cercetă imaginea în oglindă, pregătită apoi să coboare ca să revadă și restul casei. Uite, Cliff, îl strigă ea de pe hol. Asta e fosta mea cameră. Doamne, uitasem cât de mică era!

Se înghesuiră toți în pragul ușii, urmărind-o pe Lisa care se învârtea prin cameră.

– Oh, e încă aici! spuse ea, îngenunchind lângă polița pe care stătea ciocănelul. Ascultați, spuse ea, cu privirea nostalgică, bătând în plăcuța de lemn, asta era codul nostru secret. Nick și cu mine comunicam

folosindu-ne de asta în miezul nopții. Nick a avut întotdeauna idei grozave.

– Nu crezi că ești prea mare pentru astfel de prostii, scumpo? o întreabă Timsy, mângâind-o pe cap.

Lisa se ridică și o clipă privirea i se intersectă cu cea a lui Karen.

– Sunt anumite prostii pentru care nu ești suficient de matur niciodată, dar nu cred că Timsy e de acord cu asta, nu-i așa, bătrânico? murmură ea, îmbrățișându-și bătrâna doică și ieșind din cameră la fel de repede cum intrase. Cred că trebuie să mă apuc de despachetat.

Timsy coborî la parter, anunțând că trebuie să-i dea o mână de ajutor Magdei pentru cină. Elizabeth o întreabă pe Lisa dacă mai avea nevoie de ceva, apoi se retrase în camera ei pentru a se schimba înainte de masă. O clipă, Clifford rămase nemișcat, apoi plecă; înainte de asta însă, Karen îi zări expresia ochilor. Văzuse aceeași privire atunci când Lisa își amintea lucruri din copilăria ei. O privire plină de disperare și întunecată, plină de suspiciuni...

***

Pentru Karen nu fu un weekend ușor. La o primă vedere părea o simplă reuniune familială care sărbătorea întoarcerea lui Elizabeth la Dellersbeck. Lisa strălucea de fericire, bucurându-se de afecțiunea pe care i-o acordau mama ei și Timsy, iar Clifford scăpase oarecum de rigiditatea atât de vizibilă în seara când sosiseră acolo. Aproape imperceptibil, Timsy preluase conducerea, părând să fie tot timpul acolo când Elizabeth avea vreo problemă. Acest lucru fusese o ușurare sufletească pentru Karen pe care i-o și raportă lui Nick, la următorul telefon de sâmbătă seara.

– Bun, spuse el. Toți ceilalți sunt bine?

– Da. Apoi, după o clipă de ezitare, adăugă: Lisa a părut foarte dezamăgită că n-ai fost aici s-o întâmpini.

– Oh, n-am avut timp s-o anunț. E pe-acolo?

– Nu, ea și Clifford au plecat la Longdale la un restaurant.

– Lisa s-a plictisit deja?

– Nu cred. Pare foarte fericită să fie acasă.

– Foarte bine. Atunci am încheiat raportul pe seara asta. Ne vedem

marți.

Asta a fost tot. Karen închise. Sentimentele ei nu-l interesau...iar la telefon nu trebuia să se prefacă, se gândi tristă. Așa că ar fi fost o prostie din partea ei să se aștepte la asta, nu? În dimineața zilei de duminică, vremea se schimbă. Ploaia și vântul nu-și dădeau întâietate și amândouă aduceau cu ele frigul de nord-est. În ciuda acestui lucru, Elizabeth insistă să meargă cu toții la biserică, jurând că nimic n-o va ține departe de biserică în prima duminică petrecută la Dellersbeck după atâția ani. Acolo se căsătorise cu James, tot acolo fusese botezată Lisa, iar Nick se împărtășise pentru prima dată și tot acolo se ținuse și căsătoria Lisei. Întâlni vechi prieteni și primi o mulțime de invitații.

– Am auzit că te-ai întors...oh, soția mea o să fie atât de dezamăgită că nu te-a văzut. A trebuit să plece la York vineri să aibă grijă de o rudă bolnavă, îi spuse preotul, strângându-i cu multă căldură mâinile. Dar nu te grăbești să te întorci la Londra, nu-i așa?

– Nu, sunt foarte fericită că sunt din nou acasă, spuse Elizabeth, apoi o prezentă pe Karen, îl invită pe preot să vină împreună cu soția la masă, acceptă o invitație la cină la o anume Major Carson, care era însoțită de un neamț cu figură didactică – domnul Lindner – înainte să fie convinsă să se întoarcă la mașină.

– Tipul ăla neamț pare s-o fi plăcut pe mama ta, nu-i așa? remarcă în acea după-amiază Clifford, după ce Elizabeth se retrăsese în camera ei să se odihnească o oră. I-au lucit ochii când Major Carson a invitat-o la cină.

– Serios? Lisa se încruntă. Nu cred că mama ar fi trebuit să accepte să facă toate acele lucruri. Cineva trebuia s-o oprească.

– Nu știu cine ar fi putut, murmură Cliff.

– Nick...dacă ar fi fost aici.

Cliff aruncă ziarul pe masă.

– Serios, Lisa, cum poate cineva să facă un adult să se răzgândească? Și-apoi, de ce n-ar putea mama ta să-și viziteze prietenii? Nu e invalidă!

– Dar va fi, șopti Lisa, privind picăturile de ploaie ce se scurgeau pe geam. Nu din cauza asta e aici? Nu din cauza asta suntem cu toții aici?

Clifford clătină încet din cap și oftă. Karen nu reuși să găsească un

răspuns, iar Lisa se uită în continuare pe geam îmbufnată.

– Karen, o întrebă Lisa câteva clipe mai târziu, crezi că o să moară?

Întrebarea o lăsă pe Karen fără cuvinte.

– N...nu știu, se bâlbâi ea. Sper și mă rog să nu fie așa.

– Eu n-am crezut asta, nici când am auzit diagnosticul medicilor.

Vocea Lisei era foarte scăzută. Dar acum mi-e frică. Acum cred.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu...bombăni Clifford, scos din sărite. Chiar trebuie să fii atât de macabră, Lisa?

– Dar e adevărat.

– Nu știi cu siguranță! continuă Clifford, făcându-și soția să se uite la el. Ascultă-mă, Lisa. Nimic nu e sigur până nu se întâmplă cu adevărat. Și încă nu s-a întâmplat nimic. Trebuie să ții minte asta. E tot ce putem face. Vrei ceva de băut?

– Nu, mulțumesc.

– Tu, Karen?

– Nu, mulțumesc.

– Eu mă duc să-mi prepar ceva.

Ieși din cameră, iar în urma lui Lisa rămase nemișcată, arătând ca o fantomă. Karen se alarmă, văzând-o cât era de palidă și se ridică repede.

– Te simți bine...?

Lisa tresări și păru să-și revină.

– Da, sunt bine. Nu mă lua în seamă, spuse, revenind la atitudinea obișnuită. Cred că...vreau totuși ceva de băut.

Acestea fiind spuse, ieși repede din cameră. Nu era prima oară când Karen realiza că Lisa se ferea să rămână singură cu ea în cameră. De fapt, Lisa părea s-o evite, ca și cum s-ar fi temut...Se așeză la loc în fotoliul de lângă șemineu și privi flăcările vesele. Sigur se înșela. Nu era posibil ca Lisa s-o evite în mod intenționat. Trebuie să fi fost vorba doar de simple coincidențe. Dar în mai puțin de o zi Karen realizează că nu-și imaginase nimic. Rămăseseră singure în încă două ocazii și în ambele cazuri Lisa se scuzase, spunând că are treabă în altă parte. Era clar că Lisa o evita. Karen oftă și hotărî să nu se mai gândească la asta. În definitiv, încă de la prima lor întâlnire, Karen simțise o barieră care le împiedica să devine prea

apropiate. Lisa putea fi foarte dulce și veselă când era nevoie și juca aceleași cărți când avea nevoie de ceva, dar nu se apropia cu adevărat de nicio altă femeie. Ea avea doar prieteni bărbați, care o adorau. În ceea ce o privea pe Elizabeth, Lisa era feblețea ei; nu-i găsea niciun defect și probabil din cauza faptului că n-a mai putut avea alții copii, Lisa era lumina ochilor ei. Karen aflase de la Nick că atunci când o născuse, Elizabeth fusese cât pe ce să moară și tot atunci aflaseră Elizabeth și James că fiul pe care și-l doreau atât de mult n-avea să mai vină...până în ziua când primiseră în casa și în inimile lor un biet băiețel nenorocit. Pentru prima dată Karen se întrebă cum îl privise copilul-Lisa pe băiețelul ciudat care apăruse brusc în lumea ei. Oare îl disprețuisese din cauza faptului că acum trebuia să împartă iubirea și favorurile care se îndreptaseră până în acel moment doar către ea? Orice ar fi gândit capricioasa Lisa de atunci, deascoverise curând în Nick o nouă persoană pregătită s-o răsfete și s-o protejeze. Chiar și înainte de nuntă, care fusese ținută cu puțin timp înainte de a ei cu Nick, avusese din nou o problemă pentru care avusese nevoie de ajutorul lui Nick, ajutor pe care nu i-l putea cere soțului ei. Privind în urmă la acele câteva luni scurse, Karen își aminti de momente destul de dese când apărea din senin: ca să-mi răpesc fratele pentru o vreme, cum spunea ea, agățându-se de păreri și de judecata lui ca și cum ar fi fost infailibile. La rândul lui, Nick o tratase întotdeauna cu multă căldură și fusese foarte protector, ca și cum n-ar fi fost niciodată decât fratele ei adevărat. Și totuși...Oare sentimentele Lisei pentru Nick erau mai profunde? Un sentiment pe care nu-l putea recunoaște nici față de ea însăși? O trecu un fior pe șira spinării. Dar nu, nu putea fi posibil așa ceva. Încercă, disperată, să uite de această teorie conform căreia în adâncul sufletului ei, Lisa nutrea pentru Nick o dragoste diferită de cea a unei surori. Dar nu reuși să scape de acea idee nebunească. Totuși, era într-adevăr o idee nebunească? Nu exista o legătură de sânge care să împiedice o astfel de relație. Și dacă era adevărat, asta ar fi explicat multe dintre lucrurile care o uimiseră pe Karen în zilelele acelea triste din urmă cu doi ani...Dar Nick? Oare el luase vreodată în considerare un astfel de sentiment din partea Lisei? Karen tremură din nou; totuși, ceva în sinea

ei îi spunea că orice ar fi simțit Lisa, nu se reflecta și în sufletul lui Nick. Pentru că el o iubise cu adevărat pe Karen, suficient de mult cât să se însoare cu ea, chiar dacă acea iubire nu durase mult. Karen fu adusă la realitate de zgomotul produs de un buștean ce căzuse în șemineu, aruncând câteva bucăți de cărbune încins pe covor. Se repezi să le adune și să le arunce în foc. Concentrată la ce făcea, nu auzi ușa și tresări speriată la auzul vocii lui Timsy.

– Slavă Domnului că mai e ceva în casă. Ai idee unde aş putea găsi niște aspirine?

– Nu...dar am eu câteva sus, murmură Karen absentă, apoi o privi ușor alarmată pe Timsy. Te doare capul, Timsy?

– Nu, dar mi-e teamă că doamna Radcliffe a răcit rău.

Karen păli.

– Oh, nu! Când ai...?

– Acum. Credeam că nu mai e nimeni aici; Magda e în vizită la Jessie Collins, iar Lisa și soțul ei sunt plecați la York, pentru ca Lisa să poată închiria o mașină pe care s-o folosească în lipsa lui Cliff. Nu vrea să rămână sechestrată aici, dacă stăpânul Nick va lipsi în felul acesta tot timpul. Și era atâta liniște în casă, încât am crezut că ai plecat și tu. Și cum era aproape patru, m-am gândit să-i duc sus ceaiul doamnei Radcliffe. Timsy se opri și răsuflă din greu. Am găsit-o cu febră puternică și aproape fără voce. Știi, continuă femeia, mi s-a părut puțin răgușită la micul dejun, dar n-a vrut să ia nimic, a zis că se simte bine.

– Și la prânz a fost destul de tăcută, șopti Karen gânditoare. Mă duc și aduc imediat aspirinele alea. Să i le duc eu?

– Nu, adu-mi-le mie...sunt în bucătărie.

Karen urcă repede scările, căutând flaconul, pe care-l scoase din geantă bucuroasă că mai erau suficiente tablete în el. Coborî în bucătărie și o găsi pe Timsy, căutând ceva.

– Vreau să-i fac o limonadă caldă. Luat cu aspirină, e cel mai bun remediu pentru scăderea febrei...dar n-am găsit decât o lămâie, la naiba! Asta nu-mi ajunge.

– Găsesc lămâi în sat? o întreabă Karen.

– Cred că da. Vrei să te duci tu pentru mine?

– Sigur că da. Apoi ezită. N-ar trebui să chemăm un doctor?

Timsy se încrunță.

– O să se enerveze, dacă facem asta. S-o mai lăsăm puțin, să vedem cum se simte până mâine. Vrei să iei și un pachet cu orz?

Nu foarte încântată, Karen se îmbracă, își luă geantă și peste zece minute intră în singurul magazin din Dellersbeck, care funcționa în același timp și ca poștă, și unde se găseau de toate: începând cu petrol și terminând cu legume și mâncare pentru animale de casă. Cumpără ultimele patru lămâi pe care le aveau, pachetul de orz, și adăugă și o băutură energizantă. Când ajunse înapoi acasă, Timsy pregăti băutura din lămâi și urcară împreună în camera lui Elizabeth, pe care reușise între timp s-o convingă să se schimbe și să urce în pat, unde o și găsiră acum, înfășurată într-un șal roz de lână. Încercă să-i zâmbească lui Karen, dar avea într-adevăr vocea pierdută, iar obrajii îi ardeau.

– Ai răcit din cauză că nu mai terminai de vorbit în fața bisericii, ieri, spuse Timsy tăios. Bătea vântul și mai era și ploaia aia rece.

Elizabeth se sprijini obosită de perne.

– O să-mi treacă până dimineață.

Karen nu era atât de sigură. Îi luă temperatura și verifică pulsul, privindu-și ceasul.

– Faci asta ca un adevărat profesionist, șopti Elizabeth. Nu știam că ești infirmieră.

– Nu sunt, dar mama a fost și m-a învățat câte ceva. Cred că ai temperatură, Elizabeth. Te doare în gât?

– Puțin, recunosc Elizabeth. Dar nu e nimic grav.

– Vreau să te vadă un doctor, sugerează Karen și adăugă, după o clipă de ezitare: măcar pentru a nu-l înfuria și mai rău pe Nick.

Elizabeth cedă în fața acestui argument, iar doctorul ajunse puțin după ora șase. Era un bărbat mai în vârstă și conform spuselor lui Timsy era foarte iubit în sat. Apăru ca și cum ar fi venit în vizită la un prieten, schimbă câteva vorbe cu Elizabeth, apoi o luă cu el pe Karen la dispensar pentru a-i da pastilele. Pe când se pregătea să plece, clătină ușor din cap

la rugămintea din ochii ei.

– Nu știu când, dragă. Abia am primit fișa ei medicală, spuse, deschizându-i ușa. Pastilele pe care ți le-am dat o s-o ajute să treacă peste răceala asta, iar eu o să trec din nou mâine pe acolo s-o văd. Dar din alt punct de vedere...nu putem decât să avem multă grijă de ea. Noapte bună, dragă.

La masa de seară fură cu toții extrem de tăcuți, cu toate că Magda se întrecuse pe sine în pregătirea cinei. Veselia de care dăduse Elizabeth dovadă în primele zile îi amăgise pe toți, oferindu-le un anume sentiment de siguranță. Acum că trecuse acea veselie, asupra tuturor plutea teama. Cu toate că se întorsese veselă, la volanul unui Saab roșu, Lisa ascultase cutremurată veștile.

– Dar se simțea bine de dimineată...m-a rugat să-i cumpăr niște semințe și o bucată de creton ca să schimbe husele de la pernutele de la etaj, mai spusese Lisa înainte de a lăsa pachetele în hol și a se repezi în camera mamei ei. Tot restul serii și-l petrecu între camera de zi și dormitorul lui Elizabeth, până când Cliff exclamase, exasperat:

– Pentru numele lui Dumnezeu, scumpo, fie stai lângă patul mamei tale, fie stai aici cu noi și o lași să doarmă, dar nu poți continua în felul ăsta pentru că o să-i agravezi starea.

Cu toate că era deprimată și extrem de irascibilă, reuși s-o convingă să rămână cu ei și să joace cărți cu Magda și Karen. Pe la zece întrerupseră jocul; Clifford voia să plece devreme a doua zi dimineată și trebuia să se pregătească. Magda se duse la bucătărie să prepare o mică gustare, în speranța că Elizabeth va mânca ceva. Luând în considerare numărul mare de persoane care se agitau în jurul lui Elizabeth, Karen nu prea avea ce face, așa că se hotărî să se culce și ea mai devreme. Avu parte, însă, de un somn agitat și când tresări din somn, văzând că începuse să se lumineze, răsuflă ușurată. Se auziră ceva zgomote prin casă, apoi cel făcut de o mașină care demara și știu că plecase Clifford. Rămase o vreme întinsă în pat, apoi se ridică și se îndreptă zgribulită spre baie, întrebându-se cum se mai simțea Elizabeth și conștientizând din ce în ce mai mult că azi se întorcea Nick. Pe la cinci, așa-i spusese la telefon. Karen rămase o vreme

cu fața umedă, privindu-se în oglindă: toată ființa ei trăda imediat cea mai simplă evocare a lui Nick. Se retrase nervoasă din fața oglinzii și-și scoase halatul; cu siguranță, se va înfuria că nu-i spusese de răceala lui Elizabeth în seara precedentă. Dar se gândise că n-avea rost să-l îngrijoreze, iar în adâncul sufletului spera ca până să ajungă el, starea lui Elizabeth să se îmbunătățească. Când ieși din baie dădu nas în nas cu Magda.

— Cum se simte? o întrebă nerăbdătoare.

Magda ridică două degete încrucișate.

— A avut o noapte destul de bună și crede că poate mânca puțină pâine prăjită cu marmeladă. Dar, du-te să vezi cu ochii tăi.

Karen răsuflă ușurată și ciocăni fără ezitare la ușa lui Elizabeth.

— Pot să intru? întrebă ea înainte să deschidă ușa și să se apropie de pat, încrucișându-și superstițioasă degetele la spate.

Elizabeth arăta într-adevăr mai bine, îi scăzuse febra și putea să vorbească, deși era încă răgușită.

— Te-ai trezit foarte devreme, scumpo. E totul în regulă?

Karen încuviință și se aplecă s-o sărute, dar bătrâna o îndepărtă grijulie.

— O să iei microbii ăștia nenorociți. Chiar îi spuneam Magdei că ar fi bine să stau în carantină, să nu vă molipsesc pe toți cu monstrul ăsta de virus. O să aibă grijă de mine Timsy. Ea nu se molipsește niciodată cu nimic!

Karen zâmbi.

— Pot să te ajut și eu cu ceva?

— Nu, scumpo, șopti Elizabeth, așezându-se într-o poziție mai confortabilă. Tocmai am fost spălată și schimbată ca un copil, iar Magda îmi aduce ceva de mâncare. Acum, fugi și mănâncă și tu ceva.

Grija de mamă pe care i-o purta Elizabeth o făcu să zâmbească, dar în același timp i se puse un nod în gât. Trecuse ceva vreme de când îi vorbise cineva așa și era extrem de înduioșător.

— Bine, plec, murmură ea, întorcându-se cu spatele, gata să iasă pe ușă, când se auzi zgomotul altei mașini.

— E Clifford? N-a plecat încă? întrebă Elizabeth neliniștită.

– Credeam că a plecat de ceva vreme. Poate că a uitat...începu Karen, uitându-se pe fereastră chiar înainte de a exclama fericită. Nu, nu e el! E...dar cuvintele i se poticniră în gât, privind mașina roșu-închis pe care o recunoscuse imediat. Mașina lui Nick.

Se deschise portiera, iar Nick ieși de la volan, înalt, arătând perfect în costumul italian. Cercetă casa cu o privire rapidă, trânti portiera și porni spre ușa de la intrare. Apoi se opri brusc. Din casă ieși o fată alergând, cu părul blond răsfirat în vânt. Lisa. Și alergă direct în brațele lui Nick. Karen își duse o mână în jurul gâtului și o auzi pe Elizabeth.

– Cine e...?

– E...e Nick. S-a întors mai devreme...vocea îi suna ca a unei străine și simțea o durere puternică în stomac, ca și cum ar fi lovit-o cineva. Vedea fața Lisei strălucind de fericire, buzele roșii se opriră pe urechea lui, în timp ce mâinile-i cuprindeau capul. Iar Nick strângea în brațe trupul acela lipit de al lui... Karen simți cum se învârte camera în jurul ei și fu nevoită să se sprijine de măsuta de noapte ca să nu-și piardă echilibrul. Îi căzuse în sfârșit vălul de pe ochi. Nu-și imaginase asta până acum. Acea suspiciune nebunească era adevărată. Lisa era îndrăgostită de Nick.

Capitolul 8

Karen nu-și aminti cum ajunsese din camera lui Elizabeth în a ei. Nu mai simțea decât durerea aceea îngrozitoare care o lăsase slăbită și tremurând din toate membrele. Nu mai vedea decât imaginea înlănțuită a celor doi. Cum putea Lisa să-l îmbrățișeze în felul acela pe Nick? N-avea conștiință? N-avea deloc scrupule? Își încordă pumnul până când simți că unghiile îi intraseră în carne. Nu mai reușea să se convingă că gestul Lisei fusese complet nevinovat și se datorase îngrijorării față de starea mamei ei. Sau că era pur și simplu ușurată, simțindu-se mult mai în siguranță, știind că Nick era acum acolo. Nu, era mai mult decât atât, își spuse cu amărăciune. Dar Nick? Dacă nu-și dăduse seama până acum, ar trebui să afle. El...

— Karen!

Tresări speriată când se deschise ușa. Nick stătea în prag, o mască neagră de mânie.

— Aici erai! De ce nu mi-ai spus?

Karen se ridică.

— Ce să-ți spun? Cum îndrăznești să dai buzna aici și să strigi la mine de parcă aș fi una dintre marionetele tale? După ce...

— Presupun că nu ți s-a părut important, o întrerupse el, aruncându-și servieta și haina pe celălalt pat, sau nu puteai fi deranjată? Dacă nu m-ar fi sunat Lisa aseară...

— Deci Lisa a fost! Trebuia să-mi fi dat seama!

Abia atunci se uită cu adevărat la ea.

– Ce vrei să spui? Cum adică ar fi trebuit să-ți dai seama?

– N-ar trebui să mai întreb, spuse ea nervoasă. Amintește-ți ce s-a întâmplat în urmă cu cinci minute și o să ai răspunsul.

Cuvintele spuse cu amărăciune îi scăpaseră înainte să le poată opri. Nick o privi mirat, scoțând o jachetă sport din dulap.

– Despre ce naiba vorbești?

– Despre Lisa! Despre cum s-a furișat să-ți dea telefon, după ce discutaserăm toate și hotărâserăm că nu era cazul să te îngrijorăm. În ciuda eforturilor pe care le făcea să rămână calmă, vorbea din ce în ce mai tare. Și vorbesc și despre Lisa care s-a aruncat în brațele tale în văzul tuturor! De parcă...de parcă...

– Doamne! Deci asta era! mormăi Nick, apropiindu-se de ea, privind-o disprețuitor. Vrei să spui că ai văzut...ți s-a părut...! Răsuflă adânc, apoi îl bufni râsul. Nu-mi vine să cred! Incredibil!

– Serios?

– De ce n-o spui? mârâi el. Mă acuzi că aș fi îndrăgostit de Lisa.

Felul în care o privea o înspăimânta, dar orgoliul o împingea să continue.

– N-am spus asta.

– Dar asta se subînțelege! Își încleștă pumnii de parcă s-ar fi abținut să n-o lovească. Doamne! De necrezut, mai ales că vine tocmai din partea ta!

Karen se retrase. Cuvintele o loviră mai rău decât orice. Se întoarse cu spatele, pentru că nu voia ca el să-i vadă lacrimile, dar o prinse cu o singură mână, forțând-o să-l privească. O clipă o privi cu atenție, cercetându-i ochii care nu voiau să-l privească, apoi îi dădu drumul atât de brusc, încât Karen se clătina.

– Doamne! Ești geloasă! Înnebunită de gelozie!

Își aranjă cu degete tremurânde marginile halatului.

– Pe tine și Lisa? Niciodată! Apoi se întoarse, cu o privire sălbatică. Din moment ce Lisa te-a chemat de urgență, n-ar fi cazul să te duci s-o vezi pe Elizabeth, ca să te liniștești?

– S-a trezit?

Îi dădea o satisfacție bolnavă să-l vadă la fel de tulburat ca ea. Îi răspunse rece:

– Probabil o vei găsi luând micul dejun...n-o neglijăm cum te întorci cu spatele. O iubim prea mult pe Elizabeth ca să facem asta.

Nick nu comentă în niciun fel, dar Karen zări expresia fioroasă ce o avea întipărită pe față și nu se putu abține să adauge.

– Eram în camera ei când ai venit și mă îndoiesc că a ajutat-o gândul că ai condus toată noaptea cu piciorul pe pedala de accelerație, pentru că asta ai făcut, nu?

– Ai fost îngrijorată?

– Mai ales că nu era nevoie să faci asta.

– Ei bine, acum sunt aici. Ascultă, spuse el, trecând pe lângă ea, pentru Elizabeth fac orice. Ea e singura persoană care a crezut în mine, care mi-a dat o șansă. Nu voi putea s-o răsplătesc niciodată îndeajuns. M-a primit în casa ei și s-a purtat cu mine ca și cum aș fi fost al ei. Îi rămân dator pe viață. Iar dacă cineva o va răni, îl omor! Vehemența din vocea lui Nick umplu camera cu un sentiment ciudat. O privi intens pe Karen, apoi se apropie de ușă. Acolo se întoarse și adăugă: Pentru Elizabeth mi-aș da viața, pentru că în afară de faptul că nu m-a născut, m-a salvat.

Plecarea lui o lăsa extenuată. Își alegea ceva de îmbrăcat, fără să-i pese prea mult că puloverul larg crem nu se potrivea foarte bine cu verdele puternic al rochiei de lână peste care și-l pusese. Când se uită în oglindă, își zări fața palidă și părul fără strălucire, dar în acel moment puțin îi păsa cum arăta, căci în clipa următoare când vru să se dea cu ruj se întrebă tristă: ce rost mai avea? Ce rost avea tot ce făcea? Nu se întâlni cu Lisa când coborî la micul dejun și fu bucuroasă pentru asta; cu cât o vedea mai puțin pe Lisa în momentul de față, cu atât mai bine. Tocmai încerca să ia o înghițitură dintr-o felie de pâine prăjită, ce i se părea că avea gust de nisip, când intră Nick, care anunță că se ducea să se culce vreo două ore, pentru că plecase și doctorul. Timsy și Magda se revoltară față de acest program de somn și-i sugerară să doarmă cât simțea nevoia, iar ele i-ar fi adus prânzul la pat. Karen nu comentă nimic; nu-și dorea să se implice în

problemele acestea, mai ales că anunțul lui Nick n-o liniștea deloc: își luase concediu trei săptămâni, lăsându-l în locul lui pe Lester Kirby, colegul care-l ajutase îndeaproape în ultimii ani.

– Cred că merit vacanța asta, adăugă Nick.

O asemenea veste ar fi trebuit s-o facă să sară în sus de fericire, dar se simțea prea slăbită ca să se poată preface în acel moment. Nu se putea gândi decât la cele trei săptămâni pe care era nevoită să le petreacă lângă Nick – zi și noapte! Și totuși, tânjise după întoarcerea lui! Dar stadiul la care se afla relația lor nu putea decât s-o îngrozească. Resemnarea amară, periculos de apropiată de ură, se strecură treptat în inima lui Karen. Ce bine ar fi fost dacă Lisa ar fi plecat! Săptămâna precedentă, înainte de plecarea lui Nick, ajunseseră la o înțelegere tacită. Acum, Lisa stricase dintr-o singură lovitură temelia atât de instabilă. Ziua se scurse încet, însă răceala lui Elizabeth și treburile din casă, se dovediră o foarte bună distragere a atenției. Când sosi momentul inevitabil să rămână singură cu Nick, în intimitatea camerei lor, tăcerea se așează între ei, iar Karen se simți ușurată. Orice, își spuse sec, era de preferat durerii amare provocate de acuzațiile lui Nick. Apoi, lucrând în felu-i caracteristic, ciudat, soarta le oferi o diversivune nu tocmai plăcută; virusul pe care-l prinsese Elizabeth se răspândi în toată casa. A doua zi dimineață, Magda și Timsy se treziră, prezentând aceleași simptome. Imbatabila Timsy reuși să se prefacă încă o zi că n-avea nimic, însă în următoarea fu nevoită să se recunoască învinsă. Două zile mai târziu, chiar și Nick se numără printre atinși. Doctorul se dovedi un oaspete constant în acea săptămână, aducând pastile și anunțându-i că epidemia cuprinsese tot satul. De asemenea, sublinie faptul că erau necesare cel puțin patruzeci și opt de ore petrecute în pat, altfel era posibil să apară complicații respiratorii, lucru care nu-l calmă deloc pe Nick și așa dezgustat de faptul că era bolnav.

Singura care părea imună era Karen, însă până la sfârșitul primei săptămâni, din cauza tuturor responsabilităților care-i căzuseră în spate, era atât de obosită, încât ar fi preferat apariția rău prevestitoare a unei dureri în gât. Măcar nu mai avea timp să se gândească la alte probleme și pentru moment nici Nick. Clifford sună joi să anunțe că avea foarte multă

treabă și nu putea ajunge în acel weekend la Dellersbeck. Acest lucru o supăra pe Lisa și nici buchetul uriaș de flori pe care-l primi a doua zi n-o ajută să se învesească. Lisa nu contenea să se plângă de felul în care-i stătea părul, de felul cum îi arăta pielea, ochii, toate provocate de răceală, și refuza să mănânce.

— E atât de apatică, spuse cu îngrijorare Elizabeth. A trecut mai bine de o săptămână și nu se reface deloc. Și n-o înțeleg.

Karen se uită la tava pe care tocmai o adusese din camera Lisei. Abia dacă se atinsese de micul dejun pe care i-l preparase chiar Elizabeth; băuse doar suc de fructe și luase două guri dintr-o felie de pâine prăjită. Arăta atât de slăbită și de palidă, de trasă la față, încât Karen se simți oarecum vinovată, căci Lisa nu-l primea nici măcar pe Nick. Oare făcuse o greșală îngrozitoare? se întrebase Karen. Oare primirea aceea veselă la care asistase nu fusese generată decât de revederea lui Nick după atâta timp? Se întreabă pentru prima oară dacă nu cumva uitase să ia în calcul faptul că Lisa era model și datorită meseriei căpătase un anume fel de veselie și un mod de a-și exprima sentimentele ușor exagerat, de parcă s-ar fi aflat în fața camerei tot timpul. Oare se putea ca felul în care i se adresa lui Nick, "dragule", să nu însemne nimic mai mult decât modul cum se adresa o vânzătoare prietenoasă la magazin cu "mersi, dragă"?

— E prea slabă. Toate prostiile astea cu a fi extrem de slab... bombăni Timsy, care refuzase să mai stea în pat și-și făcea de lucru acum prin bucătărie. Doar acum a renunțat la prostia aia cu modelele, de ce nu ne lasă să-i dăm mâncare adevărată? mai mormăi nemulțumită ea, schimbând apa la niște flori.

Karen se apucă să elibereze tava și să spele vasele, iar Elizabeth luă repede un prosop, s-o ajute să le șteargă. Fata oftă nemulțumită, dorindu-și ca Elizabeth să se fi dus în pat, să se odihnească, dar realizând că era inutil să protesteze. În ultimele două zile, de când i se permisese să se ridice din pat, își găsise de lucru făcând tot felul de lucruri. Abia acum observă Karen ravagiile pe care le lăsase boala la Elizabeth. Slăbise mai mult decât trebuia; avea fața trasă, ochii adânciți în orbite, arăta mai mult ca o umbră. Karen trase unul din taburete, făcându-i semn să se

așeze.

– Poți să ștergi vasele și stând jos, exclamă ea ușor iritată.

– Nu începe și tu, Karen, izbucni Elizabeth, pierzându-și pentru prima dată cumpătul. Nick, Magda, Timsy...nu pot suporta mai mult de atât. Toată această dădăceală și îngrijorare din cauza mea. Mă simt sufocată!

– Îmi pare rău, murmură Karen, mușcându-și buzele, hotărându-se că mai bine nu mai spunea nimic. Se instalează o liniște stânjenitoare între ele, iar Elizabeth oftă.

– Nu, e vina mea. Probabil că-ți par îngrozitor de nerecunoscătoare, dar...făcu o pauză, apoi se uită rugător la Karen, sunt atât de îngrijorată pentru Lisa.

– Păi...Karen ezită, căutându-și cu mare grijă cuvintele. Știu că e greu să nu fii îngrijorată, dar încearcă să nu fii prea tare. Sunt sigură că o să înceapă să mănânce câte puțin în curând, iar doctorul ne-a avertizat că virusul ăsta creează și depresie.

– Nu, oftă Elizabeth nerăbdătoare, nu e asta. Îmi cunosc fiica prea bine. Întotdeauna îi lua mai mult decât altor copii ca să treacă peste astfel de boli; James obișnuia să spună că-i plăcea să-i aibă pe toți roind în jurul ei. Dar acum e altceva, e ceva mai profund. Lisa nu e fericită.

Karen simți un fior de gheață. Spuse încet:

– De ce crezi asta?

– Nu știu, e mai mult un instinct, murmură Elizabeth, lustruind un pahar. Am simțit asta de ceva timp încoace. Mă tem că lucrurile nu-i merg prea bine în căsnicie.

– Ai vorbit cu Lisa? întrebă Karen fără să se uite la ea.

– Nu, vezi tu, nu mi s-a mai confesat de mult.

– Poate că nu are nimic de povestit.

– Aș vrea să fiu sigură de asta, continuă Elizabeth, privind pe fereastră, apoi se întoarse brusc. Karen, tu nu vezi nicio schimbare la ea? După ce ai lipsit doi ani?

După o clipă de reflecție, Karen răspunse sincer:

– Nu prea, dar probabil că nici n-o cunosc îndeajuns de bine pe Lisa ca să-mi permit s-o judec. Ai...ai vorbit cu Nick?

– Oh, da. Spune că totul e în imaginația mea, că nu e nimic în neregulă cu Lisa. Și că va avea el grijă de noi, dacă s-ar întâmpla ceva. Dar nu înțelegi? exclamă Elizabeth. Mă protejează! Nu cumva să fiu îngrijorată! Nu cumva să mi se spună! Să nu știu nimic! Doar să...doar să mă îngrijorez, să-mi pun întrebări și...suspina și-și acoperi fața cu mâinile.

Karen o luă repede în brațe, încercând s-o liniștească. Niciuna dintre ele nu auzi pașii din bucătărie, apoi auziră vocea lui Nick:

– Aveți un castron la îndemână? Am adus niște struguri pentru...ce naiba?

Zvârli punga pe masă, se repezi la Elizabeth și aproape că o împinse pe Karen la o parte pentru a-și îmbrățișa mama, extrem de blând. O privi furios pe Karen:

– Ce s-a întâmplat?

– E îngrijorată din cauza Lisei, se răsti Karen.

O clipă se priviră mânioși unul pe altul, apoi Elizabeth, îi rugă s-o lase singură câteva minute.

– O să stai jos și o să-mi povestești despre ce e vorba, mumură Nick, conducând-o afară din bucătărie, nu înainte de a se uita o clipă peste umăr la Karen: fă-i niște ceai, Karo.

– Da, bineînțeles.

Tulburată, Karen umplu ceainicul și-l puse pe foc. Temerile lui Elizabeth deveniseră acum și ale ei. Să fi avut Lisa într-adevăr probleme în căsnicie? Karen presupusese întotdeauna că nu-l cunoștea suficient de bine pe Clifford pentru a-l judeca, și prin urmare nu putea analiza situația celor doi. În lunile în care fusese împreună cu Nick, atunci când îl întâlneau pe Clifford, acesta fusese foarte politic, oarecum retras și, atunci când era în această postură, o gazdă minunată. În ochii ei, Cliff se purtase întotdeauna cu mult respect față de Lisa, iar din punct de vedere material, Lisa nu se putea plânge. Dar dragostea...Era imposibil să cunoști cu adevărat un bărbat, dacă nu locuiai cu el, se gândi Karen. Ceainicul anunță nervos că apa era gata. Karen pregăti tava, pe care așeză ceaiul proaspăt și două cești. Când intră în sufragerie, râsuflă ușurată, căci Elizabeth părea că se liniștise. Nick murmură ceva, spunând că se întoarce

într-o clipă.

– Probabil crezi că suntem o familie foarte ciudată și greu de suportat.

– Nu e adevărat, spuse repede Karen, pregătindu-i ceaiul așa cum îi plăcea lui Elizabeth.

În câteva clipe se întoarse și Nick, aducând sacoșa pe care o lăsase în bucătărie.

– I-am dus struguri Lisei...părea mulțumită, spuse el. Poate asta o să te înveselească, adăugă, scoțând un pachet mare pe care i-l înmână lui Elizabeth.

– Oh, Nick! Mă răsfeti prea mult...murmură ea, admirând cutia cu bomboane de ciocolată foarte fine. Apoi se ridică și-l îmbrățișă. Dar soția ta? Ea nu merită un cadou? După cât ne-a îngrijit?

– Credeai că am uitat de ea? o întrerupse Nick, scoțând încă un pachet și întorcându-se spre Karen, pe care o luă prin surprindere cu un sărut cald și pasional, de parcă ar fi vrut s-o asigure pe Elizabeth că nu trebuia să aibă dubii în privința lor.

Karen desfăcu pachetul cu degete tremurânde, pe de-o parte muștrându-se pentru mascarada pe care o jucau, pe de alta plăcut surprinsă și măgulită de cadoul neașteptat. Dar era conștientă de faptul că Nick n-ar fi făcut asta dacă n-ar fi fost Elizabeth și Lisa; cum ar fi putut s-o lase pe dinafară? își spuse cu amărăciune. Cutia ei era mai mică, din lemn cu încrustații aurite, și conținea niște bomboane de ciocolată umplute cu lichior extrem de fine și de scumpe.

– Vezi, n-am uitat care sunt preferatele tale, murmură el ironic. Și eu? Nu primesc nimic pentru asta? întrebă ironic.

Karen se văzu obligată să-și arate recunoștința de soție. Vru să-l îmbrățișeze, dar Nick nu-i mai dădu drumul; dintr-o dată, părea posedat de un duh rău. Începu s-o sărute sălbatic pe gât și o mângâie pe sâni.

– Nick! Elizabeth e aici! șuieră Karen.

– Și ce? murmură el, dar o eliberă din strânsoare, plesnind-o ușor peste fund. Karen se înroși, dar el adăugă: ar fi trebuit să știi până acum, scumpo, că întotdeauna îmi primesc plata pentru cadourile pe care le fac!

– Biata Karen, ai făcut-o să se rușineze, îl muștră Elizabeth. Serios,

te-ai purtat ca un mitocan, Nick.

– E din cauza căldurii din America de Sud...încă nu mi s-a răcorit sângele. Hai, cine deschide cutia cu bomboane? întrebă el fără vreo muștrare de conștiință.

– Eu... și acum, că tot mi-am adus amine, mai povestește-mi despre Brazilia, exclamă Elizabeth. Nu mi-ai povestit mai nimic și...

Fu întreruptă de soneria telefonului. Încercă să se ridice, dar Nick o rugă pe Karen:

– Ești mai aproape... te duci tu, iubito?

Știa ce să spună exact când trebuia. Oare cum reușea? Erau momente când îi venea să creadă că nu se schimbase nimic, că încă se iubeau. Apoi își aminti cum o sărutase câteva clipe mai devreme și se mânie. Nick știa că nu i s-ar fi putut împotrivi, așa că pur și simplu profitase de acest lucru. Cam atât ținuse înțelegerea lor, se gândi ea cu amărăciune, ridicând receptorul. Sunase prietenul neamț al lui Major Carson, domnul Lindner, care o căuta pe Elizabeth. Ochii acesteia sclipiră când se ridică să meargă la telefon. Nu și cei ai lui Nick. El se încruntă.

– Sper că Elizabeth nu se obosește prea mult cu astfel de întâlniri. Încă nu se simte bine, mormăi el nemulțumit.

Dintr-o dată Karen își pierdu cumpătul.

– Nu crezi că ar fi cazul s-o lași pe Elizabeth să hotărască de una singură? Sau vrei s-o transformi într-un prizonier și s-o legi de pat?

Nu mai rămase pentru a-i asculta răspunsul; își puse un hanorac și ieși afară, fără să aibă o țintă anume și fără să țină cont de faptul că era cam răcoare și ceață. Când ajunse la poartă, o luă spre cascada din Dellersbeck. Vara era plăcut să faci această plimbare, dar nu și pe o vreme ca cea de azi. Nu se întâlni cu nimeni și după vreun kilometru și jumătate îi era frig și se simțea mai deprimată ca oricând. Însă își continuă cu încăpățănare drumul și nu după mult timp zgomotul apei o anunță că se apropia. Se așeză pe băncuța umedă și privi absentă apa ce cădea în șuvoaie. După câteva minute simți umezeala rece cum îi trece prin haine, dar ceva din acea cădere de apă vijelioasă, spuma pe care o formau jos cercurile de apă, zgomotul din jur o fascina și o făcea să rămână locului.

Se întrebă câți stătuseră acolo ca ea, visând, căutând răspunsuri la diverse probleme, cine știe câți, în disperare de cauză, fuseseră tentați de adâncul văii...Câte cuvinte de dragoste, câte promisiuni fuseseră șoptite acolo, câte jurăminte...?

— Încă îmbufnată?

Karen tresări speriată, își încleștă mâinile pe bancă, hotărâtă să nu cedeze în fața frigului sau a oricărui lucru pe care i l-ar spune. Să stea să înghete, așa merită! își spuse nervoasă.

— Elizabeth te-a văzut plecând, cotinuă Nick, văzând că nu spune nimic. Așa că m-am gândit să fac puțin spectacol, să te prind din urmă, dar când te-am văzut că faci stânga pe lângă râu, am fost nevoit să te urmez.

— De ce? se răsti ea.

Nick îi ignoră tonul.

— Din cauza asta, spuse el, arătând ceața din jurul lor, care devenise mai deasă.

— Și te-ai gândit că poate mă pierd prin ceață. Ce drăguț din partea ta!

— Te porți ca un copil. Oamenii din zonă sunt foarte atenți pe o vreme ca asta. Ar trebui să faci la fel.

Karen se strâmbă ușor:

— Păcat că nu e suficient de deasă încât să te fi rătăcit!

Nick făcu o mișcare bruscă, iar ea tresări fără să vrea, atentă la o posibilă dezlănțuire a furiei lui. Dar nu făcuse decât să-și încrucișeze brațele.

— Văd că încă ești îmbufnată din cauza indiscreției mele.

— Mai mult decât atât...sunt pur și simplu sătulă, epuizată. N-a fost drept! Și știi asta.

— Poate, spuse, ridicând din umeri. Dar mi-a plăcut.

— Mie nu!

— Tu nu ești ca mine!

— Oh, ești imposibil!

— Nu. Sunt doar un bărbat care a avut o reacție normală față de corpul soției lui. Încă ești atrăgătoare. Nu văd de ce n-aș recunoaște asta, orice

s-ar întâmpla.

Cum putea fi atât de crud? se întrebă Karen, încercând să-și controleze tremuratul, fără șanse.

– Ascultă, îi strigă ea, nu trebuie să faci asta de față cu Elizabeth, doar ca s-o convingi că totul e în regulă. E dezgustător!

– Nu te credeam atât de pudică, draga mea, murmură el cinic. Pentru numele lui Dumnezeu, nu te mai agita din cauza asta!

– N-are nicio legătură, strigă ea, înroșindu-se. Și Elizabeth s-a simțit la fel de prost.

– Într-un fel, sper să fi fost așa.

– Poftim? șuiera ea, privindu-l cu ochi mari. Vrei să spui...adică ai făcut-o intenționat?

– Bineînțeles.

– De ce naiba?

– Din motive ce ar trebui să fie evidente.

– În mod cert ți-ai făcut cunoscut punctul de vedere, exclamă ea. Să nu îndrăznești să mai faci așa ceva.

– N-ar trebui să mai fie necesar.

– Sper că nu! Sau mă voi vedea nevoită să-mi încalc partea din înțelegere.

– N-a fost un târg! spuse Nick rece. A fost o promisiune. Să nu uiți asta.

– Nu prea-mi dai ocazia s-o fac!

Nick se ridică și o privi aspru, cu mâinile în buzunare.

– Cred că, în sfârșit, i-am spulberat dubiile lui Elizabeth.

– În legătură cu noi?

Nick încuviință. Karen se ridică la rândul ei, tremurând din cauza frigului.

– Nu știam că e îngrijorată din cauza noastră.

– Până în acest moment, din câte știu eu, nu era. Dar am de gând să păstrez situația în felul acesta.

– Atunci, îți sugerez să nu-mi mai arunci în față promisiunile făcute. Elizabeth nu va afla nimic de la mine, dacă asta te îngrijorează atât de

mult.

– N-am cum să nu fiu îngrijorat! La naiba, Karen...se întoarce cu fața la ea, nu înțelegi că presimțirile pe care le are Elizabeth în ceea ce o privește pe Lisa sunt adevărate?

Karen se blocă o clipă.

– Doar nu vrei să spui că...?

– Ba da. Căsătoria Lisei atârână de un fir de ață.

– Dar am crezut mereu...Karen își mușcă buzele. Adică, am crezut că ea și Clifford sunt...

– Atunci, te-ai înșelat. Oh, da, i-a dat tot ce și-a dorit din punct de vedere material – o casă luxoasă, bani, haine, bijuterii, poziție socială. Lisa ar putea ajunge contesă cu un castel într-o bună zi, dacă...se opri, ridicând din umeri. Din punctul ăsta de vedere, căsnicia i-a adus tot ce și-a propus vreodată că va avea. Dar nu e destul.

Karen încercă să-și rețină un fior.

– Dar credeam că o iubește. Oh, știu, Clifford a fost întotdeauna mai reținut și un pic...

– Mut ca un pește? râse Nick. Întotdeauna mi s-a părut că asta e impresia pe care le-o dă femeilor. Dar nu-l înțelege greșit. Deși nu e genul vorbăreț și spontan, o iubește nebunește. O iubește atât de mult, încât e gelos pe bărbații care o privesc. Dar nu e de-ajuns pentru Lisa.

Normal că nu e, se gândi Karen cu amărăciune. Un singur bărbat nu va fi niciodată de-ajuns pentru Lisa...

– Căsnicia lor a fost sortită pieiri din momentul când se îndreptau spre altar, continuă Nick încet. Sunt pur și simplu incompatibili. Mă mir că a durat atât.

– Atunci, de ce s-a căsătorit cu el? îl întreabă tristă.

– Pentru că Lisa a făcut aceeași greșeală pe care au făcut-o multe alte fete, spuse el, îndepărtându-se ușor. A crezut că banii aduc fericirea. Asta până a descoperit că lipsea ceva. Nu-l iubea suficient de mult.

Capitolul 9

Nick vorbi foarte puțin pe drumul de întoarcere, iar Karen se mai liniști. Mai aveau foarte puține să-și spună și ajunseseră la un nivel la care tăcerea inducea o anumită stare de siguranță, care-i ferea de a se mai răni reciproc. Însă când se zări vârful casei, Nick observă:

— Poate să dureze câteva zile bune.

Prezicerea se dovedi adevărată. Ceața deveni mai deasă și ținu trei zile. Din când în când mai apărea câte o breșă în nori, lăsând o vreme să strălucească soarele, dar nu dura mult însă și locuitorii din Dellersbeck erau din nou închiși în capsula timpului. Clifford ajunse vineri, pe la ora prânzului, și încercă să-i consoleze, spunându-le că până în York strălucea soarele; Lisa păru a mai ieși din apatie, ascultând veștile aduse de Cliff. Adusese cu el o mulțime de broșuri turistice, sugerându-i că poate ar vrea să înceapă să facă planurile pentru vacanța de vară, iar Lisa își recăpătă parte din strălucirea obișnuită, ghemuită pe un covoraș în fața focului, selectând diverse destinații. Această mică diversiune îi înveseli pe toți. Nimănui nu-i surâdea ideea de a se plimba pe ceața aceea, așa că ideea unei planificări a vacanței de vară se dovedi reconfortantă. Până duminică, toți aveau destinații selectate; Lisa și Clifford aleseseră Seychelle, Magda se arătase interesată de Italia, pe Elizabeth o fascinasă un intinerar exotic ce cuprindea Bali, Thailanda și Japonia, iar Timsy anunță că-și va vizita sora în Southend, ca de obicei. Singurul care rămăsese rezervat în fața destinațiilor turistice prezentate în pliante, era

Nick.

– Dar nu vrei și tu o vacanță anul acesta? întrebă Lisa.

– Am una chiar acum.

– Scumpule, nu prea aş numi asta o vacanță. Cu soția ta cum rămâne? îl întrebă și Elizabeth.

– Karen știe foarte bine că poate oricând să petreacă de una singură o mică vacanță.

Karen nu fu singura surprinsă de această declarație. Dar înainte să aibă ocazia să dea o replică potrivită, Lisa și Elizabeth se arătară contrariate, vorbind în același timp, apoi se uitară una la alta și se opriră.

– Spune tu, scumpo...sunt sigură că voiai să spui același lucru, murmură Elizabeth, privindu-și fiica.

– Nu cred, mămico. Tu voiai să te pronunți împotriva unei asemenea idei îngrozitoare, ca aceea a unei vacanțe separate pentru Karen și Nick. Dar eu nu sunt de acord cu asta. După părerea mea, soții ar trebui să-și petreacă vacanțele în locuri diferite. În definitiv, stau împreună tot restul anului. Oh, știu că soțul meu nu e de acord cu asta și i se pare o idee cumplită, spuse ea zâmbindu-i lui Cliff, dar nu e nimeni de acord cu mine?

– Depinde de persoana care te însoțește în această vacanță, interveni Nick sec.

Toată lumea râse cu excepția lui Clifford, care aruncă pliantul ce-l avea în mână, pe masă.

– Și presupun că după asta urmează schimbul de soți.

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Cliff...șuieră Lisa, fără să se uite la el, ne întoarcem la vechea discuție. N-am spus niciodată că aş pleca însoțită de altcineva, dar tu imediat presupui asta. Cum rămâne cu călătoriile așa-zis de afaceri pe care le faceți voi, bărbații? Știm cu toții ce se întâmplă în astea! Cât despre tine, Nick...Lisa se opri și se uită fix la el, într-adevăr ți-ai schimbat perspectiva.

– În legătură cu ce? întrebă, strâmbându-se ușor. Nu cred că am spus ceva îngrozitor.

– Nu e vorba de ce anume ai spus, ci de felul în care ai făcut-o, chicoti

Lisa.

Nick ridică indiferent din umeri.

– O simplă afirmație, mă tem. Nu e cazul să se facă mare tam-tam.

– Oh, dar nu fac așa ceva! Doar că sunt surprinsă. Mă așteptam să fi de partea ideii de stabilitate casnică. O privi apoi pe Karen, cu o expresie ciudată în privire. Ești foarte norocoasă, Karo! Fratele meu pare să se fi alăturat societății moderne. Profită acum, până nu-și revine!

– Deja mi-am revenit! murmură Nick, ridicându-se să deschidă televizorul, afișând o atitudine nonșalantă, cu o mână în buzunar, butonând canalele.

Creează o ușoară diversiune, dar nu înainte ca privirile tuturor să fie ațintite asupra lor; Karen îi întâlnește privirea, aproape amenințătoare, cinică, ce conținea și o provocare pe care nu îndrăzni să o accepte. Dintr-o dată, se simți epuizată. Dacă ar putea fugi! Dacă ar putea scăpa de tot ce o înconjură acum, de ostilitatea din ce în ce mai vădită a Lisei și de teama ca Elizabeth să nu afle adevărul. Dar cel mai mult își dorea să fi putut scăpa de nopțile tensionate pe care era obligată să le petreacă alături de Nick. Din momentul când se trezea și pe toată perioada zilei nu reușea să-și alunge acest gând; acela al atâtor nopți lângă el, care încă îi era soț, dar care se purta ca un simplu străin ce dormea în patul alăturat...Și în fiecare clipă teama că oricând, ceva putea fi scânteia dezastrului. Cât mai putea ține asta sub control? Cât va mai putea Nick să se controleze...? Oftă. Poate că era mai bine că n-avea aceste răspunsuri. Ar fi fost insuportabil să le aibă. Săptămâna următoare cerul se luminează, detensionând puțin atmosfera creată de ceața deprimantă. Încet, încet, soarele strălucește, iar pe cer nu se mai vedea nici urmă de nor. Sună domnul Lindner pentru a-și anunța vizita la ceai, la Elizabeth, care trebuia să-i arate tufele de trandafiri proaspăt plantate. Lisa plecă în vizită la niște prieteni din Harrogate, unde avea să rămână peste noapte, iar Nick voia să repare o poartă și un geam de la seră. Karen îl asista, rugându-se ca această liniște să nu fie de scurtă durată, pentru că avea nevoie de ea ca să-și recapte echilibrul sufletească. Când vremea se îmbunătățește simțitor, Nick sugerează ca la întoarcerea Lisei să facă o mică excursie de o zi prin

împrejurimi. Plecară dis-de-dimineată, îndreptându-se mai întâi, la rugămintea lui Elizabeth, spre mănăstirea Rievaulx; Elizabeth, Lisa și Karen în mașina lui Nick, iar Magda împreună cu Timsy în mașinuța acesteia din urmă. Priveliștea era minunată: totul era verde și parcă renăscuse, iar narcisele și margaretele înveseleau privitorii cu zâmbetul lor larg. Era un adevărat aflux de mașini pe șosea; mulți alții, ca și ei, nu putuseră rezista zilei minunate de afară și ieșiseră la plimbare. Lui Karen i se părea că semănau cu niște invadatori în micuțul sat liniștit; într-o curte leagănul stătea nemișcat, așteptându-și stăpânul să se întoarcă de la școală, în timp ce o găină pășea liniștită prin parcare. Naosul mănăstirii se ridica impunător, ca o dovadă a maestrilor zidari care o înălțaseră cu atâtea secole în urmă. Karen era puternic impresionată de atmosfera din jurul ei, iar râsul Lisei o irită. Se întoarse și o zări pe Lisa, care mergea alături de Nick; Magda dispăruse, iar Elizabeth și Timsy plecaseră să admire altarul din partea vestică a clădirii. Karen făcu încă un pas, apoi se opri. Lisa se împiedicase, iar Nick se repezise s-o prindă. După sprietura din primul moment, Lisa începu să râdă, în timp ce Nick îi masa glezna. Se îndepărtară apoi, pășind încet; Lisa aproape se sprijinea de umărul lui, iar el nu părea deranjat. Karen se cutremură. Toată bucuria acelei zile petrecute în aer liber îi dispăru. Privi absentă în jurul ei, spunându-și că era o prostie și că nu era nimic anormal în comportamentul celor doi. Nick avusese reacția normală a oricărei persoane care ar fi însoțit-o pe Lisa și chiar dacă teoria ei se dovedea adevărată, ce importanță mai avea? Căsnicia ta s-a încheiat! își spuse cu dârzenie. Ce mai contează care va fi femeia de care Nick se va îndrăgosti? Karen închise ochii ca și cum în acest mod s-ar putea ascunde și se putea feri de această deziluzie. Dar durerea era în sufletul ei și nimic n-o putea domoli...cu excepția ajutorului care-i era refuzat. Se resemnă în fața durerii și porni spre mașină. Nick le duse să ia prânzul la Helmsley, iar în timpul mesei Karen nu reuși să-și ia ochii de la Lisa. Era ceva diferit la ea, o ușoară schimbare pe care Karen nu reușea s-o înțeleagă. La o primă vedere părea aceeași Lisa, veselă ca întotdeauna, dar această veselie nu-i lumina și ochii. Ochii trădau ceva ascuns; pentru o clipă, lui Karen i se păru că zărește o urmă de disperare

în azuriul de sub gene, dar în aceeași clipă Lisa o surprinse și o privi mirată, aproape sfidător, apoi se uită în altă parte. Oare citise vinovăția în privirea ei? Era adevărat; poate era cazul să recunoască asta, în speranța că va putea depăși acest moment cu mai multă ușurință, dacă reușea să conștientizeze sursa durerii. Poate că reușea să se elibereze de această invidie față de Lisa, care știa exact ce să facă pentru a atrage devotamentul lui Nick, dorința lui de a o proteja, prietenia lui...poate chiar dragostea lui. Și totuși, ea putea distruge această putere a Lisei...Înspăimântată de propriile gânduri, își frecă tâmpile. Nici în cele mai înspăimântătoare momente nu luase în considerare această variantă. Pentru că s-ar fi distrus pentru totdeauna, dacă ar fi făcut asta...

– Te simți bine, scumpo? o întrebă Elizabeth, mângâind-o ușor pe mână, moment în care Karen se simți extrem de jenată pentru îngrijorarea pe care i-o crease bătrânei.

– Da, spuse ea, forțându-se să zâmbească. Da...sunt bine, adăugă, însă durerea din stomac o făcea să se simtă din ce în ce mai prost.

Toți celilalți se opriră și-și concentrară atenția asupra lui Karen, care se înroși și se uită în farfurie la desertul delicos, pe care știa că nu-l mai putea înghiți și cu toate astea trebuia, măcar, să se prefacă. Magda se înclină spre ea.

– Am aspirine la mine, vrei să-ți aduc două?

Karen acceptă, realizând că era mai ușor să accepte oferta, decât să refuze și să prelungească și mai mult acest moment jenant.

– Ai prefera să ne întoarcem acasă, scumpo? o întrebă Elizabeth, încă îngrijorată.

– Nu...nu vreau să vă stric ziua tuturor. Sunt bine, serios.

Înghiți repede cele două pastile aduse de Magda, dorindu-și numai să înlătore dubiile lui Elizabeth. Zâmbi și se uită fix în ochii lui Nick. El părea să fi citit dincolo de această mică șaradă și reuși cu greu să-i susțină privirea.

– Ești sigură că te simți bine, Karo? o întrebă.

Ea încuviință în tăcere, iar Nick, aparent satisfăcut de răspuns, comandă cafeaua. Momentul trecuse, iar Karen răsuflă ușurată în sinea ei.

Trebuia să învețe să-și mascheze sentimentele, își spuse. Nu mai pierdură mult timp la cafea. Nick își propuse s-o ia încetisor spre Lastingham și Rosedale, pentru ca apoi să se îndrepte spre încântătoarea vale Esk, în pitorescul orașel Whitby. Ajunseră aici în jur de ora patru. Serviră câte un ceai și câțiva biscuiți cu unt la o cafenea cochetă, apoi porniră pe jos să exploreze vechiul port. Totul reprezenta o noutate pentru Karen, așa că plimbarea pe străduțele înguste, pe lângă casele din piatră cu acoperiș roșu, construite una lângă alta de-a lungul portului, o făcură să uite o vreme de toate problemele, bucurându-se doar de ceea ce vedea. Elizabeth vru să treacă podul spre partea de est, unde hoinăriră prin vechea piață. Tot aici găsiră magazine mici ce vindeau de toate: crabi umpluți și scrumbii afumate, haine de ploaie și hanorace, plăcinte făcute în casă, obiecte de anticariat și bineînțelele omniprezentele magazine de suveniruri; găseai acolo ce doreai. În cele din urmă, Nick își privi ceasul.

– Ești gata de întoarcere? o întrebă el pe Elizabeth.

– Cred că da...imediat, murmură Elizabeth, uitându-se peste umăr. Am trecut pe lângă un magazin foarte drăguț mai devreme. Aș vrea să-i cumpăr ceva lui Karen care să-i amintească de locul ăsta.

Nu mai așteptă răspunsul lui și plecă la braț cu Timsy, în timp ce Nick se uita în jur nerăbdător.

– Unde a plecat Lisa?

– În magazinul acela, spuse Magda, arătându-i un magazin micuț și cochet. A văzut o jachetă cu alb și portocaliu. Era superbă.

Karen îl observă strâmbându-se, realizând probabil cătă vreme va pierde Lisa acolo. Începuse să povestească ceva, când se opri și oprinse brusc de mână pe Karen și o trase pe trotuar, la timp pentru a o feri de o camionetă ce trecu extrem de aproape pe lângă ea. Șoferul claxonă nervos și se pierdu în zare. Nick o ținea strâns lipită de el. Ca prin vis Karen auzi vocea Magdei, care spunea că astfel de camionete mari n-ar trebui să aibă permisiunea de a circula pe străzi atât de înguste. Nu vedea nimic și nu simțea decât respirația caldă a lui Nick, iar inima începu să-i bată cu putere. La început crezu că se datora spaimei, dar apoi înțelese că era provocată de simpla apropiere dintre ei. Apoi Nick îi dădu drumul și

tulburarea trecu. Îl auzi spunându-i Magdei:

– Vrei să-i spui tu Lisei unde am plecat? apoi o atinse ușor pe cot, ghidând-o, iar ea îl ascultă orbește. Stai! îi strigă cu asprime.

De data asta era doar un biciclist, dar numai atenția lui Nick o salvase și acum.

– Ce naiba se întâmplă? Nu te simți bine? o întrebă, privind-o cu ochi mari.

– Bineînțeles că mă simt bine, răspunse ea mândră.

– Păi, ai grijă, pentru numele lui Dumnezeu. Strada nu e locul potrivit să visezi cu ochii deschiși.

– Nu făceam asta.

– Orice ai fi făcut. Aproape ai intrat în biciclistul ăla.

– Nu pot să citesc gândurile oamenilor! izbucni ea.

Brusc ochii i se umplură de lacrimi. Totul părea să meargă de-a-ndoaselea în acea zi. Se scutură din mâna lui și simți dorința de a striga la el.

– Nu știam dacă vrei s-o aștepti pe Lisa sau dacă vrei s-o urmezi pe Elizabeth și nici nu mă așteptam ca un ditamai camionul să treacă pe acolo ca un...

– Oh, las-o baltă!

– Atunci, nu vorbi cu mine de parcă aș fi o idioată.

– Dar nici n-am spus așa ceva!

– Și nu striga la mine! exclamă ea, luând-o la fugă. Nick o prinse însă repede din urmă.

– Nu fac asta...și încearcă să vorbești mai încet, șuieră el. Dacă ai chef de ceartă, așteaptă până ajungem acasă.

– Oh, ești imposibil! mârâi ea printre dinți.

– Și eu aș putea spune același lucru. Ce naiba te-a apucat azi?

– Chiar trebuie să mai întreb? murmură ea acru, mergând mai încet.

Uite-o pe Elizabeth.

– Da, spuse el, controlându-și expresia feței. Crezi că poți să-mi înduri prezența și să te porți civilizată încă puțin? Măcar de dragul ei, dacă nu de al meu.

– Nu te teme, veni replica lui Karen, la fel de rece. N-am uitat. Din păcate, talentele mele de actriță nu se compară cu ale tale.

Îl auzi înjurând printre dinți și știi că lovise unde trebuia. Dar Nick nu mai spusese nimic, iar ea îl lăsa s-o țină de braț, cu toate că era conștientă de faptul că atingerea lui nu mai era caldă, ci emana doar animozitate. Elizabeth stătea în fața micuțului magazin de suveniruri, proaspăt vopsit, ale cărui ferestre se vedea că erau decorate pentru sezonul de vacanțe. Vase colorate, tot felul de textile și obiecte din piele erau etalate în vitrină, iar pe un șevalet în miniatură stătea o plăcuță cu scris de mână, care anunța că înăuntru se găseau materiale și unelte pentru artiști plastici. Karen răsuflă ușurată, văzând-o pe Elizabeth fascinată de vitrina frumos aranjată; dacă s-ar fi uitat o clipă după fiul și nora ei, ar fi fost tulburată de spectacolul dintre cei doi. Abia acum se întoarse spre ei și le zâmbi.

– Nu e frumoasă geanta aia cu motive indiene? Ți-ar plăcea? Sau vrei să intrăm să vedem și altele? o întrebă Elizabeth pe Karen.

Aceasta ezită, dar Nick zâmbi resemnat, adoptând figura bărbatului care se pregătea pentru o sesiune de cumpărături feminine.

– Du-te, îi spusese el. Te aștept aici.

Dar Elizabeth nu era de acord cu asta.

– Nu, trebuie să vii și tu. Am nevoie de tine să alegi ceva. Are grijă Timsy de ceilalți.

Când o urmă în magazin, Karen n-avu nicio presimțire. Știa doar că trebuia să aibă grijă ca Elizabeth să nu aleagă un cadou prea costisitor. Karen privi cu respirația tăiată prețul genții pe care le-o aduse vânzătoarea, și fu recunoscătoare că se abținuse de la vreo laudă a obiectului. Conștientă de prezența lui Nick și simțindu-i privirea ironică sfredelindu-o din spate, Karen se uită prin magazin, în speranța de a găsi ceva nu foarte scump, dar care să satisfacă impulsul de generozitate al bătrânei. Elizabeth se plimbă o vreme prin magazin, apoi ochii îi căzură pe un set cu obiecte din piele roșie.

– Te rog... murmură Karen disperată, ceva mic...

Elizabeth zâmbi.

– Acum mi-am amintit... vi se apropie aniversarea de trei ani de căsătorie. Pielea e simbolică pentru trei ani, nu-i așa?

Vânzătoarea scoase un carnetel cu un tabel, pe care-l verifică.

– Da, doamnă, aveți dreptate. Anul trei e pielea.

Setul era deja împachetat, dar Elizabeth încă hoinărea prin magazin. Alese o poșetă pentru Magda, încă una pentru Timsy și un cufăraș din argint pentru Lisa. Apoi se întoarse spre Karen.

– Acum, scumpo, vreau să-ți cumperi ceva ce-ți place ție, nu ce-mi place mie, dar care e posibil să nu se potrivească și cu gusturile tale.

Vânzătoarea zbârnâia, împachetând toate cumpărăturile. Elizabeth îi făcuse ziua mai frumoasă! Așa că riscă puțin:

– Avem un atelier la etaj, doamnă. Poate vedeți ceva acolo...

– Haide, spuse Elizabeth entuziasmată, iar când ajunse în capătul scăării spiralate, murmură cu răsuflarea tăiată. Oh, ce zi minunată am avut!

– Da, întotdeauna ți-a plăcut să-ți cheltui banii pentru familia ta, spuse Nick sec. Dar te rog să nu exagerezi!

– Nu-i pot lua cu mine, Nick, îi aminti Elizabeth simplu.

Nick fu redus la tăcere. Se trase înapoi, privindu-și mama care studia rafturile cu proțelanuri și sticlă și zări apoi o pasăre din cristal albastru-piesa centrală. Cu toții o priveau și nu prea aveau ce spune. Era atât de delicată cu aripile desfăcute, lucrate cu minuțiozitate, de parcă artistul ar fi vrut să-i înghețe zborul pentru posteritate. Elizabeth se întoarse spre Karen cu o privire extrem de caldă.

– Nu mai ai nicio întrebare acum, nu-i așa? E doar o fericire pură. Vreau să ți-o dăruiesc, scumpo.

Îi făcu semn vânzătoarei, iar pasărea plecă la împachetat. Nick se pregătea să coboare, când le zări pe Lisa și pe Magda, care urcau.

– Ce lucruri minunate! exclamă Lisa. Ce-ai cumpărat, mămico? Ceva pentru mine?

– Vrăjitoare lacomă! șuieră Nick, luând pachetele din brațele surorii lui. Trebuie să ai răbdare să vezi.

Lisa se strâmbă la el și porni să exploreze atelierul. Nick și Elizabeth o urmau, iar Karen profita de ocazie și alese un clopoțel de sticlă pe care-l

admirase Elizabeth. Mai era încă unul mai mare, dar, făcând o scurtă analiză a banilor din portofel, trebui să se mulțumească să-l ia pe cel mic; era un simbol al iubirii ce i-o purta și voia să-l cumpere cu banii ei, nu ai lui Nick. I-l duse vânzătoarei, apoi se întoarse la timp pentru a o auzi pe Lisa întrebând:

– Ce-i acolo?

Fără a suspecta ceva, îi urmă pe ceilalți în galeria din capătul atelierului. Când îi prinse din urmă, un fior rece de groază îi străpunse inima. Toate celelalte picturi de pe pereți se pierdeau în ceață; una singură rămăsese clară, într-o ramă albă. Părea să crească, umplând toată galeria și privind-o acuzator pe Karen. Nu se putea mișca. Nu putea decât să se uite îngrozită la acea imagine catastrofică, știind că era prea târziu pentru a mai fugi și neîndrăznind să-l privească pe Nick. Ca prin vis, auzi vocea lui Elizabeth.

– Știu că mulți nu apreciază asta, dar mie mi se pare frumos.

– Nu, e ieftin și comercial. Mie...

Se opri. Lisa bâiguise ceva, dar în clipa următoare se prăbuși leșinată la pământ.

Capitolul 10

Vânzătoarea apăru în fugă. Elizabeth icni de spaimă și se prăbuși în genunchi, iar celelalte două femei țipară speriate.

– Dați-vă la o parte! Aduceți-mi un scaun! izbucni Nick, iar vânzătoarea se execută, speriată. Nick se aplecă și descheie haina Lisei și cordonul strâmt al fustei, apoi o luă cu blândețe în brațe. O duse în partea din față a magazinului și o așeză pe scaunul pe care-l adusese vânzătoarea. O sprijini atent și răsuflă ușurat când Lisa se mișcă ușor și gemu.

– Ești bine, îi șopti. Nu te speria, scumpo.

– Uite, am niște săruri parfumate, spuse Magda și-i întinse sticluța lui Nick.

Lisa gemu din nou și împinse la o parte sticla.

– Ce s-a întâmplat? întrebă slăbită. Am leșinat?

– Da, murmură el, îndemnând-o să bea din paharul cu apă adus de vânzătoare.

– Te rog, șopti ea, du-mă acasă, Nick. Mă...mă simt, tremură vizibil, atât de rău și...mi-e frică.

– O să plecăm spre casă imediat ce te simți în stare să mergi. Scările alea nenorocite sunt prea înguste...sau te car eu.

Toți o priviră neliniștiți pe Lisa, care se ridică nesigură și se sprijini de Nick pentru a putea coborî. Karen îi luă poșeta și pachetele pe care le scăpase pe jos. Ea însăși era tulburată și nu-și dorea decât să iasă din

magazinul acela care se dovedise prevestitor de rele. La parter se întâlniră cu patroana magazinului, care venise să închidă. Era o femeie subțire, încă atrăgătoare la cei cincizeci și ceva de ani, care se dovedi extrem de îngrijorată pentru ce se întâmplase. Se oferī chiar să le facă tuturor câte un ceai, întrebă dacă era cazul să cheme un doctor și, într-un final, când află că mașina lor era parcată la ceva distanță, se oferī să-i ducă până acolo chiar ea. Așa că Elizabeth, Nick și Lisa plecară înainte, iar Karen, Magda și Timsy făcură drumul pe jos până în centru unde aveau mașina parcată și merseră împreună spre casă, ajungând la o oră în urma celorlalți. Karen fu extrem de tăcută de-a lungul călătoriei; nu reușea să scape de sentimentul acela de rău pe care-l avea și era îngrozită de reîntâlnirea cu Nick. Păși încet în hol, de parcă ar fi vrut să amâne inevitabilul și merse în camera de zi, unde era lumină. Nick stătea în fața focului, însă nu se putea citi nimic pe fața lui.

– Începusem să ne îngrijorăm, spuse el pe un ton care n-o liniștea deloc.

– Cum se simte Lisa? întrebă ea, uitându-se în altă parte.

– Acum cred că doarme, murmură obosită Elizabeth, din fotoliu. S-a dus direct în pat, cum am ajuns acasă. N-am putut s-o convingem să mănânce sau să bea ceva și nici să chemăm doctorul, adăugă neliniștită. Mă îngrijorează felul în care a leșinat atât de brusc.

Karen clătină ușor din cap. Avea dreptate; pur și simplu se stinsese, iar când își revenise din leșin, arăta ca o stafie, palidă și cu privirea pierdută.

– Și părea atât de veselă azi, continuă Elizabeth, de parcă reușise în sfârșit să învingă virusul ăsta nenorocit. Aș vrea să ne lase să-i facem un control amănunțit.

– Nu poți decât să-i sugerezi asta, interveni Nick. Lisa e o persoană adultă acum, iar tu trebuie să începi să înțelegi asta, adăugă el zâmbind trist, chiar dacă știi că ți-e greu să te dai deoparte și să-ți privești copilul care a crescut.

– Presupun că ai dreptate, surâse ironic Elizabeth. Și voi o să treceți prin asta, scumpule.

— Oare vom trece prin asta?

Se uitase la Elizabeth, dar Karen surprinsese scurta ezitare dinaintea lui "vom" și nici nu se putea înșela asupra privirii ironice pe care i-o arunca acum peste creștetul bătrânei.

— Ești pregătită pentru zgomotul acelor piciorușe, dragă? o întrebă, ridicând din sprâncene.

Îi venea să-l pocnească; ar fi vrut să-l facă să simtă măcar puțin din durerea pe care i-o provoca el cu aceste cuvinte. Își încleștă mâinile pe spătarul fotoliului și încercă să-și controleze vocea când spuse:

— Acum nu, și nici tu nu cred că vrei asta, încă.

— Te grăbești să-mi oferi un nepot, Nick? o întrerupse Elizabeth, de parcă ar fi simțit ceva din trăirile lui Karen.

— Nu te încântă ideea?

— Ba da! Normal! Mi-ar plăcea să-mi țin primul nepot în brațe, înainte să...se opri și pentru o clipă camera rămase tăcută și rece, apoi se ridică și se forță să zâmbească. Apropo, Nick, ai adus lucrurile din mașină?

— Nu, nu încă. Mă duc acum.

Plecă, iar tăcerea se lăsă din nou în cameră. Karen simțea că nu era momentul potrivit pentru a-și dăru cadourile pe care le aleseseră cu atâta veselie câteva ore înainte, dar scoase totuși clopoțelul din poșetă.

— Oh, draga mea, ce surpriză plăcută! exclamă Elizabeth, vizibil încântată de dar, ridicându-se s-o îmbrățișeze. Ce norocoasă sunt să am o familie atât de bună cu mine.

Era greu să nu fii așa cu Elizabeth, se gândi Karen, punându-i-se un nod în gât și încercând cu greu să rămână calmă la întoarcerea lui Nick. Îi simțea disprețul din ochi fără să se uite la el, în momentul în care despachetă opera din sticlă și-i mulțumi cu lacrimi în ochi lui Elizabeth.

— Știi, e o legendă, îi șopti Nick peste umăr.

Apropierea lui atât de bruscă o făcu să tresară. Nu-l auzise pășind în spatele ei, iar acum se uita la pasărea albastră pe care ea o ținea cu amândouă mâinile.

— Ai grijă să nu zboare, adăugă ironic.

— Nick! Sarcastic afurisit ce ești! îl muștră Elizabeth. Ignoră-l când te

tachinează așa.

Tachinări! Dacă ar putea...! Karen era conștientă de faptul că fiecare cuvânt era atent calculat ca să rănească. Așeză pasărea pe șemineu, alături de multe alte obiecte la care Elizabeth ținea foarte mult. Când se întoarse, Nick o privea încruntat pe Elizabeth.

– Ar trebui să te culci mai devreme azi, știi că mâine mergem la doctor.

Elizabeth se încruntă, oftă, apoi spuse resemnată:

– Încă un specialist? Merită?

– Da, spuse Nick sec. Ezită o clipă, apoi se uită la ceas și adăugă: trebuie să plec.

– Dar unde...

Se aplecă s-o sărute pe frunte.

– Iartă-mă, Beth, dar nu-s prea comunicativ în seara asta. Se uită apoi la Karen. Nu mă aștepta probabil mă întorc târziu.

În clipa următoare ieși. Simți privirea surprinsă ațintită asupra ei, dar nu putu decât să se întoarcă încet cu spatele. Era prea slăbită pentru a mai da explicații. Dacă el considera că putea să dispară în noapte spunând doar că nu e prea comunicativ, atunci ea nu putea face altceva; oricum, era ultima persoană de a cărei părere ar fi ținut cont. Și în adâncul sufletului nu simțea decât o ușurare. Nu mai putea suporta multe. Puțin mai târziu, Magda pregăti ceva ușor de mâncare, dar Elizabeth nu mănăcă mult, iar lui Karen nu-i era foame. Lisa încă dormea, când Magda merse să verifice și puțin după ora nouă Elizabeth fu convinsă să meargă la culcare, după ce-i promiseră că cineva va avea grijă ca Lisa să mănânce ceva. Karen se oferă să facă asta și pe la zece pregăti câte ceva. În timp ce aștepta laptele să se încălzească, Magda o întrebă dintr-o dată:

– Îl aștepți pe Nick să se întoarcă? Nu-mi place să mă culc înainte să știu că sunt toate ușile închise cum trebuie, adăugă ea repede, privind-o pe Karen cercetător.

– Eu...o să fac o baie după ce termin cu asta, spuse ea, turnând laptele în cană, fără să se uite în ochii femeii. Probabil se va întoarce până fac eu toate astea. Cred că ar trebui să te duci la culcare, Magda, a fost o zi

obositoare.

– Poți să mai spui o dată! N-aș putea refuza o asemenea ofertă, mai spuse ea. Dacă tu crezi că totul e în regulă...

Ezită încă o clipă și într-un final îi spuse noapte bună, iar Karen rămase singură în casa tăcută. Câteva minute mai târziu, Karen ciocănea la ușa Lisei. Nu auzi niciun răspuns și ezită o clipă, apoi i se păru că aude un geamăt ușor și intră repede.

– Lisa...?

– Ce e?

– Eu sunt, Karen, ți-am adus ceva de mâncare. Trebuie să încerci să mănânci puțin.

– Poți s-o duci la bucătărie, nu vreau nimic, murmură îmbufnată Lisa, răsucindu-se în pat.

Karen se uită la grămada de sub pături și fu tentată să ridice din umeri și să spună: cum vrei. Dar se abținu și o mângâie blând pe cap.

– Lisa, ce s-a întâmplat?

– Ce s-a întâmplat? izbucni Lisa, dezvelindu-se brusc și holbându-se la ea. Totul! Mă simt groaznic. Aș vrea să mor!

– Oh, nu! Nu poate fi atât de grav. Nu pot face ceva? Să...

– Nu poate face nimeni nimic. Decât...se opri și se întinse după cana cu lapte, pe care o vărsă puțin în agitația ei. Nu, nu poate face nimeni nimic. Lasă-mă singură, pentru numele lui Dumnezeu!

– Nu pot să fac asta, murmură Karen îngrozită, știind că trebuia s-o liniștească pe Lisa măcar de dragul lui Elizabeth. Șterse cu un șervețel stropii de lapte, apoi se așeză pe marginea patului.

– Decât ce, Lisa? Ce ai vrut să spui mai devreme?

Lisa oftă și se afundă din nou între perne.

– Nu, nu se poate face nimic. Oftă încă o dată, apoi adăugă: de fapt, aș putea să-ți spun, oricum o să afli curând. Sunt însărcinată.

– Însărcinată? Karen rămase cu gura căscată o clipă; se gândise la multe posibile răspunsuri pentru atitudinea Lisei din ultima perioadă, dar varianta asta n-o luase în calcul. Dar...nu ești fericită? se bălbâi ea.

– Fericită? Sunt distrusă! Un copil e ultimul lucru pe care mi l-aș dori

acum, adăugă Lisa nervoasă.

– Dar mama ta și...Cliff...or să fie încântați. Oh, Lisa, ar însemna atât de mult pentru mama ta. Încă nu i-ai spus?

– Nu, șopti Lisa, palidă. N...nu eram sigură și n-am...n-am vrut să cred, dar acum știu. Mi-a întârziat două luni, mai spuse, umezindu-și buzele uscate. Oh, Karen, mi-e atât de frică. Întotdeauna mi-a fost frică de durere și...și o să mă îngraș și dacă va fi fată, va trebui să fac toată tărașenia încă o dată pentru că iubitul meu Cliff vrea un băiat. Pentru că fratele lui mai mare nu se va căsători niciodată – nu poate – iar Cliff va vrea să ofere familiei un moștenitor. Oh, Doamne! Mi-aș dori să nu mă fi căsătorit cu el! Izbucni apoi în plâns.

Karen uită de propriile probleme și o luă în brațe, încercând s-o liniștească.

– O să fie bine, îi șopti ea la ureche. Ești speriată acum pentru că e prima oară și abia ți-a trecut răceala aia oribilă, dar o să fie bine...mai spuse ea, legănând-o încet, în timp ce Lisa suspina.

– Dar n-ai de unde să știi, nici tu n-ai trecut prin asta.

– Așa e, dar trebuie să fii mai optimistă. Gândește-te la copil și la Elizabeth. Știi bine că asta e ceea ce-și dorește cel mai mult să audă, murmură Karen, privind-o cercetător pe Lisa. Te iubește mai mult decât pe oricine altcineva, iar vestea asta i-ar da speranță...ar putea chiar să-i prelungească viața.

Lisa oftă și ceru un șervetel.

– Știu. Am încercat să-mi spun și eu asta. Oh, Karen, știu că sunt o bestie egoistă...întotdeauna am fost așa, dar n-am ce face, nu mă pot schimba.

Recunoașterea acestui fapt o surprinse pe Karen, care spune încet:

– Doar sfinții pot spune că nu sunt egoiști, iar oamenii cu adevărat egoiști, n-ar recunoaște asta niciodată.

– Serios, chiar încerc, dar nu mă pot abține...oamenii m-au pus întotdeauna pe un pedestal. Tata m-a idolatrizat, iar în ochii mamei nu puteam greși. Toți, părinții mei, Nick, buni și acum Cliff...toți m-au iubit și m-au protejat...dar n-am putut să mă ridic la așteptările lor. Nu înțelegi?

Nu accept aceleași convenții ca ei. Adică, o ador pe mama, dar pur și simplu nu pot fi ca ea, adică...să mă supun acestor concepții învechite. Știi tu...costumul tip, perlele și să rămâi virgină până în noaptea nunții. Apoi să rămâi fidelă unui singur bărbat până ce moartea vă va despărți. Să fii numai ochi pentru mogâldeța străină din leagăn și nu cumva să pomenesti cuvântul divorț pentru că nu se cade. Lisa făcu o pauză, apoi continuă. Iar familia lui Clifford e și mai rea. Un divorț în clanul contelui? Ar fi de neconceput așa ceva!

Karen simți un fior rece pe șira spinării, pe măsură ce confesiunile continuau. Acum că se pornise, Lisa părea că nu mai poate opri tristețile și amărăciunea înăbușite de cine știe câtă vreme. Când într-un final se opri, Karen șopti:

- Dar...asta înseamnă că o să te desparti de Clifford?
- Cum aş putea face asta, acum? întrebă Lisa, încruntându-se.
- Sunt sigură că te iubește.
- Sunt o posesie a lui, încearcă să mă transforme în ceva ce nu sunt.

Nevasta perfectă și apoi femeia. Problema e că n-am avut curajul să-l părăsesc, să-mi recapăt libertatea și să trăiesc așa cum vreau eu, să fiu eu, nu ce crede familia mea că ar trebui să fiu! Nu pot distruge toate iluziile pe care și le-au făcut toți despre mine. Oh, Doamne, am încercat...am încercat să fiu tot ce și-au dorit mama, tata, Nick și Cliff..

Se cufundă din nou între perne, fără să mai spună ceva și oftă ca și cum și-ar fi acceptat înfrângerea și spulberarea tuturor viselor. Karen rămase tăcută.

- Îmi pare rău, Lisa, nu știu ce să spun.
- Nu e nimic de spus. Sunt o prizonieră. Așa cum suntem cu toții când realizăm că avem conștiință.

Ultima ei afirmație atinse o coardă din sufletul lui Karen; era adevărat. Lisa, aproape ca și ea, era prinsă în pânza circumstanțelor și în acel moment se simți mai apropiată de ea ca oricând. Spuse încet:

- Nu va părea întotdeauna atât de grav ca acum. Odată ce te vei obișnui cu ideea de a avea copilul...promite-mi că-i vei spune mamei tale curând.

Lisa încuviință și se întinse după unul dintre sandvișurile cu pui.

– Mă simt mai bine acum că ți-am spus, murmură ea, mestecând încet.

– Încearcă să mănânci tot, spuse Karen repede. Mă...duc să-ți mai aduc niște lapte, ăsta s-a răcit.

Însă Lisa o opri.

– Nu te mai deranja...

După ce Lisa termină de mâncat, Karen strânse totul pe tavă, îi aranjă patul și o convinse să se culce.

– Karen...se auzi vocea Lisei.

– Da?

– Încă ceva. N-o să spui nimănui ce ți-am povestit, nu?

– Bineînțeles că nu.

– Nici măcar lui Nick. Mai ales lui, o rugă ea.

– Promit.

Karen duse vasele la spălat...Cesul bătu de unsprezece și se auzi tare în liniștea casei. Se grăbi să termine totul. Nick avea să se întoarcă în curând și dintr-o dată groaza pe care se chinuise toată seara să și-o alunge reveni. Tremura din cap până-n picioare...dacă ar fi fost închis magazinul acela de suveniruri...Oftă. Nu dorea nimănui răul, dar trebuia să admită că-i era recunoscătoare sortii care făcuse ca Lisa să leșine exact în acel moment. Deși nu era frig, nu se putea opri din tremurat. Verifică toate ușile și o lăasă deschisă doar pe cea de la intrare. Se opri la ușa Lisei, ascultă o clipă, dar nu se auzea nimic, așa că se îndreptă spre camera ei și ezită o clipă cu degetele pe clantă. Oare Nick se întorsese câta vreme stătuse ea la Lisa? Dar camera mare era întunecată și răcoroasă, căci uitaseră o fereastră deschisă dimineață. Parcă trecuse o veșnicie de atunci. În speranța că-și va mai elibera mintea de astfel de gânduri, se pregăti să facă o baie. Se simțea atât de epuizată, încât nu s-ar fi obosit să facă asta, dar avea părul îmbâcsit din cauza aerului marin, așa că fu nevoită să ducă la capăt toate acele operațiuni. În timp ce-și lega părul cu un prosop, deveni conștientă de liniștea din casa aceea mare. Devenise apăsătoare; i se părea că auzea orice zgomot. Tresări speriată la țipătul unei viețuitoare

ce se lupta probabil pentru supraviețuire. Deschise repede robinetele, în speranța că va înăbuși țipetele acelea, dar mai degrabă le amplifică. Deci, Lisa va avea un copil. Karen încercă să se gândească la altceva. La câtă fericire îi va aduce această veste lui Elizabeth, dar nu putea să se gândească decât la promisiunea pe care Lisa o rugase s-o facă. Lucrurile pe care Nick nu trebuia să le afle vreodată...Își privi deodată imaginea neclară din oglindă. Ultimul secret nu fusese divulgat; dar ce mai conta acum? Își legă mai bine cordonul halatului, dar începu să tremure din nou. Știa că n-avea cum să scape de aceste idei până n-avea să se întoarcă Nick și zorii următoarei zi nu vor veni. Se întoarse în liniște în dormitor. Deschise ușa și tresări, căci lumina era aprinsă.

— Nick...? murmură ea.

Ușa protestă cu un scârțâit, iar Karen păși încet în cameră. Oare ea lăsase lumina aprinsă? Apoi zări lângă cămașa de noapte pe care și-o scosese, o cutie dreptunghiulară. O privi înspăimântată.

— Da, e pentru tine, se auzi vocea lui Nick. De ce nu te uiți la ea?

Se răsuci, speriată. Stătea în pragul ușii, cu părul ciufulit și cu mâinile în buzunarele halatului.

Trecu pe lângă ea și răsturnă cutia. Reproducerea o privea acuzator; fotografia aceea care-i schimbase pentru totdeauna viața. Tremură; avea mâinile ca gheața. Ar fi preferat să fugă, oriunde, să scape. Dar el îi bloca drumul.

— Uită-te la ea! strigă Nick.

— Nu!

— De ce? Nu era niciun pic de compasiune în ochii lui. Toată lumea se uită acum la ea. Toată lumea și-o atârnă pe perete. Nu se pot înșela cu toții.

— Te rog, nu din nou! gemu pierdută. Nu...

— E puțin cam târziu să-ți mai fie rușine. Ochii îi ardeau nemiloși. Cred că ar trebui s-o atârnăm și noi pe perete. Nu ești de acord cu mine?

Karen se trase câțiva pași înapoi, încercând să se trezească din acel coșmar.

— Nick, te rog! Nu mai pot!

– Dar cu mine cum rămâne? Cum crezi că mă simt eu? Văzându-te așa. Știind că tu și Vince Kayne...Doi ani m-a chinuit gândul ăsta. Știind și întrebându-mă...De câte ori te-ai întors la mine direct din patul lui?

Karen închise epuizată ochii. O prinse de umeri și o forță să se uite la el.

– Spune-mi! strigă el. Spune-mi adevărul. Dacă-ți mai aduci aminte! Și Stephan Esse! Și el stătea acolo? Nu apărea în poză, dar se uita...și aștepta. Te-ai culcat și cu el?

Karen încercă să se smulgă din strânsoarea lui.

– Ți-am spus deja adevărul! N-am fost niciodată amanta lui Vince Kayne. Niciodată! De ce nu mă crezi? Pe Stephan Esse l-am întâlnit o singură dată în viața mea. Nu ți-am fost niciodată necredincioasă.

– Doamne! Cum poți să insiști cu aceeași minciună sfruntată? Cum poți nega asta? strigă furios, arătându-i poza. Doamne! Uită-te la ea! Propria mea soție. Arătându-și trupul pentru toată lumea. Pentru orice obsedat sexual libidinos! Și încă negi? Cu doi bărbați care erau recunoscuți mai întâi pentru năravurile lor. Probabil crezi că sunt un idiot!

– Nu...da! Neg orice! strigă ca o nebună. Nu-ți mai pot explica încă o dată, dar fiecare cuvânt pe care ți-l spun e adevărat. Tu ești singurul bărbat cu care m-am culcat vreodată. Oh, cum te pot face să mă crezi? murmură slăbită.

– Să te cred?

Îi râse în față, iar Karen simți mirosul băuturii.

– Ești beat! spuse dezgustată.

– Oare?

– Da, ești!

– Oh, nu! Aș fi preferat să fiu. Chiar și tu trebuie să recunoști că nu ți-am dat motive să te plângi de mine din cauza asta. O prinse de mână și o trase spre el. Poate că ar fi timpul s-o fac.

Se luptă din răputeri să scape din strânsoarea de fier, dar împotrivirea ei nu-l făcu decât să se enerveze și mai mult. O strânse și mai tare, imobilizând-o.

– Oh, n-ai să faci asta! scrâșni el, de parcă și-ar fi pierdut complet controlul. Am fost un prost...dar în sfârșit m-am trezit! M-am trezit dintr-un coșmar de doi ani. Un coșmar în care te doream și în care mă întrebam câți bărbați vor lua ceea ce era al meu. Al meu! șuieră el. Da, Karen, de doi ani visez la un moment ca ăsta. Karen îl privi cu ochii mari, palidă, iar Nick surâse sarcastic în colțul gurii. Da, Karen, e timpul să plătești.

– Să plătesc? Se zbatu în zadar. Nu, dă-mi drumul, mă doare!

– Meriți să simți asta! Oh, nu...n-o să scapi cu lacrimile, de data asta!

Karen își mușcă buzele pierdută, iar el o privi disprețuitor:

– N-o să începi să strigi, nu-i așa, draga mea soțioară necredincioasă? N-o să-i faci să vină în grabă să afle adevărul...doar dacă preferi să ai spectatori.

Cred că așa erai obișnuită în cercurile în care te învârteai, nu?

– Ești nebun! șuieră Karen, holbându-se la el.

– Oare? Nu cred.

Încercă să se tragă înapoi, dar simți marginea patului în dreptul genunchilor.

Își pierdu echilibrul și se prăbuși pe pat, iar Nick îi desfăcu dintr-o singură mișcare halatul. O clipă îi privi flămând goliciunea, apoi se aruncă asupra ei ca leul asupra prăzii. Karen murmură, disperată:

– Nu, Nick...nu așa! Te rog...nu așa...și încercă să se miște sub greutatea corpului lui.

Dar n-o asculta; era condus doar de dorință și de furia strânsă în doi ani de zile. Privirea i se încetșă și i se puse un nod în gât. Era prea puternic și nu i se putea împotrivi. Cedând, încercă să se umple de ură; și-ar fi dorit să-l urască din tot sufletul...dar nu reușea.... Nu mai rămăsese decât o amintire plăcerea de a oferi și a primi dragoste învățată de la el; acea dragoste era acum profanată. Când în sfârșit se ridică și se mută în celălalt pat, Karen era mult prea epuizată pentru a se putea mișca. Zăcu acolo, privind în gol, așteptând să nu mai tremure. Abia când simți că Nick adormise, îndrăzni să se ridice pentru a se acoperi, tremurând de teamă nu facă zgomot. Dar Nick nu se trezi când Karen ieși din dormitor

pentru a se spăla, în speranța că va putea goni durerea deziluziei și a dorinței pe care le trezise în trupul ei trădător.

– Oh, Doamne, murmură pentru sine, stând între cearșafuri reci ca gheața. Fă-mă să nu-l mai doresc. Fă-mă să nu-l mai iubesc!

Capitolul 11

Se lumina de ziuă când reuși într-un final să adoarmă. N-o auzi pe Magda când intră să aducă ceaiul de dimineată și nici zgomotele casei care se pregătea pentru o nouă zi. Abia târziu când razele soarelui găsiră o breșă printre draperii și luminară toată camera, murmură nemulțumită și se întoarse pe partea cealaltă; în clipa următoare, își aminti totul. Era singură. Ceaiul se răcise de mult, celălalt pat era gol și dezordonat. Se strâmbă și încercă să-și alunge greața. Se simțea de parcă ar fi fost bătută, o durea capul și era deprimată. Se simți tentată să se urce la loc în pat și să se ascundă între pături, dar se forță să-și facă de lucru. Nu-i putea evita pe ceilalți toată ziua fără să ridice anumite semne de întrebare. Se îmbracă și se pieptănă fără prea mult zel, apoi își zări imaginea în oglindă; arăta ca o stafie, cu ochii învinețiți de la plâns. Doamne! Nu putea coborî arătând în felul ăsta. Încercă să se folosească de ajutorul cosmeticelor și dintr-o dată se auzi un ciocănit la ușă. I se puse un nod în gât, apoi se relaxă. Nick n-ar fi bătut la ușă! După...Ridică din umeri și murmură slab:

— Intră.

Era Lisa. Arăta aproape la fel de slăbită ca și Karen, iar degetele-i tremurau încheștate pe marginea neglijului scump. Aruncă o privire în urma ei înainte de a închide ușa.

— Ce s-a întâmplat? Nu te simți bine? o întrebă Karen.

— Nu mai rău decât de obicei...am vomitat mai devreme. Doamne, aș vrea să...

Karen o privi îngrijorată:

– Lisa, sper că nu...

– Nu, nu fac nicio prostie, murmură ea, trântindu-se în pat. Sunt prea speriată. Nu știai, Karen? Sunt una dintre persoanele care merg în virtutea inerției, sperând că până la urmă totul va fi bine. Nu e vorba de asta...te simți bine, Karen? o întrebă, uitându-se la ea.

– Ce vrei să spui?

– Oh, nu știu. Eu...v-am auzit aseară. Și mă întrebam...Nick a fost nebun-beat sau prosteste-beat?

– Bineînțeles că nu! se arată revoltată Karen, în încercarea de a părea șocată. Probabil... ți s-a părut...orice crezi că ai auzit.

– Ba nu, spuse Lisa sec. După ce ai plecat de la mine aseară, am încercat să dorm, dar n-am reușit, așa că am coborât în bucătărie. Mă durea stomacul și mi-era frig și m-am gândit să iau o gură de coniac și să umplu o sticlă cu apă caldă. Nick s-a întors când eram acolo. Și m-a speriat.

– Tu? Te-ai speriat? Karen încercă să-și ascundă degetele ce-i tremurau. De ce?

– Pentru că-l cunosc pe Nick. Și știu că are o anumită doză de violență în el, murmură Lisa, uitându-se pe fereastră. Obişnuiam să-l pun la încercare să văd cât rezistă până izbucnește. Dar știam că pe mine nu m-ar răni...prea mult. Dar pe tine...Se întoarse brusc spre Karen. M-a speriat aseară. Era atât de tăcut. Dar mocnea pe dinăuntru. Mi-a luat paharul din mână și mi-a spus: Să nu te mai prind că faci asta, ai înțeles? Pe urmă a stat pur și simplu acolo până am plecat. Și pe urmă...Karen, e totul în regulă?

– De ce n-ar fi? se chinui Karen să pară calmă. Da, ne-am cam certat aseară. Așa cum spui și tu, Nick are o doză de violență, adăugă ea cu amărăciune.

Lisa o privi în continuare cu oarecare teamă în ochi.

– Ești sigură? Pentru că eu...

– Lisa, ce rost au toate astea? spuse Karen, ridicând din umeri. A trecut.

– Da? Aș vrea să fiu sigură de asta, mai spuse Lisa, evitându-i privirea.

– Ce vrei să spui?

Lisa se jucă o clipă cu un ciucure de la draperie.

– Karen, s-a întâmplat ceva în America de Sud?

– Cum adică?

– Pentru că te-ai întors acasă, nu-i așa?

– Nu, bineînțeles că nu! murmură Karen, șocată și speriată. Despre ce vorbești?

– Te-am văzut într-o dimineată, acum vreun an. Intrați la Selfridges. Am încercat să te prind din urmă, dar era atât de aglomerat că n-am reușit.

– Probabil te-ai înșelat.

– Nu cred. Purtați haina aia roșie cu guler mare și te-am și strigat. Te-ai uitat în jurul tău și te-ai grăbit să intri în magazin. Pe urmă am încercat să te sun, dar americanii ăia au spus că nu ești în țară. Și-apoi, la vreo săptămână, mama a primit o scrisoare de la tine și Nick în care nu spuneți nimic de vreo vizită pe care s-o fi făcut acasă. Am vrut să-i spun că te-am văzut, dar ceva m-a făcut să tac din gură. N-am...n-am știut ce să fac.

Karen se prăbuși într-un fotoliu, iar buzele îi tremurau. Îi venea să-i spună Lisei tot ce-și dorise vreodată să-i spună, dar se întrebă ce rost avea. Era prea târziu acum. Când văzu că nu răspunde, Lisa se apropie de ea.

– De ce? o întrebă. Ce s-a întâmplat?

Karen o privi pierdută.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Lisa! Vrei să spui că nu știi? O bufni un râs isteric și-i venea s-o plesnească pentru naivitatea întipărită pe față. Totuși, se controlă; era posibil să nu se prefacă. În asta consta și ironia. Apoi spuse sec: da, ar trebui să afli. N-am plecat cu Nick în America de Sud. Dar a insistat să păstrăm totul secret, pentru că nu voia ca Elizabeth să afle adevărul. Acela că noi...că ne-am despărțit și...motivul pentru care s-a întâmplat asta. Acum suntem împreună doar de dragul lui Elizabeth, din cauza a ceea ce au spus doctorii...lăsa capul în jos, fără vreo urmă de speranță.

– Vrei să spui că asta se datorează...? Lisa își duse o mână la gură.

Adică...

– Adică s-a terminat totul. Căsnicia noastră s-a sfârșit. Nick și cu mine am încheiat orice comunicare. Vorbise de parcă odată cu ieșirea la iveală a adevărului se stinseseră și ultimele ei speranțe și dorințe de dragoste și fericire.

Lisa o privi șocată.

– De...de ce nu mi-ai spus? o întrebă.

– Ce rost mai avea? Ai fi putut...ai fi vrut să mă ajuti?

Lisa se întoarse cu spatele și rămase tăcută vreme îndelungată, apoi șopti:

– Nick...a aflat? Sau cum...

– Poza din ziar.

Lisa se cutremură.

– Nu i-ai spus...?

– Nu. Pur și simplu am negat totul. Nu m-a crezut.

Lisa tăcu din nou, apoi exclamă:

– Oh, Doamne! Ce nebunie! Ce naiba o să facem?

– Nimic, spuse Karen uitându-se în continuare în oglindă. O cuprinsese o neobișnuită stare de calm. Nu mai avea niciun pic de putere.

Lisa suspină.

– Karen, îmi pare rău, se bâlbâi ea. Aș vrea să pot face ceva...

Dintr-o dată, Karen simți că nu mai poate. Se ridică.

– E prea târziu pentru asta. Nu mai poți face nimic. Nick nu mă mai iubește și nici nu mai are încredere în mine. Și eu...cred că nu-l voi mai putea iubi vreodată.

Fără să-i mai pese de altceva, își puse o haină pe ea, verifică dacă are bani în poșetă și ieși în fugă pe ușă. Coborî scările în grabă, rugându-se să nu întâlnească pe nimeni pe coridoare. Să explice cum vrea absența ei, se gândi ea cu amărăciune. Se simțea un miros savuros de șuncă prăjită, dar nu-i trezi deloc apetitul. Tot ce voia era să fie singură o vreme. Din fericire, nu se întâlni cu nimeni și se îndepărtă cât putu de repede din dreptul ferestrelor. Abia trecuse de opt și jumătate și toată lumea era la micul dejun; Nick se pregătea s-o ducă pe Elizabeth la doctor, așa că nu i

se va simți lipsa prea curând. N-avea niciun plan în minte când se urcă în autobuzul de ora nouă, fără să-i pese de destinația acestuia. Tot ce voia era să fugă o vreme de Dellersbeck, să se ascundă printre străini, într-un loc străin, unde nu mai era nevoie să se prefacă și unde putea aștepta până i se domolea suferința. Se uita în gol pe fereastră, fără să privească ceva anume. Peste aproape o oră, coborî; stătea în mijlocul unei piețe, palidă, ochii o dureau și...nu putea uita...Traversă orașelul, trecu pe lângă vechiul turn cu ceas și ajunse pe strada principală. Abia se deschisese un supermarket nou. Lângă el se aflau o brutărie, o farmacie, un mic magazin de pantofi și alte câteva. Se opri pe rând, în fața vitrinelor. Nu reușea să scape. Nu vedea decât fața lui Nick, ura din ochii lui, duritatea feței și noaptea precedentă...Închise ochii și-și cuprinse fața cu mâinile, încercând să uite acele imagini.

– Te simți bine, drăguț? o întrebă îngrijorată o femeie ce ieși dintr-un magazin.

– Da...da, mulțumesc, spuse ea zâmbind slab, dar femeia nu păru convinsă.

– Ești foarte palidă, sigur nu-ți vine să leșini?

– Întotdeauna sunt palidă, murmură ceva mai încurajator de data asta și plecă, ușor stânjenită și în același timp măgulită de grija femeii.

Era cazul să se adune, dacă arăta atât de rău. Cu un mic efort, reuși să meargă cu mai multă hotărâre, ca și cum ar fi avut o destinație clară. Dar în câteva minute ajunse în capătul străzii principale și o cuprinse din nou sentimentul de singurătate. Făcu dreapta pe una dintre străduțele secundare și încetini când ajunse spre zona rezidențială a orașului. La capătul aleii unde se aflau casele construite cu secole în urmă de bogătașii zonei, se aflau și fermele celor mai puțin înstăriți. Când ajunse la ultima fermă, se opri. Cerul se înnorase, iar vântul bătea cu putere în câmp deschis. Venea ploaia. Trebuia să se întoarcă...acasă. Acasă unde o aștepta cine știe ce veste tristă despre Elizabeth, acasă la Lisa care nu contenea cu autocompătimirea, acasă la Nick...hotărât să conducă viețile tuturor, acasă unde trebuia să joace vechea mascaradă...Nu-i fusese ușor nici până acum, dar după tot ce se întâmplase...Evenimentele din seara precedentă

stârpiseră orice speranță de a-și mai reveni, pur și simplu răsuciseră cuțitul în rană. Înțelegea în sfârșit cât de multe pierduse, iar viitorul se arăta sumbru. Se gândi la atingerile lui Nick după doi ani, la felul cum fusese a lui încă o dată...fără urmă de iubire, de tandrețe. Pură dorință carnală...iar ea nu putea uita acea imagine. Se întoarse brusc, cu privirea încetoșată, și aproape dădu peste un băietel ce ieșise după un gard, urmat de un cățeluș. În urma lui apăru o femeie, care se vedea că se oprire din treabă ca să-și mustre copilul și să alunge cățelul. O privi aproape cu supiciune pe Karen și plecă. Întâlnirea o tulburase, la fel și privirea de sub genele lungi ale băiatului. Cum avea să-și reconstruiască viitorul singură, fără...? Stropii de ploaie începură să cadă când ajunse în piața principală și descoperi că pierduse autobuzul și trebuia să aștepte încă două ore până venea următorul. Setea, deznădejdea, dacă nu foamea, o împinseră să intre în cafeneaua din capătul străzii. Era calduț și plin de lume, dar un cuplu de vârsta a treia îi făcu loc la masa lor și comandă un ceai și sandvișuri cu friptură de vacă care erau specialitatea casei. Nu se aștepta să poată mânca ceva și privi surprinsă farfuria plină adusă de chelneriță. Dar sandvișurile se dovediră delicioase, iar ceaiul aromat și tare, și abia atunci realizează cât îi era foame. Trecuseră aproape optsprezece ore de când nu mai mâncase ceva și în plus așa putea trage de timp până să fie obligată să iasă în ploaia care-i alungase pe toți pe la casele lor; dar cafeneaua era plină, era ora prânzului și știa că trebuia să facă loc și altora. Termină ceaiul, plăti nota și ieși; mai avea încă o oră de așteptat, iar stația de autobuz era deja plină. Se pregăti să li se alăture; haina subțire pe care o avea nu era potrivită pentru o asemenea vreme și se mustră că plecase atât de departe fără să fie îmbrăcată corespunzător. Dar asta era problema ei; se lăsa purtată de val prea ușor, își spuse cu amărăciune. Cât despre dorința subconștientă de a fugi și a se ascunde de toate...cum ar fi putut face asta? Circumstanțele care o forțaseră să accepte să joace această mascaradă, nu se schimbaseră. Dimpotrivă, se înrăutățiseră. Chiar dacă își spunea că n-o interesa părerea lui Nick – doar nu era îngrijorat pentru ea, nu? – absența ei prelungită avea s-o îngrijoreze teribil pe Elizabeth dacă nu...Nici nu văzu punga murdară de pe jos. Alunecă pe ea și, cu toate că

încercă să-și mențină echilibrul, nu reuși să nu se prăbușească la pământ; în aceeași clipă se auzi un puternic scârtâit de roți și țipete disperate, apoi ceva o izbi cu atâta forță că o aruncă în aer. Se rostogoli ca o păpușă de cârpe; totul se învârtea în jurul ei. Auzea ca prin vis o mulțime de glasuri și i se păru că încearcă să se ridice, dar nu mai simți nimic înainte să-și piardă cunoștința.

Străini se strânseseră grăbiți în jurul ei, șoferul coborî speriat, iar un tânăr polițist își scoase haina și i-o puse sub cap până la sosirea ambulanței. Nu-și amintea cum ajunsese la spital, nici analizele pe care i le făcură doctorii în stare de urgență. Când deschise ochii, era liniște și un amestec de alb și albastru, de verde și galben îi înceteșo privirea, până când totul se clarifică și realizează că se afla într-un pat. Se afla într-un pat! Și o înțepa ceva deasupra sprâncenei. Îi era extrem de sete, iar instinctul îi spunea că ar fi bine să nu se miște prea brusc. Încercă să deschidă gura, dar buzele îi erau complet uscate. Apoi, o voce caldă o salută:

— Ce bine, te-ai trezit. Cum te simți?

Abia atunci o zări pe asistenta tânără ce stătea pe marginea patului.

— Ce s-a întâmplat? Unde mă aflu?

— Te afli în sala de reanimare a spitalului Cottage, îi spuse asistenta, uitându-se pe fișa de la capătul patului. Doctorul o să vină imediat.

Începea să-și aducă aminte ce se întâmplase. O dureau capul îngrozitor, ca și brațul drept, în timp ce restul corpului o dureau ca după o bătaie cumplită. Avea senzația că se întâmplaseră multe, dar momentan nu-și aducea aminte tot și mai simțea încă acea confuzie de parcă nu s-ar fi trezit încă din coșmar. Luase autobuzul, intrase în cafenea și apoi...

— Bună ziua, doamnă Radcliffe.

Doctorul era înalt și slab, cu părul negru, cu un zâmbet ciudat în colțul gurii.

— Nu mai ești atât de îngrijorată acum? continuă el fără să-i dea ocazia să-și dea seama la ce se referea. Când ai mâncat ultima oară? Îți aduci aminte?

— De unde știi cum mă cheamă? șopti ea.

Era obișnuit cu reacții întârziate și zâmbi.

– Mă tem că am fost obligați să-ți controlăm geanta. Doar pentru a pune lucrurile de valoare într-un loc sigur și pentru a te putea identifica pentru a anunța familia.

Un val de amintiri o făcu să se zbată neputincioasă. Își imagina deja cum sosea poliția la Dellersbeck, iar biata Elizabeth răspundea la ușă...

– Vă rog, trebuie să dau un telefon...trebuie să...

– Ușurel. O să facem noi asta pentru tine, spuse doctorul blând. Te referi la Nick. Soțul tău?

Nick! Se domoli și o podidiră lacrimile. Nu-i trecu prin minte să se întrebe de unde știa doctorul că numele soțului ei era Nick; pur și simplu își amintise de ce fugise de la Dellersbeck în dimineata aceea. Oare era aceeași zi? De cât timp se afla oare acolo? Cât o fi fost ceasul? Încercă să se uite la ceasul pe care-l avea la mână, dar doctorul o muștră blând.

– Vrei să te liniștești? Cum rămâne cu ultima masă pe care ai avut-o?

– Era...se bâlbâi ea, umezindu-și buzele uscate. La prânz. Era unu și jumătate când am ieșit din cafenea. Și...și pe urmă...

– E-n regulă, spuse el, uitându-se la ceas. Te putem duce să-ți punem ghipsul chiar acum.

– Vă rog, pot să beau ceva?

– Nu, nu încă, spuse el și se întoarse spre asistentă: umezește-i buzele. A trebuit să te anesteziem ca să ne putem ocupa de fractura aia de la încheietură.

– Fractură? Doar atât?

– Nu e suficient? o întrebă, privind-o amuzat.

– O să...mă fac bine?

– Bineînțeles! Radiografiile pe care ți le-am făcut la cap arată că n-ai pățit nimic grav. Cu excepția fracturii, o contuzie ușoară și câteva vânătăi, ești în regulă. Dar o să te ținem aici vreo două zile. Făcu o pauză înainte să adauge: ai scăpat ieftin.

– Serios?

Se trânti cu capul pe perne și nu surprinse privirea uimită a doctorului. Peste câteva minute sosi asistenta-șefă pentru a o controla și a o anunța că se puteau ocupa de încheietura ei. Totul se petrecu extrem

de repede; peste vreo jumătate de oră se întorsese în patul ei, sorbind mulțumită din ceaiul care părea grozav. Poate că era din cauza anestezicului, poate din cauza șocului, a epuizării sau a oboselii, dar pur și simplu nu-i mai păsa de nimic. Tot ce-și dorea era să doarmă. Dar nu putea face asta încă. Se întorsese asistenta-șefă să-i ia temperatura, apoi veni tânărul polițist care se aflase la locul incidentului ca s-o întrebe ce-și mai amintea din acele ultime momente îngrozitoare. Nu reuși să-i spună mare lucru; doar că alunecase și căzuse, iar el își luase zelos notițe. Apoi o întreabă dacă văzuse mașina. Clătină încet din cap, strâmbându-se din cauza durerii provocate de durere.

– Asta m-a lovit? Parcă ar fi fost un tanc. Apoi, realizând unde bătea polițistul, adăugă repede: nu se poate să fi fost vina lui...probabil că am aterizat pur și simplu în fața mașinii.

– Da, cam așa ceva. Aveai o pungă de plastic prinsă de picior...credem că pe ea ai alunecat. Se mai întâmplă și accidente din astea stupide, mai spuse el, pregătindu-se să plece.

Abia închisese ochii când cineva o trezi pentru masa de seară. Mâncă puțin din pește și cartofi, termină toată înghețata, și adormi instantaneu după aceea. O oră mai târziu, asistenta fu nevoită s-o strige de două ori ca s-o trezească și auzi ca prin vis o voce caldă:

– Poate n-ar trebui s-o trezim.

Apoi din nou vocea micuței asistente:

– Doamnă Radcliffe, soțul dumneavoastră e aici.

Deschise ochii și-i văzu pe Nick și pe Elizabeth stând la capul patului. Îl privi cu ochi mari, dorindu-și să-l gonească de acolo pentru a nu mai juca același rol ieftin al soțului îngrijorat, dar se abținu când o văzu pe Elizabeth vizibil afectată. Totuși, Nick nu se prefăcu îngrijorat, dimpotrivă, arătă foarte puțină compasiune.

– Bună, Karen, cum te simți? o întrebă, sărutând-o mai mult simbolic pe obraz.

Ar fi vrut să-i strige că n-are nimic și că nu știe de ce se afla acolo, dar Elizabeth era chiar în spatele lui, așa că murmură slăbită:

– Destul de bine...am câteva dureri. Nici acum nu știu exact ce s-a

întâmpat.

– Draga mea! se plânse Elizabeth, așezându-se pe marginea patului, privind-o îngrijorată. Puteai să mori! Când ne-au anunțat...

– Oh, știi! Îmi pare rău! exclamă tulburată. Mi-a fost atât de teamă că o să te...

– Ce nu înțeleg e ce căutai aici, de la bun început? o întrerupse Nick. Niciunul dintre noi n-a știut...

– Nick! se auzi tonul aspru al lui Elizabeth. Nu e momentul potrivit pentru unul dintre interogatoriile tale. Oricum, de ce n-ar avea Karen libertatea de a merge unde vrea? Doar nu te aștepti să-ți dea raportul pentru fiecare mișcare pe care o face!

– Îmi cer scuze, mormăi Nick.

Elizabeth îi împachetase câteva lucruri: o cămașă de noapte, periuța de dinți, un deodorant și alte articole de toaletă, pe care se apucă să le ordoneze în dulăpiorul de lângă pat, în timp ce povestea tot felul de nimicuri în încercarea de a relaxa atmosfera. Magda și Timsy îi trimiteau salutări și înșănătoșire grabnică, iar Lisei îi păruse extrem de rău pentru accident și-i transmitea că o va vizita următoarea seară.

– Asta, dacă o să mai fii aici, adăugă Elizabeth veselă.

Nu comentă nimic despre propria ei vizită la doctor. În tot acest timp, Nick fu extrem de tăcut și nu părea în apele lui, uitându-se încontinuu la ceas, de parcă și-ar fi dorit ca acea vizită să se încheie mai repede. Întrebă într-un sfârșit, pe un ton sec:

– Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc, spuse ea încet. Elizabeth s-a gândit la tot.

– Au grijă de tine?

– Da, sunt foarte drăguți, murmură Karen fără să se uite la el, hotărâtă să nu-i ceară nimic și nici să nu trădeze vreo urmă din durerea ce i se ascundea în suflet.

– Există o aripă separată cu saloane private, insistă el. Aș putea aranja să te mute.

– Nu vreau să stau într-un salon privat, șuieră ea. O să mă mute în aripa principală de la reanimare, mâine. Și oricum, n-o să mai stau decât

vreo două zile.

– Serios?

Tonul lui o făcu să tresară. Vorbise oare cu doctorul? Mai era oare vorba de ceva ce ei nu-i spusese? Urmă o clipă de tăcere întreruptă brusc de Elizabeth.

– Cred că ar trebui s-o lăsăm pe Karen să se odihnească. Pare extenuată.

– Nu s-a încheiat ora de vizită, se împotrivi Nick.

– Știu, dar uită-te la ea, Nick, șopti mama lui.

Abia a doua zi, când se privi în oglindă, înțelese la ce se referea Elizabeth. Îi tunseseră părul de deasupra frunții pentru a-i coase rana destul de adâncă. Avea o julitură pe obraz, încă una deasupra ochiului drept și o vânătăie urâtă pe brațul stâng, pe lângă celelalte mici zgârieturi și vânătăi de pe restul corpului. Și evident, ghipsul. Dar Elizabeth observase nu numai urmările fizice ale accidentului, cât și șocul provocat.

– Te sunăm dimineată pentru alte vești, șopti Elizabeth emoționată. Sper să te simți mai bine până atunci, scumpo, adăugă ea, sărutând-o. Te aștept afară, îi spuse lui Nick.

Karen se crispă de durere, știind că Elizabeth îi lăsase singuri pentru micul schimb de intimități dintre soț și soție! După ce bătrâna ieși, Karen se înveli până sub bărbie și fixă tavanul cu privirea. Nu mai avea puterea să ducă încă o ceartă și nici nu-și mai făcea iluzii în privința adevăratelor sentimente ale lui Nick. El păși încet spre capătul patului, fără să se uite la ea.

– Bine, spuse el sec. Știu că nu mai e nimic de spus.

– Nu, nu e, răspunse rece. Și chiar dacă ar mai fi, nuste locul și timpul potrivit.

– Știu asta, murmură el aspru. Atunci, o să plec. La revedere, Karen.

Ecoul vocii lui răsună mult după ce ieși din cameră. Nu-i spusese noapte bună, ci la revedere.

Capitolul 12

Karen petrecu o noapte neliniștită ce i se păru că ține o veșnicie. Dispăruse orice dorință de a se mai odihni. Nici somniferul dat de asistentă pe la două dimineața n-o ajută să doarmă mai mult de trei, patru ore, și acelea puțin spus odihnitoare. Când veni în vizită a doua zi dimineață, doctorul privi nemulțumit termometrul, iar zâmbetul îi dispăru.

– Am auzit că ai avut o noapte grea.

Încercă să zâmbească și mișcă puțin brațul aflat în ghips.

– Nu m-am obișnuit cu ăsta, încă.

– Mă tem că-l vei purta o vreme, spuse el, verificând dacă i se umflaseră degetele. E prea strâns? Câteodată trebuie să-l mai slăbim.

– Nu, cred că e bine.

– Hm, hai să vedem cum stăm cu restul. După ce o examinează în detaliu, o acoperi cu pătura la loc și o întreabă: te supără ceva?

Întrebare nu părea pusă de dragul artei, iar Karen îl privi atent, apoi clătină ușor din cap. Căsnicia mea e distrusă! Cum ar fi putut să-i spună asta? Și că era împreună cu Nick pentru că avea de dus la bun sfârșit o mare minciună?

– Știi, mulți dintre pacienți se întâmplă să aibă probleme, continuă el blând. Nu te teme să ne ceri ajutorul.

Era atât de grijuliu și-i vorbea cu atâta blândețe, încât Karen amuți o clipă. Simți că o podideau lacrimile și încercă să se abțină, ca să n-o vadă.

Într-un fel o dure și mai mult să vadă că un străin era mai îngrijorat decât Nick.

– Hei...nu prea obișnuim să ne facem pacienții să plângă.

– N-o să vă stric recordul, doctore, murmură ea, ștergându-și lacrimile.

– Bine. Te recuperezi foarte repede, să știi. O să te mutăm în salonul principal. O să-ți prindă bine să ai ceva companie. După-prânz poți să faci o mică plimbare, poți să te uiți la televizorul din camera de zi, dacă vrei. Da?

Îi zâmbi încă o dată și plecă să-și termine restul vizitelor. Așa cum prevăzuse, compania din salonul mare o ajută. Prietenii din spital se legau cu mai multă ușurință, pacienții fiind oarecum legați unul de altul. Jenny era grăsuță, blondă și zgomotoasă și chiar dacă umorul pe care-l avea era ușor crud, veselia ei putea lumina ziua oricui; până la sfârșitul zilei, Karen află toată fișa medicală a lui Jenny, dacă nu cumva și a celorlalte femei din salon. Dar primi multe încurajări și sprijin când încercă să se ridice în picioare; era bucuroasă să descopere că încă putea face asta și că avea să se refacă. Era doar o chestiune de timp. Nick se întoarse în seara aceea cu brațul plin de flori și fructe, și însoțit de Lisa. Întoarseră mulți capul după ea când trecu printre paturi. Arăta minunat, nimic nu trăda faptul că trecuse printr-o perioadă foarte proastă. Nick o sărută cast pe Karen și schimbară câteva vorbe. Jenny avea o mulțime de vizitatori și erau toți foarte gălăgioși; Nick murmură nemulțumit de câteva ori, apoi se ridică:

– Vă las să vorbiți, fetelor. Bine?

Karen înclină plictisită din cap. Nu se așteptase să se mai întoarcă și mai ales să rămână să vorbească despre fleacuri, având în vedere că Elizabeth lipsea. Dar Lisa nu părea nerăbdătoare să vorbească. Redevenise tână superficială din primele săptămâni la Dellersbeck, iar Karen avea impresia că regreta profesiunile pe care i le făcuse.

– I-ai spus mamei tale? o întreabă totuși.

– Poftim? tresări Lisa. Da, i-am spus dimineață. Accidentul tău și vizita ei la doctor au cam monopolizat atenția ieri. Și în plus, domnul Lindner

a apărut după-amiază.

– A fost bucurătoare?

– Din cauza craiului neamț?

– Nu, oftă Karen, conștientă că Lisa făcea pe proasta intenționat. Din cauza copilului, binînțele.

– Poți spune că a fost mai încântată decât mine, spuse Lisa nepăsătoare. Dacă o să mă mai încapă costumul ăsta peste două săptămâni o să fiu foarte surprinsă. Acum, pur și simplu pocnește pe mine.

– O să-l poți purta după aceea. N-o să dureze mai mult de nouă luni, o consolă Karen.

– Unde naiba o fi plecat Nick?

Nu-i putea răspunde la întrebarea asta și aruncă o privire pe furis la ceas. Cu toate că pentru majoritatea pacienților ora de vizite era partea cea mai așteptată din zi, ea ar fi dat orice să se termine mai repede. Foarte rar se întâmpla să fie pe aceeași lungime de undă cu Lisa, iar acum se vedea clar că abia aștepta să plece de acolo. În timp ce Nick...Ei bine, el se făcuse înțeles pe deplin că nu-și dorea să petreacă mai mult timp decât era necesar în prezența ei. Dacă ar putea încheia tot acest teatru...Lisa se juca nervoasă cu cureaua genții.

– Karen...șopti ea, aplecându-se ușor, te-ai supăra foarte rău dacă l-aș ruga pe Nick să mă ducă acasă mai devreme? Problema e că...scutură din cap suficient de expresiv, spitalele mă îngrozesc.

– Nu, oricum eram obosită, murmură Karen, punându-și capul pe pernă. Mulțumesc pentru vizită, Lisa. Ezită o clipă, apoi descoperi că nu simțea nicio remușcare pentru faptul că se folosea de starea în care se afla. De ce nu te duci să-l cauți pe Nick? îi sugeră ea. S-ar putea să stea de vorbă cu asistenta, sau o fi ieșit la mașină. Spune-i că nu trebuie să se mai deranjeze să vină să-mi spună noapte bună.

Închise ochii și mai mult o simți decât o văzu pe Lisa ezitând o clipă înainte de a-și strânge lucrurile și a pleca. Se încăpățână să țină ochii închiși și rată privirea cercetătoare a lui Nick, care apăruse în dreptul ușii exact când o deschisese Lisa. Și nu văzu nici felul în care-l zorea să plece

mai repede, în timp ce el se uita încă neliniștit în salon. A doua zi dimineață, când doctorul o anunță că vrea s-o mai țină acolo încă o zi, nu știu dacă trebuia să fie recunoscătoare sau să-i pară rău. Se simțea mai bine, n-o mai dureau tot corpul la cea mai mică mișcare și nici nu-i mai plesnea capul de durere. Și cu toate că-și dorea să revină la o viață normală, era încântată că decizia era amânată cu încă o zi. Jenny și încă două paciente fură externate în acea dimineață, iar salonul păru mai gol după plecarea lor. Karen încercă să-și ocupe timpul cu tot felul de lucruri minore, pentru a evita să se gândească la întoarcerea ei la Dellersbeck de a doua zi. Dacă ar fi existat o cale prin care ar fi putut scăpa de asta! Căci nu mai putea suporta comportamentul lui Nick și totala lui ignoranță față de sentimentele ei. Probabil că o ura din tot sufletul...Dar oricât se gândi, Karen nu găsi altă soluție decât aceea de a-i spune adevărul lui Elizabeth. Iar asta era imposibil. Își dori, nu pentru prima oară, să fi avut și ea mai multe rude. Dar fusese singură la părinți; aceștia muriseră, iar în urmă cu ceva ani înainte unchiul ei emigrase în Noua Zeelandă împreună cu toată familia lui. Acum, n-o mai avea decât pe mătușa Helen, iar pentru aceasta un singur lucru prezenta importanță: ferma din Highland unde creștea vite de rasă. N-ar fi primit multă compătimire din partea mătușii Helen și în niciun caz nu i-ar fi oferit un alibi pentru a evada de la Dellersbeck pentru o perioadă. Odată cu apropierea orei de vizită, Karen era din ce în ce mai tensionată. Ce bine ar fi fost dacă ceasul ar fi putut trece pur și simplu peste ora aceea...Dar când ușile salonului se deschiseră pentru a permite intrarea vizitatorilor, Elizabeth nu era escortată de Nick, ci de domnul Lindner; Karen tresări, pentru că nu se aștepta să-l vadă acolo! O salută și-i trase scaunul lui Elizabeth.

– Vă simțiți mai bine, doamnă Radcliffe? o întrebă el, înclinându-se respectuos.

– Arată mult mai bine! exclamă și Elizabeth. Vreo veste despre când te întorci acasă?

– Măine, murmură ea și imediat observă schimbul de priviri dintre Elizabeth și domnul Lindner. Priviri ce exprimau o satisfacție ce nu se datora numai externării ei. Ce naiba se mai întâmplase acum? se întrebă

Karen, curioasă.

– E minunat! exclamă Elizabeth, entuziasmată. Acum, scumpo...am așteptat să văd cum te mai simți, dar cred că-ți pot spune totul. Plec în Germania, vineri.

– Germania? suspină Karen, uimită.

– Sper s-o pot lua pe Elizabeth cu mine, interveni domnul Lindner.

– Dar asta e peste două...nu, trei zile! exclamă Karen, din ce în ce mai surprinsă și întrebându-se dacă nu cumva delira. Pleci...în vacanță? se bâlbâi ea.

– Nu, murmură Elizabeth toată numai zâmbet. Vrei să-i explici tu, Reinhard? Eu sunt prea entuziasmată.

– Desigur. Te rog, liniștește-te, scumpo. Nu-i doresc decât binele iubitei tale mame. N-ai de unde să știi asta, dar mi-am pierdut soția în urmă cu cinci ani din cauza aceleiași boli de care suferă Elizabeth. Atunci, ca și acum, doctorii nu prea ne-au oferit multe speranțe și n-am putut face altceva decât să privim cum viața s-a scurs din ea. Dacă ar mai fi trăit câțiva ani...făcu o pauză, apoi continuă: în apropiere de casa mea, undeva lângă granița cu Austria, există o clinică nouă unde doctorii cred că au descoperit ceva extraordinar. E destul de greu de explicat, mai ales că mulți sunt foarte rezervați în privința acestui nou tratament, deși sunt interesați. Dar am văzut pacienți care plecau din această clinică având speranțe noi în privire.

– Dar despre ce e vorba? întreabă Karen, temătoare. Nu cumva aceste false speranțe aveau să-i dăuneze lui Elizabeth? Dacă acest tratament experimental avea să-i scurteze chiar viața?

– Nu te teme, clătină domnul Lindner din cap. Nu sunt niște șarlatani. E o clinică foarte cunoscută, iar doctorii de acolo sunt foarte devotați. Folosesc medicamente și tratamente tradiționale, dar administrarea acestora în mod individual face diferența.

– Se ghidează după bioritmul fiecărui individ, interveni Elizabeth. Se pare că e diferit la fiecare persoană în parte, ca amprente. Desigur, încă se fac multe cercetări, dar sunt convinși că tipul ăsta de tratament poate constitui o cale revoluționară în vindecarea sau măcar ameliorarea multor

boli. Oricum, m-am hotărât, adăugă ea ferm. Am prea puține de pierdut și posibil multe de câștigat, așa că o să accept oferta lui Reinhard. El o să mă ducă acolo, o să mă viziteze cât stau la clinică și s-a oferit să vă ofere ție, lui Nick și Lisei cazare, dacă vreți să mă vizitați...din moment ce va trebui să stau acolo o perioadă destul de lungă.

Karen răsuflă adânc.

– Nick ce părere are despre asta?

– Nu e foarte încântat, murmură Elizabeth mâhnită. Dar n-o să-l las să mă convingă să renunț la această idee.

– Fiul tău e puțin sceptic, draga mea, dar îi înțeleg perfect sentimentele. Și eu aș fi la fel în locul lui. Dar tu trebuie să iei această decizie, iar dacă mai ai nevoie de timp de gândire sau chiar te hotărăști să renunți, trebuie doar să-mi spui. O să înțeleg.

– Nu, spuse Elizabeth cu hotărâre și cu o sclipire vioaie în ochi. E ca o binecuvântare. M-am întrebat într-o vreme ce era mai bine de făcut. Vezi tu, n-a mers așa cum a sperat Nick.

Karen o privi pe jumătate speriată, pe jumătate curioasă.

– A fost o idee minunată să ne adune pe toți la un loc, continuă Elizabeth, și-i voi rămâne veșnic recunoscătoare. Dar nu e corect față de voi. Nick e prea departe de biroul lui, iar pentru bietul Cliff e o situație fără ieșire. Înțelegeți? Elizabeth ezită o clipă, apoi adăugă: știu că între tine și Nick nu stă totul bine, așa cum ați vrut să mă faceți să cred. Nu știu despre ce e vorba și mai mult decât să vă spun că-mi puteți cere ajutorul oricând, n-o să intervin. Dar ar trebui să fiți la voi acasă, preocupându-vă de propriile voastre vieți, la fel și Lisa și Cliff, nu să stați toți să pierdeți vremea la Dellersbeck, așteptând ca eu să pierd lupta cu dușmanul meu. Ei bine, mai spuse ea și vocea-i tremură, o să lupt, dar în felul meu și aș fi mai liniștită să-mi știu copiii la casele lor, preocupându-se de viețile lor. Cu voința lui Dumnezeu, o să-mi țin primul nepot în brațe. Așa că, o să mă ajuti, Karen? O să încerci să-l faci pe Nick să înțeleagă? Pentru că asta vreau eu.

Karen încuviință, fără să spună altceva și o îmbrățișă, apoi șopti:

– O să mă rog pentru tine cât o să fii plecată, ca să te întorci cu bine.

Și...mulțumesc, Elizabeth...

Bătrâna o strânse și mai tare la pieptul ei, iar Karen știu că i-a înțeles mesajul. După ce se încheie ora de vizită, Karen privi silueta subțire a lui Elizabeth îndepărtându-se și avu un sentiment de irealitate. Dorința i se îndeplinise într-un fel în care nu se așteptase. Tot acel teatru se încheia în sfârșit. Săptămâna următoare pe vremea asta avea să fie la Londra...la doamna Biggins. Oricum, avea să fie liberă și nu va mai trebui să se prefacă, așa cum o făcuse în ultimele săptămâni. Aveau să trimită scrisori, pentru ca nu cumva Elizabeth să fie îngrijorată și asta să dăuneze tratamentului. Vor putea să-i ascundă adevărul în felul acesta, iar mai târziu, dacă avea să se petreacă recuperarea pe care o sperau cu toții, evident că vor trebui să-i spună totul. Nu era un secret care putea fi ținut pentru totdeauna. Cât despre Lisa...trebuia să se preocupe singură de viața ei. Cel mai important era faptul că avea să scape de Nick în câteva zile. Odată ajunsă la Londra, nu mai trebuia să-l vadă. Puteau aranja orice prin telefon. Nu va mai avea ocazia s-o chinuie. Avea să fie liberă! Doar asta își dorea, nu?

Sentimentul de irealitate îi reveni a doua zi dimineată, când Nick apără cu o geantă cu lucruri. După ce îmbracă pantalonii verzi și puloverul larg pe care i-l adusese, își luă la revedere de la ceilalți din salon și se îndreptă spre locul unde o aștepta nerăbdător. O privi atent:

– Sunt bune lucrurile pe care le-am adus? Nu știam prea bine ce să iau...din cauza brațului.

– Sunt bune, spuse ea scurt.

– Restul le-am dus la curățătorie, dar cele pe care le purtai când a avut loc accidentul...mă tem că nu se mai pot recupera.

– Nu contează, murmură ea sec.

Cum putea oare să vorbească așa, ca și cum nu s-ar fi schimbat nimic? Ca și cum jucau în continuare aceeași mascaradă? Ca și cum cu patru nopți în urmă nu-i aruncase în față aceleași acuzații, pierzându-și controlul și aproape o violase. Oare credea că uitase? Îl urmă la mașină, dorindu-și să fi putut pleca de acolo de una singură. Dar nu mai avea timp; trebuia să accepte să plece cu el, cu mașina. Nick o ajută să se urce,

puse valiza în portbagaj și se urcă la volan fără să mai spună nimic. Karen se uita pe fereastră; îi convenea acea liniște. Totuși, după vreo opt kilometri, opri la un han.

— Să bem ceva, spuse Nick, deschizându-i portiera.

— Nu vreau să beau nimic, șuieră ea, încordată.

— Dar eu vreau. Oh, haide, Karo. Arăți de parcă ți-ar prinde bine o băutură tare.

— Mersi, murmură ea sarcastic, dar coborî și i-o luă înainte, hotărâtă să nu-i permită s-o atingă.

Fără s-o întrebe ce vrea, comandă rom și cola pentru ea și un whisky pentru el. Karen privi în gol pe fereastră, hotărâtă să nu-l privească. Oricât ar fi fost de nedrept, nu era mai bine că nu-și vorbeau? Karen nu mai avea puterea să se certe.

— Karo...

— Nu, murmură ea, fără să-l privească. Termină-ți băutura, Nick. Nu vreau să vorbim, sunt epuizată și nu pot să mă cert.

— Sună destul de hotărât.

— Așa și trebuie.

— S-ar schimba ceva dacă așa...

— Nu! N-o să se mai schimbe nimic. Chiar tu ai spus că nu mai avem ce discuta. Acceptă asta, șuieră ea, ridicându-se. Te aștept afară.

Până ca Nick să aibă timp să protesteze, ieși repede afară. Se așeză pe o băncuță din apropiere, privind o pisică neagră ce se lăfăia la soare într-o curte de partea cealaltă a drumului. Două vrăbii se certau ceva mai încolo, iar pisica le privi, răsucind nervoasă din coadă. Păsările zburară precaute mai departe, dar pisica rămase atentă. Scena emana atâta liniște și pace și dintr-o dată, Nick ieși și se îndreptă furios spre mașină. Restul călătoriei tăcerea se ridică precum un zid între ei. Împrejurimile începeau să-i fie cunoscute; mai aveau foarte puțin până acasă, dar Nick frână brusc.

— Știi despre Elizabeth?

— Da, mi-a spus aseară.

— Ce părere ai?

Karen fu surprinsă de întrebarea lui, dar nu-și trădă sentimentele și răspunse prudent:

– Cred că ar fi bine să plece și nu cred că ai face bine s-o oprești.

– Înțeleg. Și apoi?

– Nu știu, pentru că nu știu la ce te referi, spuse ea, ridicând din umeri, încercând să deschidă portiera.

– Ai putea să încerci să asculți.

– Nu crezi că am ascultat suficient?

Acestea fiind spuse, se îndreptă repede spre casă, unde Magda, Elizabeth și Timsy o primiră cu drag. Nu trecu mult și se mai auzi o mașină care parcă în fața casei și domnul Lindner îl urmă pe Nick în hol. Erau flori peste tot și fusese pregătită o masă în cinstea ei. Doar Lisa lipsea.

– S-a întors acasă dimineată, îi șopti Elizabeth în timp ce Nick era ocupat cu băuturile. Îmi pare rău că n-ai apucat să-ți iei la revedere. Pe de altă parte, trebuie s-o înțelegem că are un drum destul de lung de făcut de una singură, așa că mi s-a părut normal să plece foarte devreme. De fapt, e cum nu se poate mai potrivit. Știu că încă nu s-a obișnuit pe deplin cu ideea sarcinii și când mi-a spus că ar vrea să-i dea personal veștile lui Clifford și m-a întrebat dacă nu mă supăr că nu mai așteaptă până vineri, m-am dus pur și simplu s-o ajut cu împachetatul.

Deci, Lisa nu pierduse deloc timpul, se gândi Karen, așezându-se la masă. Dar oare asta nu demonstra cât era de înțeleaptă Elizabeth să nu asculte de Nick, oricât de bine intenționat ar fi fost, și să-și ia singură deciziile? Nick părea tulburat și retras, iar Karen se întreba dacă nu cumva atitudinea lui se datora plecării bruște a Lisei. Sau poate din cauza rezervelor pe care le avea față de încântătorul domn Lindner? Dar nu era normal să fie așa? După ce el reprezentase singura influență masculină în viața mamei lui, după moartea soțului ei, apăruse acest bărbat care se dovedise a avea o putere și mai mare asupra deciziilor lui Elizabeth. Dar chiar trebuia să-și arate sentimentele atât de fățiș? Poate că domnul Lindner nu le observa, dar Elizabeth, care-și cunoștea atât de bine fiul, înțelegea foarte bine. Dar Elizabeth părea foarte fericită. Răspundea subtil

micilor atenții ale lui Reinhard și se deschidea ca o floare în lumina soarelui; strălucea pur și simplu, iar Karen înțelese imediat ce se petrecea cu ea. Se spunea că dragostea face minuni, să fi fost aceasta minunea de care avea Elizabeth nevoie? Prinsă cu aceste idei, Karen abia dacă-l auzi pe Reinhard care remarcase cât era de plăcut afară și-l auzi apoi invitând-o pe Elizabeth la o plimbare. Apoi își auzi rostit numele:

– Poate că tu și soțul tău ați vrea să ne însoțiți? întrebă domnul Lindner curtenitor.

– Mă tem că nu! îl întrerupse Nick. Mulțumesc de invitație, domnule Lindner, dar soția mea are nevoie de odihnă. Chiar acum.

Înainte să apuce să protesteze, Nick o luă în brațe, ducând-o spre scări. Îi privi fața hotărâtă și exclamă:

– Nick...ce...

– Nu mai spune nimic, murmură el încet. Pur și simplu taci!

Urcă scările cu ea de parcă ar fi fost un fulg și închise ușa dormitorului cu piciorul în urma lui. Apoi o așeză pe pat, nu foarte blând. Respira mai greu acum și stătea sprijinit cu un genunchi pe podea și cu unul pe marginea patului.

– De ce, Karen? De ce? gemu el.

Buzele lui Karen tremurau. Presiunea corpului lui o intimida, o înspăimânta. Își umezi buzele uscate.

– Ce anume? Nick, lasă-mă să mă ridic. Eu...

– De ce nu mi-ai spus?

Simți cum o cuprinde neputința, dar încercă să-l împingă la o parte.

– Te rog, n-o lua de la capăt, Nick, gemu pierdută. N...nu mai pot!

– Nici eu. Oh, Karen...Karen...iubita mea...murmură el și-i cuprinse fața în mâini, făcând-o să se uite la el. Apoi, spre uimirea ei, o strânse la piept, șoptind întruna: de ce? de ce? Timp de doi ani de zile...doi ani lungi...și totul din cauza unei egoiste, meschine și murdare...aș putea s-o omor! mârâi Nick sălbatic.

Karen tremura. Simțea că se învâрте camera cu ea și încerca să constientizeze că ceea ce-i spunea Nick nu putea însemna decât un lucru.

– Ce...? Cine...? Eu nu... se bâlbâi fără să termine vreuna dintre

întrebări.

– Lisa! Cine altcineva?

– Vrei să spui că...ți-a spus?

Nick se uita în ochii uimiți ai lui Karen și se mânie din nou.

– Da, mi-a spus...după ce aproape am forțat-o să-mi dezvăluie adevărul.

Karen clătină uimită din cap; la început crezuse că Lisa i se confesase lui Nick. Dar era imposibil

– Dar cum? Cum ai aflat...cum ai știut despre ce s-o întrebi?

Expresia lui Nick se mai îmblânzi și o întinse încet pe perne.

– Tu ai vorbit. Sau nu-ți amintești?

– Eu...eu...nu știu despre ce vorbești. I-am promis Lisei că niciodată n-o să...

– N-o să-mi spui mie? Doamne, Karen! Cum ai putut?

Își feri privirea, încă uimită, întrebându-se ce se petrecuse între Lisa și Nick. Apoi, el se ridică și se apropie de fereastră.

– Când te-am vizitat la spital, cu Lisa, am plecat să întreb pe cineva despre starea ta. Trebuie să înțelegi, Karen, că eram înnebunit, Elizabeth tocmai îmi trântise bomba cu plecarea și mă simțeam îngrozitor din cauza accidentului tău...mă simțeam vinovat...din cauza comportamentului meu din seara precedentă și mă gândeam că de asta...Când am găsit-o pe asistentă, a adoptat un aer foarte formal și mi-a zis că doctorul vrea să-mi vorbească. Am așteptat o vreme și când într-un sfârșit a apărut, m-a privit de parcă aș fi fost un bătaș de neveste sau ceva asemănător. Se întoarse o clipă și profilul îi fu luminat de soare, dar reveni la poziția inițială, ca și cum n-ar fi vrut s-o privească. Apoi continuă: se pare că ai vorbit mult cât ai fost inconștientă, chiar și în timpul nopții. Ai vorbit despre un tablou și Lisa și despre cât de mult te uram eu. Îmi tot strigai numele de parcă ai fi vrut să-mi spui ceva, iar eu nu te-aș fi ascultat. Doctorul m-a întrebat dacă știu ce te supăra atât de mult. Mi-a mai spus, pe un ton acuzator, că te vei recupera mult mai greu dacă există ceva care să te îngrojureze atât de mult și să încerc să te ajut să te liniștești cumva. Nick oftă și se întoarse lângă patul ei. Primul impuls a fost să te întreb direct despre ce e vorba,

dar era și Lisa care voia să plece și am realizat că ar fi fost prea greu pentru amândoi să vorbim acolo. Dar pe drumul spre casă numai la asta m-am gândit. Îmi tot venea în mintea imaginea ta cu părul desfăcut, acoperindu-ți umerii, felul în care obișnuiai să-l porți prima oară când te-am cunoscut...și dintr-o dată m-am gândit la părul Lisei. Al ei a fost întotdeauna lung și mătăsos și avea cam aceeași culoare ca al tău. Întotdeauna fusese foarte mândră de el; chiar copil fiind, petrecea ore întregi în fața oglinzii, pieptănându-l. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că ar vrea să-l taie și totuși, a făcut-o. Am început să mă întreb de ce și pentru prima oară am realizat cât de mult semănați voi două. Pe urmă mi-am amintit toate celelalte lucruri despre Lisa, lucruri pe care nu mă gândisem niciodată să le pun cap la cap. Era doar Lisa, sora mea adoptivă, și nu trebuia să stau să-i analizez faptele. Dar atunci mi-am amintit toate aventurile amoroase pe care le avusese, de caracterul ei sălbatic, de felul în care nu suporta să fie prinsă greșind și dintr-o dată s-a produs un clic în mintea mea și mi-am amintit petrecerea aceea de casă nouă pe care am dat-o noi...

Karen îl asculta cu respirația tăiată, iar el continuă, privind în gol spre trecut.

— În seara aceea cineva a pomenit numele lui Vincent Kayne, iar Lisa s-a arătat extrem de entuziasmată să-l cunoască, iar tipul ăla pe care-l adusese Tony-nu-mi aduc aminte numele lui — a spus că știe pe cineva care-l cunoaște pe Kayne. Dar la vremea aia nu mi s-a părut important — știi cum sunt petrecerile — și nici nu m-am mai gândit la asta până când...maxilarul i se încordă, iar pumnii i se încheștară. Pe urmă mi-am amintit tot ce se spunea despre Vince Kayne și acoliții lui, toată publicitatea care s-a făcut în jurul morții lui și brusc nu-mi venea să cred că răspunsul era atât de simplu. Cu toate astea, știam! Știam că Lisa avea ceva de-a face cu tot ce se întâmplase! Așa că am confruntat-o și i-am spus totul, verde-n față. S-a albit și s-a dat de gol imediat, plângând și spunând că tu ai trădat-o.

— Dar n-am făcut asta! Cuvintele îi ieșiră pe gură înainte să le poate opri, iar Nick o privi aspru.

– Ce n-ai făcut?

– I-am spus că...i-am promis...se bălbâi și-și mușcă buzele, nefiind capabilă să facă acea confesiune pe care o ținuse secretă atât de mult timp.

– Ce i-ai promis? Că o să-i ții secretul mizerabil chiar și cu prețul distrugerii căsniciei noastre? Pentru numele lui Dumnezeu, Karen, spune-mi adevărul! Spune-mi ce s-a întâmplat! Cum și de ce te-a implicat Lisa în porcăria asta? De ce nu mi-ai spus nimic?

– Credeam că ți-a povestit ea.

– Nu și de ce. A spus că nu și-a închipuit că eu voi crede vreodată că tu ai pozat pentru tabloul ăla și că ai fi fost amanta lui Vince Kayne. Apoi a izbucnit în plâns și a spus că n-a vrut niciodată să facă vreun rău și că nu și-a închipuit că tabloul va ajunge celebru și copii ale lui vor fi vândute în lumea întreagă. Ea pozase doar de distracție, pentru că Vince o provocase și-i promisesse că nu-l va scoate niciodată la vânzare. De unde era să știe că avea să moară într-un accident de mașină a doua zi. Pe urmă nu s-a mai oprit din plâns, spunând că toate astea îi dăunau copilului și s-a repezit în casă. De fiecare dată când am încercat s-o prind fără Magda, sau Timsy sau Elizabeth, îmi arunca în față sarcina. Karen, spuse el, prinzând-o de umeri, spune-mi adevărul!

Karen tremura și încă nu-i venea să creadă că Nick aflase cumva totul.

– Nu mai e mare lucru de spus. Presupun că ai dedus că Lisa avea o relație cu Vince Kayne, iar el a convins-o să pozeze pentru acel tablou. Obişnuia să meargă la el după-amiezile, iar cu o zi înainte de accidentul lui Vince, își uitase ceasul la atelierul lui. Era ceasul acela minunat pe care i-l dăruise Cliff și din cauza asta intrase pur și simplu în panică. Avea numele gravat pe el și-și imagina ce s-ar fi întâmplat dacă cineva l-ar fi găsit printre lucrurile lui Vince. Dar ea și Cliff se pregăteau să plece în vizită la niște prieteni la Oxford și era de-a dreptul disperată. N-avea timp să se ducă să-l ia și nu putea inventa nicio scuză pentru a amâna plecarea și dacă ar fi așteptat până la întoarcerea acasă, putea fi prea târziu. Mai exista și riscul ca el să observe că nu-l poartă. Așa că...m-a sunat și m-a rugat să mă duc să-i recuperez eu ceasul. Vorbise deja cu Stephan, care avea o

cheie de la apartament, și-i promisese că avea să fie acolo a doua zi dimineață. Pe urmă trebuia să-i duc ceasul lui Elizabeth și s-o rog să-l păstreze până venea să-l ia Lisa, care-l uitase la noi în baie.

— Avea totul plănuit, nu-i așa? O grămadă de minciuni.

— Am luat ceasul și încă niște nimicuri pe care Lisa le avea acolo, dar nu m-am așteptat să apară presa. Stephan a încercat cum a putut să mă protejeze, știa că n-avusesem nimic de-a face cu Vince și că eram doar cumnata Lisei. Dar cum știau deja de acea aventură...iar Lisa era căsătorită cu fiul contelui...Negările lui Stephan au înrăutățit lucrurile. Au dat știrea zilei despre misterioasa amantă a lui Vince Kayne care-i fusese și model pentru acel tablou...Chiar și așa, se cutremură Karen, nu mă așteptam ca poza aia să fie publicată și ca tu să mă recunoști și să crezi că eram eu. Când ai venit în ziua aia și m-ai acuzat că...ți-am fost necredincioasă...și...și, o podidiră lacrimile. Nu-mi venea să cred! Nu-mi venea să cred că-ți puteai imagina despre mine că...că nu mă vei asculta...

— Dar de ce nu mi-ai spus?

— Pentru că-i promisesem Lisei. M-a făcut să-i promit că nu voi spune nimănui, nici măcar ție. Mai ales ție. Îi era atât de teamă că...

— Lisei, să-i fie teamă? Doamne ferește! mârâi Nick. Vrei să-mi spui că din cauza acelei egoiste m-ai lăsat să cred că propria mea nevastă...De ce, Karen? De ce ai pus-o pe Lisa înaintea mea? Nu înțeleg.

— Nu? Karen pâlise și vorbea foarte încet. Brusc realizează că trebuia să fie sinceră, oricare ar fi fost consecințele. Îl privi. Erai pregătit să crezi ce era mai rău despre mine, Nick. Ai venit acasă furios, cu inima îndoită și privirea întunecată de suspiciuni. De asta am plecat în ziua aia. Pentru că-mi pierdusem încrederea în tine. Tu n-aveai deloc în mine. Cuvântul meu nu era de-ajuns. Voi ai explicații pe care eu nu ți le puteam oferi; n-ai vrut să asculți când mi-am dat cuvântul de onoare că nu te înșelasem din ziua în care ne-am cunoscut. Oftă. Acum știu că n-ar fi trebuit să-i fac acea promisiune Lisei și cu atât mai puțin s-o respect. Dar la acel moment nu puteam să mă gândesc decât la faptul că n-aveai încredere în mine și că prin urmare nu mă iubeai.

— Nu te iubeam! gemu Nick dureros. Oh, Karen! Ai idee cât am suferit

în ultimii doi ani?

– Da, șopti ea. Se aseamănă poate cu agonia prin care am trecut eu.

Nu-și mai putu abține suspinele, iar Nick o luă în brațe.

– Nu face asta! șopti el. Încearcă să înțelegi. Karen...am fost trădat de atâtea ori în viața asta...înainte să te cunosc pe tine, pe Elizabeth. Cu trei ani înainte să te întâlnesc pe tine, a existat o fată. M-a făcut să cred în ea și în tot acel timp a existat altcineva în viața ei. Am început să mă întreb dacă va exista vreo persoană căreia să îndrăznesc să-i mai dau inima mea. Iar pe tine te știam de atât de puțin timp...m-am simțit îngrozitor în ziua aia. Am crezut că și tu...și când te-am văzut stând pur și simplu, spunându-mi că nu mai era nimic de adăugat, am vrut să te rănesc; am vrut să te fac să simți toată durerea și amărăciunea pe care le simțisem eu de-a lungul vieții.

Karen îi cuprinse umerii cu brațele, și își aminti tot ce-i povestise Elizabeth când sosiseră la Dellersbeck și începu să înțeleagă...

– Karo...vei putea să mă ierți pentru toată durerea pe care ți-am provocat-o? Pentru...

– Nu, Nick...nu mai continua! Și mie îmi pare rău! Voia să uite trecutul și pur și simplu să se bucure de îmbrățișarea lui caldă, fără urmă de ură. Dacă ai ști...ziua aia...nu-mi venea să cred că se întâmplă cu adevărat. Trebuia să zburăm împreună spre America de Sud a doua zi, în schimb îmi făceam valizele ca să dispar din viața ta. Iar tu mă lăsaai...nu încercai să mă oprești...

– Credeam că ești vinovată. Credeam că nu-ți pasă și că de asta plecai...

– Oh, Nick, murmură ea, a fost un coșmar.

– S-a terminat, iubito...apoi o sărută nebunește pe ochi, pe frunte, pe buze. Oh, Karen, dragostea mea, murmură el, nu-mi vine să cred că te am înapoi...spune-mi că nu e un vis.

– Asta încerc să-mi spun și eu, șopti ea și i se aruncă disperată în brațe. Spune-mi că încă mă iubești...

Drept răspuns o sărută prelung, de parcă ar fi vrut s-o recompenseze pentru absența din ultimii doi ani.

– Karo...murmură el. Te vreau acum...dar nu vreau să te rănesc. Accidentul...mâna ta și...

– Te doresc, Nick. Ține-mă în brațe. Vreau să știu că ne-am trezit din coșmar și ne-am regăsit.

O țin în brațe, alintând-o cu săruturi dulci, stăpânindu-și dorința, șoptindu-i cuvinte pe care doar îndrăgostiții și le spun, trezind în ea nevoile pe care doar actul dragostei le putea satisface.

– Ai cam multe haine pe tine, șopti el, iar Karen râse cu poftă.

– Te-a încurcat asta vreodată, dragule?

– Nu prea... Îți dai seama că au trecut doi ani de când nu mi-am mai dezbrăcat nevasta? De când n-am mai sărutat-o peste tot...

Karen închise ochii, știind că Nick dorea s-o facă să uite evenimentele ce se petrecuseră cu patru nopți în urmă. Iar când totul se încheie, respiră mulțumită, privindu-l pe Nick ce se odihnea la pieptul ei și știu că instinctul n-o înșelase.

– Karo...

– Da?

– Mă îngrijorează totuși ceva...

– Ce? Întrebă și simți un fior de panică.

– Noaptea aceea...când eu...iartă-mă, iubito, am fost atât de brutal.

– Nu mai contează acum. Nimic nu mai contează.

Dar avea încă ochii umbriți:

– Eu...n-aș vrea să cred că...am conceput un copil. Nu din dorință și ură.

Oftă încet și-i sprijini capul de pieptul ei, șoptindu-i la ureche:

– Nu, iubitele. Te asigur că nu s-a întâmplat. Când o să facem un copil, o să fie fructul unei iubiri curate.

O privi o clipă și înțelese, apoi o acoperi cu pătura.

– Mulțumesc, iubito; acum, trebuie să dormi. Coșmarul s-a încheiat. Nimic nu ne mai poate face rău de acum înainte...n-o să mai permit.

Peste vreo șase luni, Karen și Nick dădură o petrecere specială. Veni și Lisa, care era ceva mai liniștită în comparație cu starea ei naturală, dar la fel de grațioasă și frumoasă ca întotdeauna în pantalonii negri din

catifea și sacoul asortat peste bluza cu margini din dantelă. Dar dacă întârziai o secundă cu privirea pe chipul ei, zăreai o urmă de satisfacție, chiar mândrie în zâmbetu-i larg. Astăzi, avusese loc un botez. Tinerii Clifford Anthony James și Emma Elizabeth Jane dormeau fără griji în pătuțurile scumpe, osteniți după o zi întreagă în care fuseseră atât de admirați. Lisa îi zâmbi malițios lui Karen.

– S-a cam schimbat situația, nu? Cu toate astea, îți pot da multe sfaturi.

Karen zâmbi. Era mult prea fericită pentru a mai ține cont de vechile supărări. Elizabeth se întorsese acasă, strălucind ca o femeie ce regăsisese dragostea ca noua soție a domnului Lindner. Refuzase să vorbească despre noile speranțe ale doctorilor de la clinică. Nu vorbea decât despre cei doi nepoți pe care-i avea, și despre cel care se pregătea să apară, și despre noua ei casă din Germania, unde trăia cu bărbatul care le oferise speranțe tuturor. Privindu-i pe cei doi, Karen știu că nu trebuia să mai fie îngrijorată pentru Elizabeth. Avea să aibă grijă de ea, noua lui fericire, cu mult devotament și dăruire. Petrecerea era pe sfârșite. Elizabeth vru să-și ia încă o dată la revedere de la gemeni, apoi își aminti că-și uitase poșeta în sufragerie.

– O aduc eu, se oferi Karen.

Aprinse lumina în sufragerie, căută poșeta, apoi ochii îi căzură pe tabloul de pe perete. Era pictat în ulei și pe o mică plăcuță de sub el scria: Sărutul, de Vincent Kayne, după Rodin. Dar imaginea celor doi iubiți dezbrăcați era departe de arta marelui Auguste Rodin. Dispăruse aerul de muzeu; tabloul emana căldură și culoare și-i aducea pe cei doi iubiți în secolul douăzeci. O cuvertură roz acoperea divanul patului unde stăteau cei doi; o pereche de blugi și un tricou zăceau pe jos și o sticlă de vin pe jumătate goală captura lumina în adâncurile-i stacojii. În spatele lor, prin fereastra deschisă se vedea lumina nopții și parcă se auzeau zgomotele orașului ce înconjurau camera tăcută unde iubiții se sărutau pentru eternitate.

– Încă te supără?

Karen tresări auzind glasul lui Nick, care o cuprinsese în brațe.

– Nu te-am auzit, dragule. Nu, spuse ea, întorcându-se cu fața la el,

nu mă deranjează deloc...decât când îmi aduc aminte cât a costat. Nick, l-ai cumpărat într-adevăr ca pe o investiție?

– Nu, scumpo. Cred că l-am cumpărat ca să nu uit cât de norocos am fost. Pentru tine, dragostea mea. Pentru că e ceva capturat în el și mă rog la Dumnezeu să rămână pentru totdeauna acolo.

Karen îl privea cu ochi mari și luminoși, cercetători.

– Latura întunecată a căsniciei noastre s-a arătat devreme și aproape ne-a distrus, murmură serios.

– Aproape, dar n-a făcut-o! murmură ea zâmbindu-i și mângâindu-i obrazul, încercând să alunge fantoma trecutului. Oricum, nimeni nu mai observă acum...doar Lisa, evident, adăugă ea malițios.

– Nu te temi că poate crede că l-am cumpărat pentru că am vreo pasiune secretă pentru ea?

– Nici nu mi-a trecut așa ceva prin cap! spuse ea și-l sărută veselă. Eu știu adevărul, dragostea mea.

Sfârșit